

Сергій Миколин

подорожі

2022р

Світлина В. Покровського

ПОДОРОЖІ

На життя прекрасне подивіться:
воно в усьому й скрізь,
воно є творінням святого Духа
і у Нього жити вчіться.
Бо найбільша святість є,
то життя наше світле,
то є вміння жити,
творити і любити.

СЛОВО ЧИТАЧУ

Сильних людей не люблять - вони незручні. Їх не можна контролювати.

Вони чують себе, знають чого варті і не готові від цього здаватися.

Усередині них якорі, які міцно тримаються за бажання жити без бруду і бути щасливими попри все.

Всередині них міцне коріння, яке неможливо вирвати, або знищити. І їх залізни принципи, почуття власної гідності, мораль та віру в себе не зруйнувати.

Сильні здатні витримати будь-яку правду, удари Долі, катування зрадою і бурю власних емоцій наодинці.

Вони не бояться болю, адже переживши війну у власному серці і пройшовши особисте пекло, навчилися перетворювати рани на мудрість і радіти життю, зберігаючи красу і ніжність у своїх серцях.

Сильні не блукають дорогами інших, не торгують щастям, не благають любові - але якщо Бог пошле їм це почуття, вони приймуть його як великий дар і ніколи не зрадять того, кого люблять.

Вони живуть чесно, діють по совісті, не вихваляються своєю історією, не вчать інших жити, а віддають перевагу поглиблюватися і розвиватися.

Вони несуть свій хрест, не покладаючи його на плечі інших людей, несуть відповідальність за те, що говорять і роблять, і звинувачують себе у своїх падіннях, вчиться на своїх помилках - уміють робити правильні висновки замість порожнього шкодую.

Дискретні в усьому - їх не можна нагнути, нав'язати щось чуже проти їх бажань і волі. Ніколи і ні за яких обставин.

І вони знають, як піти. Сильні знають, як піти раз і назавжди. Не випробовуйте їхні почуття, характер і терпіння на міцність - зламаєтесь.

Лія Русс

Ми вдячні тим, хто своїми життями приніс в наше середовище і відобразив ці пізнання; тим, хто утвердився в них, бо вони рухають людство на шляху духовних знань. Поступово роздаровуйте зерна пізнаного Знання. Нехай невідчутно ними насичується кожна істота. Скам'яніло людське усвідомлення пізнання. Однак не даємо їжу для єства, для Тіла, для Духа і Ума, яку вони іноді засвоїти не можуть.

Поряд з важким даємо і легке у притчі, але іноді вживаємо ті слова-символи, які не є відображенням нашої суті, інакше читач відмовляється читати. Відчувший поклику душі не зупиниться! Вирушивши до троянди не побоїться її шипів. І не Вам судити автора, бо ці рядки дають можливість тільки Вам прийняти своє, Вам знайоме. І наша радість у тому, що Ви побачили знайомі слова-відчуття, а ще більш вдячні, якщо вони Вас спрямовують до пошуку невідомого – джерел Духовності.

Писане нами неминуче різноманітне, бо направляється до різних рівнів самоусвідомлення у прийнятті. Не протиріччя це, бо шлях у кожного свій по рядках цієї книги і кожним візьметься з неї те, що йому призначене. Духовне береться тільки те і тільки в тій якості і кількості в якому є потреба. Одухотвориться свідомість побратима ненав'язливими словами, непомітними справами, які приносяться йому і будуть вони, як їжа на кожен день. І свідомість є тільки у людині, і тому ми її називаємо, як носія божественних енергій. Здатність людини переміщуватися енергіями у Всесвіті і є цьому підтвердженням.

Для прикладу, відкривайте суть гніву ... його і погасіть усвідомленням Знанням. Утверджуйте його у прийнятті проявів радості буття. Вмійте відчути подяку і вдячність, як зв'язок радості з красою, як сполучну ланку однодумців наших духовних. І Ваші відчуття радості є підтвердженням прийняття ними Вашої допомоги. Дякуємо за довіру!

Привчаємо себе до втілення всіх знань в життя, бо яку область можемо вважати нижче себе? Ми ж центр Всесвіту? Чи ні? Як можемо зберігати впевненість, якщо самі відштовхуємо потрібний матеріал - він же не випадково прийшов в наше життя? Саме в нашому житті, в нашому єстві ми маємо віднайти цей центр, який допоможе зрозуміти Всесвіт.

Ми наповнюємо Всесвіт позитивними енергіями і він наповнює нас. На цьому принципі побудована все життя Космосу – розвиваючись, перетворюючись, дотримуючись приблизної рівноваги енергій.

Усвідомлення є нашою центруючою енергією, яка приймає і врівноважує позитивні і негативні енергії, є тим поводитирем по життю, який допомагає нашому духовному зростанню, нашій вільній і гідній **ХОДІ** в круговороті Природи.

Так, це буде розуміння, що устремління є шукати той путь, яким до Творця усі ідуть, відчувши благодать, Благоговіння у собі на цьому путі, як початок свідомих дій, пізнавшого своє покликання ума, який уже має доступ до всесвітніх Знань; пізнавшого своє покликання тіла наяву; пізнавшого своє покликання Душі цим життям уже свідомо, щоб вирушити в ці **ПОДОРОЖІ** умом свідомо, за покликом Душі, за покликом Всевишнього в наявному житті і в паралельних світах. Хай ці думки будуть орієнтиром кожному у його ході, коли він дозріє вийти в подорожі.

У кожному з нас може бути знайдений його метод пізнання світу, як найцінніший предмет. Для такої знахідки доведеться розібрати безліч речей, провести багато дослідів, спостережень, співбесід. Може бути доведеться і запилитися і забруднитися духовно і тілесно, можливо, доведеться вислухати і образи, і блюзнірства, але за всім цим можуть бути знайдені знання необхідні в пошуку істинного сенсу життя.

Сергій Миколин з книги "мудрість пізнання..."

Пізнання світу приходить з пізнання себе. Тож починаймо вивчати себе, можливості свої у здатності сприймати і приймати світ зі свого світогляду. Він буде формуватися у цій подорожі в житті в процесі очищення від негативу і з вміння вчитися творити доброту.

ПЕРШІ КРОКИ

Перші кроки мають бути до пізнання БОГа-Життя, бути діями по підготовці себе у цю подорож очищенням-сповіддю-розмовою, щоб у собі дати відповіді на пропоновані мною запитання і отримати благодать у цій подорожі. Запитання є лиш орієнтир у цій подорожі. Тож щасливої подорожі вам, сестри і брати, у своєму житті до очищення, до пізнання своїх можливостей!

Вони можуть злякати нас і ми спробуємо відмовитися від них, тимчасово забути, та в житті ми все ж спробуємо бути пілігримом-шукачем щасливого життя. Вирішувати нам і вам, друзі. Хай це буде нашою спільною таїною тут, на Землі, та будьмо спокійні, бо Всевишньому відомі наші намагання, наш духовний стан і якщо у нашому житті були підказки до творення доброти, до пізнання основ щастя і було відчуття і прояви наближення до любові, то отримаємо від нього допомогу в період очищення і в періоди прозрінь під час прощення іншим, під час прохань простити нас і щире усвідомлення своїх помилок, налаштувавшись своїм умом і лиш тоді відкриється нам свій життєвий шлях, на якому були і радості, і опоганення БОГа, і тих духовних якостей, на яких і тримається наше життя і взагалі все життя. Ми ж бо не самі живемо у цьому світі.

Наші думки уже зосереджені, серце не у тривозі і не в страху, відчуваємо умиротворення і тиху радість очікуваної зустрічі з собою і зі своїм Суцим. Тоді вперед для свідомого руху до духовного зростання у цьому житті!

Знаймо всі, що ЖИТТЯ – є святість наша; є наш БОГ, бо наші сприйняття і прийняття фактів і подій, їх оцінка, аналіз і висновки; є наше внутрішнє, рельєфне і просторове сприйняття життя у всіх його проявах; є та музика у житті; є ті болі, жура і гнів; є вміння бачити свої помилки і інших; є здатність виправляти їх...

Одні лиш спомини про погані помилки не зрушать нас до каяття, а коли ми відчуємо сором за них, ті докори сумління, ту певну вину і турботу до виправлення цих ситуацій тепер, та ще й зуміємо налаштуватися умом, щоб далі в днях ми не повторювали їх. Навчаймося чути мелодію тиші, то почуємо те, що до істини нас приведе. В тиші пишуться мудрі зрілі думки, в тиші ми очищуємо свої помилки, в тиші будуються наміри нові...

Все єство наше має прийняти участь в стражданнях душі і це буде першим поступом до розмови. Говорімо про все, що потривожило у житті; говорімо про те, чого іще бажаємо, чи готові відмовитися від бажань; скажімо про образи на себе за свої вчинки, про образи на батьків, про образи на Отця-Творця-святого Духа, на Богородицю світу цього ... Хай перечень буде найширшим і серед них ми відчуємо свого вчителя, чи провідника духовного. Спом'янімо про гнів, зло, жорстокість, гординю, заздрість, жадібність, осуд свій ... з самого дитинства і до цього часу – про все, все, що побудить в нас докори сумління, на що совість відгукнеться журою, соромом.

Тож слово “каяття” є грецького походження і в своїй суті і по змісту означає зміни в умі для зміни поведінки. Фактично щире каяття приводить до змін у всьому єстві. Зміни у собі – це тест на людяність, на божественність. Ми побачимо і свою душу у змінній поведінці ума і тіла.

Душа ж теж має грецьке трактування, як “психе”, але щоб споганити суть духовного центру, то психікою стали називати негативні прояви поведінки людини. Застосовуване слово душа у звуковому застосуванні є м'яким і по змісту прояву в дії віднесена категорії духовних. Страждання ж душі, реакції душі називають психічними хворобами. І таких люди часто стороняться. Та саме вони ходять без сорому серед нас з відкритими душами і тому є такими чутливими до негативу, часто бурно реагуючи на це. Але це так реагує чистота їх Душі, так себе проявляє в них датчик справедливості.

Так поступово ми почали з того, щоб привідкрити двері у свою Душу і побачити те, що турбує її і турбує все єство нашого життя в тих болях тіла, в тих єзуїтських вигинаннях ума для здійснення бажань, які так часто є надуманими і не є значимими для життя.

Тому каяття є наша здатність перейти болями свої помилки, щоб аж сльоза скотилася очищувальна з сорому за свої негідні вчинки і у замилюванні побачити красу і радість бути живим у цьому житті, щоб бути готовим твердо і в бдінні далі бути чутливими

до надуманих пристрастей у помислах своїх. Ми маємо бути, як би, завжди відстороненим свідком своїх дій з розумінням шкоди, яку ми привнесли у життя, привнесли в простори на Землі і в Космосі.

Ми ж знаємо що ми колись все ж помремо і саме каяття нам має дати відчуття, що ми, ніби скидаємо з себе тягар помилок, скидаємо весь одяг нашого життя і ми голяка починаємо приходити у цей світ звершень і випробувань на духовну міць. І так факт за фактом, дієвий і не дієвий вчинок, складаючи на конвеєр нашої пам'яті, який наближається до невидимого контролера, свого споглядаючого Суцього, свого Творця Всевишнього і в одночасі цієї сповіді виправляємо свої помилки, вибудовуємо наміри і дії, які маємо здійснити зразу ж після цього. Так каяттями, прощеннями ми починаємо очищення себе і очищення енергетичних родових джерел для майбутнього. Ось основний скарб, який ми в житті творимо цими діями для наших нащадків, для Творця. Адже цей скарб все ж залишиться в нас, в нашому духовному центрі, в нашій Душі і саме вона понесе цей скарб, ці надбання в майбуття.

Просимо прощення у всіх, прощаємо всіх поіменно, просимо настанови у Всевишнього, щоб дав нам можливість помолитися, порозмовляти за немічних, за тих, хто іще не дозрів умом до такого дійства (батьків, чоловіка, жінку, дітей, рідню). Після цього попросимо іще когось з сім'ї, родини для молитви за нас, щоб допомогли, бо є такі тяжкі помилки, яких самому не виправити. Тут же потрібно помолитися за тих, хто скривдив нас, за тих, хто в житті тяжко страждає, болящих, потребуючих допомоги і підтримки для облаштування життя, чи вийти з полоси невдач, вивести з під впливу неблагодійних компаній, вивести з того негативу в яких вони свідомо, чи несвідомо опинилися.

Налаштуймося кожному стрічному сказати вітання-побажання "Доброго дня", навчаймося дякувати-благодарувати за все, що дає нам приємність у відчуттях, при спогляданнях, при спільних розмовах і при спільних діях. Також не ведімо пустих розмов, не вихваляймо себе, не застосовуймо злих і хульних слів, не кричімо, не насміхаймося, не осуджуймо будь кого і себе, не підштовкуймо на слабості інших, не вишукуймо дошкульних слів, забудьмо про похабні анекдоти, не принижуймо когось словами. Говорімо зі всіма на рівних, забудьмо про брехню, свої хитрощі, свої пусті обіцянки. Не бажаймо комусь біди, нещастя; не будьмо лицемірами, підлабузниками; не бажаймо при вітальних тостах похвальних слів і тих побажань щастя, любові, якщо ми в стані зла, неспокою і коли самі нещасливі, не люблячі, брехливі... бажаймо і даруймо людям те, що маємо у собі і маємо для цього можливості; не клянимося, бо нам не підконтрольна наступна мить і тим паче дії і сам факт твердості для дотримання клятви, не зраджуймо ніколи і нікому, не осуджуймо будь кого, бо ми не ясновидці і по факту не знаємо життєвих ситуацій в інших, не знаємо їх радостей, горя і біди.

Не осуджуймо дій державних керівників, інших релігійних традицій. По перше, вони енергетично набагато потужніші за нас одного і будь які осуди, прокляття, свої незадоволення все одно приходять до них і вони тоді у своєму злі іще більше покарають. Вони ж бо в житті є найбільшими збирачами негативу, вони ж бо усе життя своє вибудували злочинними діями і тому у них є багато власного зла і багато різновидів негативних енергій у їх помічників на цій службовій драбині. Краще побажаймо їм доброти і любові, побажаймо їм радості і справедливості у всіх їх справах, то цими словами-енергіями ми змусимо їх задуматися за свою несправедливу діяльність.

Хай думка осуду незадоволення не зродиться на п'яницю, на каліку, на неохайність, на чийсь крик, бо ми не знаємо їх причин. Не огорчаймося на чийсь і свою непочуту іншими правду, бо її істинність не в нас одних. Ми здатні висловлювати лиш свою думку, своє суб'єктивне бачення. Не робімо похвал, подяк, доброти, чи любові публічно. Це досить інтимні, особистісні дії. Вони можуть бути сказані індивідуально. Бо можуть виникнути осуди, заздрість, гордія. Наприклад, ми даємо з можливостей бродязі, бомжу хлібину, гроші і, може бути, що інший споглядач побачивши таку турботу побажає уже із заздрості дати більше, або він, знаючи наше фінансове становище осудить за малість подаяння. Ми фактично потривожили його ум і підштовхнули до наплодження негативних енергій.

Хоча такі дари даються із духовних побуджень, щиро і таємно, без очікування похвали від інших. Ми ж бо не боги – ми лиш руки ІХ. І це БОГ організував нам на путі таку зустріч і таку думку для надання допомоги.

Особливо важкий осуд при поширенні брехні про інших тим, що ці енергії досить швидко повертаються назад. Хоча енергетично найважчими злочинами є зради і навмисні вбивства.

Суть появи у нас спроби осудження когось виникає з того, що наше єство переповнене цими енергіями, що ці негативні прояви, як подразники є в нас самих. Так, якраз це засвідчує про нашу грязноту.

Друга значима помилка є наша лінь і ледарство, бо не для цього ми життями прийшли сюди. Стараймося все робити для своїх потреб своїми руками, своїм умом з любов'ю і благоговінням. Добросовісно ставитися до виконання своїх обов'язків на роботі – ми ж бо знаємо їх специфіку, коли влаштовуємося на роботу. Виконання с'як так обов'язків, або створення видимості зайнятості приводить до того, що ми не отримуємо премії, надбавки, а то і взагалі постане питання про звільнення, бо ми фактично є крадій. Ми є крадієм, коли списуємо уроки, коли отримуємо ось таку незароблену зарплату, чи похвалу. Це і не оплачений проїзд в автобусі, жучок в електролічильнику, позалічильникове підключення до газо-водо проводу, розмова зі службового телефону по своїх особистих питаннях. Вкрав на роботі дві цеглини, олівець десять листків паперу і чогось нема преміальних за місяць, чи їх зменшено. Іншим же є. То ж ми тут обкрадаємо лиш свою совість, свою душу, своє життя, свою радість життя, своє щастя і зменшуємо свої матеріальні статки, бо за все вкрадене нам потрібно платити семикратно загубленими речами, хворобами, за які ми платимо грошима, здоров'ям і спокоєм. Тому кражі є “джерелом”, чи вибухом негативних енергій. Ось тому крадіїв і називають зло-діями (злодіячами, чи ті, хто зло діє(плодить)).

Кража є таким собі лояльним перерозподілом матеріальних енергій. І вона є для багатьох підказкою в тому, що ми умом сильно прив'язали єство до матеріального і забули дбати про тіло і душу. По друге, ми маємо, будучи обкраденим, подумати, що прийшла пора поділитися матеріальними статками з потребуючими, а не чекати того, поки заздрісник, лінивець не прийде красти. Його енергії сплітаються часто з енергіями обкраденого, бо і вкрадені речі зазвичай придбані теж шляхом кражі. Однак вона все ж є подією, яка зачіпає енергетично учасників і є фактично збуренням, гнівом, злорадістю для учасників. Крім того і оточуючі люди уже напружуються і втрачають душевну рівновагу, займаючись осудом, прокляттями, схильні до щільнішої прив'язки своїх умів до своїх матеріальних статків, посилаючи негативні енергії в простори, в яких часто слабші духом люди зазнають негативного впливу.

Енергетично ми себе обкрадаємо, коли всі життєві енергії скеровуємо у надмірній праці, у бажанні заробити побільше грошей, при надмірному накопиченні одягу, взуття і інших речей. Як говориться на всяк випадок. Отож і потім появляються такі випадки, де ми цими надмірами латаємо свій бюджет сімейний. Обкрадаємо і жадібністю, і марнотратством. Першим перебиваємо потоки надходження в наші життя статків і радості, а друге веде до надмірних витрат і в подальшому до бідності матеріальної. Обидва ці прояви збіднюють нашу духовність.

Не прив'язуймо інших у свою залежність, як і для свого неспокою ума видачею позик і особливо під проценти. Знаймо всі, що в суть позичання закладена енергія давання, дарування і такі гроші, речі віддаються так, бо до нас за цим приходять не випадково. Треба ділитися. Маєш можливості, можеш дати - дай і забудь. Інше за позичальником. Хіба ми не знаємо про ту тяжкість боргу, коли ми щоденно прив'язані пам'яттю і ділами, що треба віддавати борг, а нагадування про нього позичальником вводить нас в страх, в стан злоби на всіх: і на позичальника, і на себе. Така ж дія взятки, бо ми від неї очікуємо щось для своїх вигод. Якщо ми хочемо подякувати, за те що нам дало радість у послугах, в подарунках, то

тут достатньо слова і щирої усмішки, а щоб подяка була повною, то дякуймо Богу, що ми зустріли добру людину і надаймо допомогу потребуючому. Це якраз і буде повна подяка.

Велику шкоду робимо собі переїданнями і тими бажаннями насолодження від їжі, випивки, наркотиків, тими викличними хизуваннями одягом, автомобілями, іншими речами і вміннями, оголеним тілом.

Не зваблюймося блудом з тими, хто є в шлюбі; не зваблюймося очима і не займаймося блудом в умі, дивлячись на ноги, поміжніжжя, груди, очі супротивної статі. Шкідливою для життя є протиприродна розпуста у тому гомосексуалізмі, мужеложстві, скотоложстві, лесбійстві, рукоблудстві, в мастурбації статевих органів. Те ж стосується до неусвідомленого розпалювання міжстатевої похоті, страсті при перегляді фільмів, читанні такої тематики книг, при спогляданні з пожадливістю на представників протилежної статі, як і народження в умі блудних думок, мрій, фантазій. Помилковими для духовності і для життя є і ті хтиві розмови, анекдоти на теми блуду. Бо все це часто перетворює людину в тварину. Хоча і не кожна тварина до цього схильна. Не кожна й людина схиляє себе умом і тілом до таких дій.

Не шукаймо собі в помічники бісів і демонів для оправдання своїх поганих дій, не шукаймо гадалок, екстрасенсів, щоб їхніми руками очистити себе. Такі Кашперовські, баби Галі забирають у нас здатності жити, а ми відкриваємо цим Душу і диявол-сатана-біс забирає з неї все святе. Так допомога-порада зі здатності ясновидіння в миру, то так і в монастирях має бути побудована на справедливості для всіх учасників проблеми і така допомога не має бути послугою і тим паче оплачуваною. Їм і так бог дає цим ясновідінням дар у вигляді радості за можливість допомагати іншим. Така радість і притягне у їх життя потрібні енергії для забезпечення життєдіяльності. Тож даючи гроші за послуги такі, як і взятки ми відразу ж анулюємо, знищуємо самі енергії помочі і самі результати стають більш шкідливими.

До цього абзацу добавлю істину про допомогу, бо в дії дарувань є можливість початку нашої ходи до щасливого життя. Дарування-давання-щирі посилюють радість і любові досить швидко змінюють наші життя на краще. Такими діями ми і виходимо на путь, яким усі до БОГА-Отця-Творця-святого Духа йдуть. Навчаймося цього всі і з можливостей діймо на радість собі і во благо всім.

Та вершиною наших помилок є гордіня, зазнайство, самозакоханість собою, самовдоволення, вважання себе всезнаючим. Вони, нібито непоказні, та це пухлини довготривалі і внутрішні. Вони ж розпалюють у нас пристрасть до такого самоствердження у житті, до публічності, до марнославства. Ми впадаємо в мнине самолюбівання. Явним показником цього стану є кількісне застосування у своїй мові займенника (поза сакральним іменем) “Я”. Ми, ніби, стверджуємося у своєму всезнайстві. Ось така думка, що я все можу, все знаю, що я самий крутий і є в основі нашого самонавіювання цього поганого прояву у нас, як гордині. Я вже, ніби, БОГ. Та ім'я цьому богу сатана-диявол. Ми забуваємо, що і їх створив Бог для нашого ж навчання, коли ми схиблюємо з істинного путі. Гордіня не витримує критики, чи найменших докорів зі сторони, то так і в собі у тих докорах совісті. Ми це бачимо в незадоволенні, обуренні, роздратуванні, спалаху гніву і явної ярості. Такі люди-егоїсти спалахують у своїй злості, вони ніби одержимі і готові битися, чи і вбити в такому стані.

Особливо тяжкою помилкою-гріхом є вбивство, бо ним ми безпосередньо нахально забираємо енергії життя в інших. До вбивства ми приходимо умом з гніву, великої злості, зі злопам'ятства, образ, які назбирають таку кількість негативних енергій і вибухають у жорстокості вбивства. Це вже навмисне вбивство, сплановане, то в таких вже ум не працює задля життя, а вже жадає крові, як вампір.

Є і тихі вбивства, без боязні вбити і без незрозуміння того, що ми є вбивцями. Це аборти, це прокльони, це зради. Аборти прямо забирають життя у ненароджених, а

прокльони забирають енергії життя в інших і висушують свої родові енергетичні джерела. Такі сім'ї і роди занепадають духом.

Вбивцею є той, хто носить це зачатє дитя в собі і вже забажав позбутися його. Співучасниками вбивства є і ті, хто згодився на вбивство (чоловік) і ті, хто спонукав до аборту (чоловік, мати, свекруха і особистий страх за вчинений попереду позашлюбний зв'язок). Тільки уявімо собі, що живий організм і він уже має в собі Душу, а до нього наближається зі скальпелем, зі щипцями, та вбивця холоднокрівно вигрібає його з лона матері...

Це тільки бездушні матері на це ідуть. Звіри і інші учасники життя такого не роблять. А ці ж маленькі істоти іще не встигли і слово перше сказати, не заявили криком про своє життя, про свою присутність у житті, не засміялися, не заявили про себе ангельським личиком, не зустріли очима тата і маму. Жах!

Та все ж каймося, бо помилок нема непростених. Не спромоглися ми, то тут зможе допомогти рід, можуть ці помилки виправити добродіяннями діти, внуки і їх усвідомлене каяття за наші помилки. Знаймо ми й те, що наші молитви, каяття, прощення, доброта з любові і в благоговінні очищують душі померлих, очищують і наші життя від болей, від проблем і негараздів.

Ось так одне слово прочитаємо і зразу споминаймо: чи не було такого у наших думках, словах і діях, а потім читаємо друге слово. Найкраще ці слова проголошувати вголос. Не поспішаймо. ЦЕ НАША СВІТЛА СПОВІДЬ для очищення всього єства. Ми відаємо-розказуємо про всі свої дії. Бо вперше творима така сповідь потребує відваги, сміливості, часу, місця і налаштованості, чи готовності. Не оминаймо неприємних споминів, де ми всі сили і здатності свої скеровували задля особистих задовольень, крали, забирали обманом в інших, де ми змушували всіх підлаштовувати під свої особисті плани і бажання і цим не бахвальмося перед іншими.

І все це нам потрібно знати і вчитися виправляти ці помилки для усвідомлення, для розуміння свого духовного падіння, глибокої деградації. То і Творець-святий Дух, Богородиця світу і всі сподвижники святого Духа по милості своїй за цей невеликий труд каяття і прощення, а також добродіяння з можливості можуть допомогти, та і так у благодаті і з благодаті своєї очищають єство і все життя від цих негативних енергій. Бо діями БОГа ми маємо шанс залишитися живим, змінити себе своїм умом до боголюбства, до благодіянь. Це є умова довіри Суцшому у собі і це є довіра до Всевишнього.

Довіра міцна тоді, коли ми здатні відчувати в інших красу і доброту. Тому довіра й відкривається любов'ю, а такі досить чутливі і вразливі. Так, довіра робить нас вразливими. Це важко усвідомлювати, та лиш життям відновлюємо ми енергії любові і прощення.

Так, носії енергій любові не контролюють її поповнення, віддавання, бо люблячий енергетично є в потоках любові, а у фізичному прояві є поряд з нами, чи через н-кілометрів і тому має контакт тілом, умом і з негативними енергіями і все ж саме ці наявні енергії підкажуть дію в конкретній ситуації дій такого носія - він може сказати без лицемірства правду, може торкнутися ума добрим словом, може проявити милість... і цим "розтопить холод, чи просвітить темін" негативних намірів і дій, які появляються, зустрічаються у наших життях. Саме так ми несемо енергії любові потребуючим і саме ми є тим носієм, посланцем БОГа для таких. Тому і повнота любові не тільки в коханні, міжтілесних статевих втіхах з іншими, які є не такими триваючими у взаєминах, як наші взаємини зі усім світом навіть протягом доби. Ми навіть в стані любові не є завершеним індивідом, коли здатні себе сприймати учасником життя.

Бережімо ум і тіло від зваб, бо ум є знаряддям для духовного зростання і розвитку, а тіло є храмом де відбуваються ці дії, чи з його участю. Образ чистоти життя і є суть Духовності чоловіка.

Саме такі каяття, прощення народять в нас відчуття звільнення єства від тяжкоти, звільнення від тієї частини негідного життя переосмисленням і це буде початком прозріння, початком осяяння і так ярко, що ми відчуємо цей новий свій стан прямо фізично.

В добру путь вам, друзі!!!

ПОЧАТОК

Вже й у чималих роках є, та і в житті трохи доріг, стежин пройшов ногами, а було, що й думками багато подорожував. Також спом'янімо подорожі свої у снах, бо і вони є рух енергій, а вони і є частиною нашого життя.

Мабуть далися взнаки що недільні подорожі дитячі від хутора до хутора по всій окрузі, на територіях яких уже чотири села зросли. Любив я подорожі ті з бабою Євою. Походюща була. Не буду приховувати, що й у мріях прокладав маршрути і так, як дурень, думкою радів, та деколи охолоджував свій ум, бо можливості мої все ж обмежені.

Майбуть, ця здатність у душі запрограмованою була, щоб переміщатися на чималі відстані. І от уже у роки зрілі доля сама у них мене повела. А їх у моєму житті було дві, прийшли з часу мого осяяння умом, як подія, як нові подорожі ума й душі, а можливо й тіла, коли я почав сприймати себе і світ по іншому - в більш позитивних проявах. Мабуть це був якісний стрибок у моєму світосприйнятті, чи зі зміни функцій мого ума, чи й усього єства. Можливо, така думка і ці слова з рядка є лиш відчуття можливості лиш у малості малій підійти пізнанням своїм до джерел світових.

Перед цим, років десять назад я відчув здатність бачити результати свого життєвого досвіду в ситуаціях різних, в ділах саме з позиції доброти, справедливості, гуманності. Та, як я вдячний Творцю-святому Духові, Богородиці світу, Ісусу і іншим сподвижникам Духовності святої у цім житті моїм, що й слів все це передати не вистачає. Я радий, що ці відчуття з мене у простори йдуть і потребуючі позитиву їх приймають. Хай милість, справедливість, доброта і любов буде в діях людських, хай навчаються усі їх творити у повсякденному житті, бо потреба є у них велика!!!

Ми ж бо знаємо усі, як у негараздах і при біді ми поникаємо умами, затухає енергіями радість життя, а світ і свої дії ми сприймаємо все в негативних тонах, у тих безпросвітних передчуттях, а потім у масі своїй байдужими стаємо, бо втомлюємося дивитися на всі безпорядки, втомилися нести тяготи свої й інших, втомилися постійно виправляти помилки свої за всі роки і за роки батьків, а то і далі. Втомилися люди і допомога їм потрібна. Не так матеріальна, як моральна, яка Дух кріпить.

Тож уже й пора і вже визріли ми до потреб таких, чекаємо, мріємо про хороше у житті і готові вже приймати енергії такі. Так, ми трималися працею і умом на землі, ми жили і живемо нею. Ось така пісня по життя, про землю, про сонце, про воду і повітря і звучить вона у мені без слів, лиш звук, лиш мелодія піднесеності і радості днів. Так мелодія стихає, енергії слабенькі лиш бренчать, одначе я все й далі чую той голос, який призначений мені, який і далі приходить у ці дні з мороку днів минулих, зі всього простору, часу тими подяками, які в мені уже дозріли.

Та поряд з цим іще інколи у днях є ця звичайна жура, тривоги, які скорочують дні, стискають час до миті, ховаючи нудоту, одноманітність нелегкого життя. Притупляють, притуплюються, зникає здатність до чуттєвості, до передчуттів в такого втомленого мене.

То ж маємо розуміти, що ці якості справедливості і милості, доброти і любові творити маємо самі. Навчаймося помаленьку кожен із дій простих, а найперше очищаймо душі і уми від дій у проявах енергій негативних, бо лиш тоді у життя наші прийдуть ці якості прекрасні – будемо радіти за дії свої хороші, будемо й щасливі тим, бо відчуємо допомогу зі Всесвіту і на Землі.

Земля богородицею-життям проявилася нами – з неї ми тут є і в неї нас тілом сховають, а умом досвідченим сліди оставим, та і душею енергії позитивні наступникам лишаєм, щоб вчилися, як і ми, землю, сонце, повітря, води берегти і самі в мудрості щасливими бути у роки. Це є можливостями кожного і лиш трошки спрямувати ум для цього. Далі трошки про себе, може хтось із життєпису в явне життя для себе візьме.

Любов, як стан єства я міг констатувати, як період осяяння зі здатністю в роках набувати мудрості, зі здатністю пізнавати ці якості життя більш ширше, більш глибше в самі

витоки життя, то так і у висоти безмежжя. Так, це був лиш доторк до цієї якості життя і доторк відбувся сприйняттям і прийняттям у своє життя.

Я зрозумів, я відчув цю здатність до змін на краще. Це були мої дні, роки зрілого зростання в новому світосприйнятті всього навкруги. Я тоді, ще років вісім тому, зрозумів, що мене ніби хтось спонукає, щось, чи хтось кличе всі ці мої бачення, відчуття, здатність чути істинність сенсу життя в цілому, та й зокрема людини. В мене появилися ці знання, це розуміння потреб людства. Так я і відчув, що в мене є можливості про все це повідомити світу, є бажання донести це людству словами. Однак активності практично не проявляв і тому й книг багато не видав. БОГу вгодно буде, то усе й рішиться. Хай ось так зберігаються на флешці, дисках і на сайті для читань, а це ще й взявся дописи в інтернет з книг поміщати і спілкуванням і друзями почав розростатись. Обмінюємося з сестрами й братами досвідом своїм і тією мудрістю, що з віків залишилась для нас, щоб ми навчались жити в радості, вчилися життя любити.

Хоча ще тоді не усвідомлював того спротиву від кількісно більшої частини носіїв негативних енергій в людській спільноті. Це був мій досвід у цій місії навчити людство. Хоча осяянням своїм я спізнав чимало зі знань світових, спізнав і мудрість людську, як і безумство людське, що так бездумно знищує себе. Але я виявився безсилим донести їх в уми людські. Та ще й гірше повівся, коли для зрушення в умах людських до самоусвідомлення можливостей кожним, для розуміння суті і змісту проявів негативних виявився на позиціях розмірковувань, суджень, які сприйнялися, як дії осуду і цим збільшив учасників зла, бо цим потривожив їх уми, торкнув ганебну роль его в людському єстві. Це кінець осяянню і є можливим кінцем путі, бо ще енергії страху є присутніми з розуміння можливостей наявного життя у всіх його проявах.

Так, я закликав і закликаю кожного до пізнання істини життя, до пізнання її якісних складників, показую їх джерела і путі, щоб всі змогли бути співтворцями раю на Землі, щоб долучити всіх до вивчення їх суті і змісту із розписом способів і методів навичок і вмінь до усвідомлення свого покликання життям у цей Океан Життя різноманітних істот, а найперш у людську спільноту.

Час засвідчує, що в середовищі були і є такі, хто здатен нести іскру Знань, іскру Духовності і ці якості життя, які все так ваблять кожного жити щасливо. Так, це були всесвітні Знання; так, це і був мій досвід; так, це було і моє розуміння правди, доброти, любові і інших чеснот Життя...

Та не всі у своєму духовному розвитку і зростанні могли сприймати ці послання, ці повчання. І в результаті, кожен трактував своє бачення правди, завдяки якій він міг організовувати своє життя з можливостей і розуміння цих результатів з життєвих потреб, чи з життєвих бажань, а часто з стану звичайної можливості виживати самому і тим, з ким він крокує у житті. Тому життя є та різна його якість, є ті різні умови – і це ми маємо розуміти всі, навіть у цій більшості, яка живе в суєті, поспіху і завжди вибирає варіанти життя там, де легше, де простіше і все це за рахунок інших. Саме в такому розрізі ми проходимо в багатьох життях в надіях на доброго дядю, на милість господа... Особливо це проявилось в останні століття, коли людина відійшла від патріархального способу життя, коли потреби свої задовольняла з можливостей своїх сама, в гурті сім'ї, родини, родах і племенах. Лиш з часом на допомогу їй прийшли різні механізми і машини. Прийшли не просто так ці Знання, а щоб людина мала час для розширення можливостей у вивільнений час свідомо творити милість, доброту, замилювання хорошими умовами життя, як можливість творити і жити в щасті.

Та не просто зрушити традиції вікові, не просто налаштувати уми. Так, багатьом здається, бо новизна з труднощами дається, тут ще й уміння потрібні нові, та й досвід набуваємо лиш з роками, а часто є, що й результату не бачимо при житті. Тому це дає відчуття втоми і відчуття зневіри, а ці енергії пасивні ми такі лишаємо поколінням наступним. Таке різноманітне розуміння основ життя не налаштовувало їх з віковичних досвідів їх предків на можливість, чи хоча би прийняти, як спробу, як шанс на вибудову, чи спроб відновити справедливий взаємин між учасниками життя. Саме так слід розуміти і свою роль, і роль інших в цьому кругообігу енергій життя. Тож повторимося знов, що розуміння і

наснага, як і здатність тіла мають ту ж безперервність руху пізнавальних творчих енергій, які і дають позитивний результат. Багато що у наших можливостях і як говорять люди, в наших руках.

Тому я і писав, і говорив слова мрій і надій, як і сам процес життя, щоб показати його основу у єдності нашого Життя і Життя космосу, як одну Цілісність, як прекрасні відчуття задоволення, радості Ним, з того, що було і є в середині мене. І ця готовність до самопожертви, щоб спасти світ є великим стрибком на цьому путі духовного дозрівання.

Ця початкова подорож почалася з місії єднати увесь світ, як єдину родину, з місії показати красоту якостей життя в реаліях щоденних... і все це зі стану іще діючої душі у собі. Так, це була певна правдива ода Життю у всій його різноманітності...

Не варто недооцінювати минулого, коли ми беремося переобладнувати цей світ. Саме так, його енергетичний вантаж. Бо, майже, всі негативні енергії є і перебувають на Землі. Хоча значна частина їх змінена структурно і змінена їх дія, навіть при можливості у застосуванні. Дивуюся такому Разуму Творця. Слава Йому!

Та все таки енергії Духовності на Землі і у Всесвіті мають кількісну і якісну перевагу у їх єдності і є тією Цілісністю, як умова незнищенності, бо вона є джерелом руху енергій, джерелом Життя.

Досить мудро сказав Ісус книжникам і фарисеям, коли вони звинувачували його в створенні нової релігійної традиції, коли говорили, що він замахнувся на релігійні основи батьків. Він сказав, що не заперечує їх релігійної традиції, бо й частина людей і в них здатна духовно зростати, коли вона свідомо.

Він ніс людям істини Життя, вийшовши за догми і за ті маніпулятивні ідеологічні і вже гальмівні напрацювання кліру їх релігійної традиції.

У кожному з нас може бути знайдений його метод пізнання світу, як найцінніший предмет. Для такої знахідки доводиться розібрати безліч речей, провести багато дослідів, спостережень, співбесід. Може бути, доведеться і запилитися, і забруднитися духовно і тілесно, можливо, доведеться вислухати і образи, і блюзнірства, але за всім цим можуть бути знайдені знання необхідні в пошуку істинного сенсу життя.

Шукає той, хто знає що шукати і знає, що він і тільки він загубив те, чим володів. Ці слова про істину – і рано, чи пізно ми її находимо. Бо вона повсюди і найперш у нас самих - тільки будьмо спостережливими. Ми самі і тільки самі здатні змінитися у поведінці, в умоналаштуванні до пізнання і в налаштуванні до дій. Знаймо й те, що кожна людина не здатна бути творцем в окремоті усіх якостей життя, та саме вміння побачити в інших і здатність з чистоти своєї приймати їх у своє життя і дає можливість нарощувати позитив і те життєлюбство. Саме стан замилюваності життям є **початком** усвідомленого життя кожним. Це є наше вміння порадіти за свої дії, порадіти за дії інших – ось саме так проявляється замилюваність, ось саме так проявляє себе любов у нас.

Не біймося нічого, бо зло і так шкоду повсюди несе, а ми, навчаючись у бдінні бачити, відчувати, чути негатив, то це засвідчує, що ми уже готові їх розпізнавати і відповідно приготуватися. Добродіяння і любов є прекрасним захистом від зваб до дій негідних, бо це вони попередили нас саме цим баченням, чуттям, чи тим, що ми почули про їх появу у нашому життєвому просторі, у нашому житті. Та лиш устремління нам додає енергій для активної участі ума і тіла бути творцем в усьому і вся, що проявляється у нашому кругозорі. Саме так ми здатні пізнавати якості життя. Не біймося нікого при творінні чеснот життя, бо такі дії є оберігаємі святими позитивними енергіями повсякчас і всюди. Ще ніхто не зрушив з путі пізнання, а лиш з стану невідання і з повсякденної суєти виходять люди на істинні путі.

Суть права в правді є, а правду справедливість тримає, то чому ми не єднаємося усі для захисту цієї справедливості. Тож ці слова по суті й змісту так подібні на ту, що у слові істина обумовлені. Тож вона є чиста істинна присутність енергіями у життях.

Істина-правда Життя спонукає нас і часто надихає на пошуки джерел-основ Життя і саме в тій частині, яка приносить нам радість пізнання, радість в участі створення умов

якісного Життя. Так, у житті є негаразди, жура, гнів, злість, заздрість, жорстокість, осуд, брехня, війни. Ми знаємо всі, що здатні їх не мати у своєму житті, якщо в такі ситуації не входитимемо самі. Про це знають, говорять, та мало займаються цим. Це ж те омивання лица зі сну, це те ж неприйняття-очищення у свої життя цієї грязі-негативу, бо саме такі технічні, вільні дії створюють умови для тримання в чистоті тіло, ум і душу.

Істина!!! Бо так очищаємо в одночасі тіло, ум і Душу. Тож очищення засвідчує саму подію у житті - просвітлення. Саме з цього моменту ми починаємо бачити все у собі, свої потреби і можливості і маємо можливість вільно спілкуватися з людьми і з Всевишнім. Душа тоді, а не ум починає управляти у нашому житті, створюючи всі умови, щоб при допомозі ума і тіла у нас почали проявлятися в поведінці доброта, радість, милість, любов і їх сестри, які тихенько з допомогою святого Духа і нашого самоусвідомлення витісняємо братів і сестер диявола - гнів, зло, ненависть, брехню і всю їх рідню. Ось що може одна людина при житті, дбаючи про якості оці, змінювати життя на краще для рідні : очистити Душі батьків, дідів.. і дітей з онуками... Саме з допомогою цих енергій Життя ми здатні припинити це важке зло, яке називається війна. Не так багато і зусиль для цього потрібно. Лиш позбутися страху і сміливо відмовляймося від заздрості, зради..., відмовляймося від перегляду новин, кіно, в яких ненависть, вбивства, обман...без розповсюдження, судження, бо там ідеологи (ідоли-керівники держав) і їх ЗМІ не культивують милосердя, справедливості, щастя і любові, ... Тож зразу вам у поміч прийде Дух святий - ви це самі кожен відчує і на собі крила ангельські узріє - ми від щастя будемо у такому стані, що захочемо літати... Щасливої вам подорожі в пошуках можливостей своїх знайти доброту і любов!!!

Людська душа є як би з'єднуючою ланкою між духовними якостями Всесвіту і соціально біологічною дійсністю, як і всі істоти, але людина в своєму середовищі визначає у своєму пізнанні саме такий соціальний статус і на шляхах пізнання істини також визначає з позицій соціальних. Та покликання нас життями сюди, на Землю, якраз в тому, щоб так навчитися жити з розуміння, що Душа була, є і буде нашим істинним провідником кожної миті, у кожній дії, у кожному поступі при житті.

Бачення світу по новому..., як це? Звичайно, **с-початку** в людському розумінні дещо обмежене поняття свідомості, бо ми ще не відкрилися для прийняття таких знань. Це відбувається від наявного життєвого досвіду і звички – жити, як всі в цьому видимому світі. Знання - теж рамки, якщо не розширимо кордонів споглядання - вчимося бути спостережливими і тоді вийдемо за межі людської свідомості і знання, знайдемо маленьку крихту божественного розуміння. Як прекрасний простір, який починає відкриватися у нашій поведінці милістю, чесністю, добротою, радістю, любов'ю. Ось у цьому природа бачення світу і себе в ньому по новому.

Ця Благодать і дає відчувати себе богочоловіком, дає можливість відчувати себе дійсно у раю. Так Земля у всьому Всесвіті є можливістю кожному жити у цьому РАЮ. Нам слід усім долучитися до створення райських умов. Це є покликанням, це є завданням кожній людині у цьому кругообігу позитивних енергій. Єднаймося усі на такому розумінні і будьмо співтворцями.

Але Дух темряви мислив: «Як ще міцніше прив'язати людство до землі? Нехай будуть збережені звичаї і звички, ніщо так не прикріплює людство до звичайних зовнішньо проявлених обрисів, але цей засіб придатний лише для застосування з групами людей у їх звабах, у можливостях долучатися до нехтування чеснот життя. Однак набагато небезпечніша індивідуальна самість для суспільства, бо вона є умовою пробудження і в ній проявляється свідомість й творяться нові побудови якісного райського життя. Зростання кількості і якості в діях таких людей створює умови для визрівання в людському середовищі мудрих індивідів, духовних вчителів, святих старців і виникає потреба в них із тієї здатності людини вчитися жити в інших на прикладі їх життя. Потрібно обмежити години самоті: так налаштований диявол, так налаштовані ідеології і політика держав, і тому вони плодять різні схеми впливу на умі людей, на їх щоденну поведінку, щоб зайняти їх умі заздрістю, осудами, гнівом, гординою та так, щоб у них не було вільного часу

міркувати про свою суть, про роль чоловіка в цій сукупності живих істот і організмів, які наповнюють цю ЗЕМЛЮ-РАЙ.

Не слід людям залишатися само-стій-ними. А створити умови, які і забезпечуватимуть їх своїм ганебним відображенням в телевізорі, в різних музичних, чи кіношних шоу розпусти, і нехай звикають до свого вигляду у тих найгірших проявах, яке у кожному сидить з минулих життів. Хай у кожному такому герої бачать себе, свої риси поведінки. Хай не спізнають КУЛЬТ-У-РИ (РА у його світлості-святості, у його теплоті животворящій, у його безкорисливості і, на кінець, у його життєдайності і благодатності) Життя».

До окремих індивідів, дітей БОГа, ці Знання приходять, бо вони здатні творити і ці квіти життя ростити.

Слуги темряви принесли людям дзеркало, забравши спостережливість. Ми всі можемо займатися усвідомлено спостереженням 2-3 хвилини, або 5-7 хвилин, а може і більше при потребі - у кожного свої потреби і свої можливості протягом дня, тижня. Займаються..., і підтвердженням є дана книга, яку читаємо.

Вони займаються в різних областях матеріального та громадського облаштування, але їх число невелике.

Пристрасне людство не хоче приймати нововведення через страх, заздрощі, гординю одне до одного, плодячи пересуди, осуд, наклепи. Воно сприймає порожні розмови про політику, погоду ... через страх.

Точно фарисеї в давнину, бо вони ховають страх перед допущенням того, що іншим вже очевидно. В іншому ми віддзеркалюємось, тобто імітуємо інших, але собою не займаємося.

Ось чому ми запрошуємо навчатися позитивного - доброти з любов'ю і благоговінням, бо злодіячів у світі не так і багато, як і святих. Та ми часто констатуємо, що зла більшає. А чого так? Бо ми часто пристаємо до прийняття їх методів і способів досягнення мети-цілі. Знаймо що вчитися в успішних політиків і біс-нес-менів нам нічого – вони не приймуть до своїх рядів конкурентів. Тому ці енергії життя направляймо на пізнання якостей духовних і ми пізнаємо радість життя, сили, знання, інформацію, бо ці енергії одні ж і ті по кількості і по зусиллях, та результати різні. Так ми можемо діями свідомими підготувати себе до прийняття нас в потоки позитивних енергій, які і полегшать життя і допомагатимуть при потребі без прохань, без жебрувань до господ.

Життя ж ходить по колу і ми ходимо в ньому набираючись досвіду, розуму. Та знаймо всі, що все живе віками, тисячоліттями, чи в мільярдах років ми приходимо у цьому колі до врат тих, за якими через пізнання самості зливаємося енергіями своєї святої Душі зі всесвітнім світлим Духом Творця Всевишнього. Ми ці частинки своєї присутності здатні засвідчувати, що майже кожне покоління постає перед тими питаннями, які були і в нас у їх роки пошуків і пізнань. Так є зі всіма. Це і засвідчує в цілому, що життя не зникало енергіями своїми і тому знову й знову проявляється на цій землі і біля цього ясеня, сусіда милого, чи брехливого для нашого вишколу до мудрості.

Ми ж не здатні і тепер знати, узріти, відчутти того, як думають і чують, бачать і відчують цей світ інші і в тому числі і себе, але воля до життя кожного спонука на позитив і інколи через негатив із за нерозуміння... Та пройти все ж кожному слід через ці жорна людських взаємовідносин.

Хоча у життя майже всі приходять з можливим позитивом у різній наповненості. Та вже саме суспільство їх і змінює. Перш ніж вникати умом в ці повсякденні пристрасті, в суєту, в долі інших, які не відають іще свого покликання життям у цей світ, та ще й на тлі тривоги і війни, які віддають, віддали свої вміння й труд у всезагальне і ці подвиги і смерті безглузді продовжують варитися енергіями й далі у нашій середовищі, а ми залишаємося в немочі змінити їх спосіб життя, бо кожен сам і тільки сам має у житті йти цими дорогами у цих подорожах, щоб вийти на свідомий путь. Там ми пізнаємо все і там пізнаємо й мудрість віків. Тому не спіши пілігрим, а у твоє життя ввійде саме те, що ми лиш потім здатні свідомо сказати, що нас, ніби, хтось веде.

Птаха не знає минувшини своєї і людської теж, та і людина не здатна літати так високо як птах, та чомусь вона більше і всеоб'ємніше бачить світ із стану своєї духовності. Тому людина має саме таку здатність, щоб бачити цілісність життя свого, долю роду, народу, націй, держав і планети. Тому така надія на людство все, щоб зміг кожен у собі зберегти той святий вогонь у собі для продовження життя. Стяжаймо якості позитивні всі, то і довіра скріпне на цьому: буде, іще буде, не може не бути того щастя для всіх і якого так усі ждуть.

Довіра є з чистоти нашого єства, з чистоти помислів і дій. Це дар, це талант. Тому довіру свою плекаймо від чистоти своєї. Довіра відкриває путь до прийняття якостей життя, довіра відводить єство від лиха, дає розуміння небезпеки з наших намірів лихих. Довіра це наш оберіг життєвий.

Ось тут питання велике до дорослих. І саме в дорослих часто виникають питання про тяжкість життя, про свої невміння-невезіння жити, то чому ж тоді діток не залучати до пізнання можливостей жити в гармонії зі всім, а не з вигод і користі, з бажань бути першим, бути успішним... Хіба це дає гармонійні взаємини, хіба це дає радість життя, хіба з цим у життя приходить спокій і умиротворення дітей – вони ж бо наше спокійне і врівноважене майбутнє в цій суспільній суєті? Бо з тією чистотою і зачатковими знаннями, з якими приходить душа життям у світ, то і з батьківською турботою маємо піклуватися про неї, доглядати, то і вміння творити доброту і любов, які зростають у дитині, виросте хорошим врожаєм для всіх, бо ці якості самі по собі поширюються навкруги, в інші душі, в інші уми.

Тому не важливо, коли відбувається з нами прозріння, бо у кожного цей стан зрілості настає по різному у часі його прижиттєвого перебування тут і тепер. Скільки разів зійде і сяде сонце у твоєму житті до цього моменту, і де ти в цей час опинишся, коли прийде це відчуття наповненості і зрілості? Та це абсолютно не є суттєвим. Кожен обов'язково це зрозуміє сам і безпомилково пізнає цей час у цьому, чи в інших життях, бо відчує у собі цю єдність і гармонію з собою подібними.

Біда наша в тому, що часто ці спалахи і устремління до позитивних дій залишаються без здійснення, часто ігноруються, часто лякають слабких духом. Ось тут би батьківська турбота, тут би поміч суспільних інституцій... Та чогось вони зі старим мисленням, а держави не хочуть приймати в свою мораль таких вільних і люблячих і навіть роблять все, щоб поганьбити ці спалахи, ці зародкові пізнання. Тому так суспільство втрачаючи і пригальмовує процес духовного розвитку народів і націй. Лише сміливі люди здатні приймати зі свого досвіду цю мудрість, цю потребу ЖИТТЯ. Без них суспільство зникає у своєму невігластві і відреченості бути творцем якостей життя, бути творцем духовних якостей. Та знаймо люди, знаймо всі, що світ живого придатний для життя і без негативу, і без війн. Такий світ має все, щоб милувати ум і душу. Ще тепляться в людей ці якості на цій прекрасній планеті.

Але ще більший розрив у дбанні про те, щоб створювати умови мудрим, щоб духівники зростали кількісно, бо саме вони усвідомлюють свою роль в розвитку людської спільноти і вони вмють навчати цього інших. Така мала кількість сьогодні святих старців, духовних вчителів є явним свідченням про духовний занепад людства. Ось чому я і інші просять долучатися всім до творіння милості, доброти, любові, бо саме ця енергетична наповненість ними і є умовою зростання числа духівників.

А втрата в собі таких якостей приводить до зростання безвідповідальної брехні, страху, зла на голому місці; до частих війн з появою нових ідеологій, що одночасно множаться прихованим негативом, які переписують звичаєві традиції, переписують стандарти життя і все це різними способами. Навіть старше покоління отримує “з дозволання” цілу армію попів у селах і на хуторах з церквами, а там уже диявол править бал і запроваджує свої норми поведінки.

Ось би де утвердитися духом зрілим і старшим людям на якостях життя і взяти їх за орієнтири і за стиль життя. Тож, коли хтось свідомо розуміє своє прозрівання в розумінні цих потреб, чи має індивідуальне відчуття осяяння, то шануймо таких і допоможімо гуртуванням. Осяяним довіряти можна, бо думки до них ідуть з істини. Захищаймо ці

паростки духовні від цькування, від приниження, вбивства... Їх такі дії не виведуть із себе, та значиме те, що біля таких чимало добрих і люблячих зросте.

Лиш чисті і світлі єством відкриваються можливістю прозрівати, можливістю бути зв'язковим ангелом між Джерелом і цією наявною дійсністю.

У таких просто виникає потреба оголосити про це, повідомити про це світу і кожному зокрема у вигляді таїни, яка відкрилася саме тому, хто прийняв уже Цілісність Всесвіту у тих якостях, які люди обумовили в словах: справедливість, воля дій, відповідальність, совість, доброта, милість, милосердя, радість, щастя, краса, гармонія, гідність, мудрість, здатність жити, любити і творити в устремлінні і при натхненні.

Та взаємовідповідальність присутня в усіх складових Цілісності.

Змінюючи свою свідомість, ми вже діємо усвідомлено і ми вже є мудрими, а відповідно, цією енергією наповнюємо наш життєвий простір – і саме цим. Тобто одна людина може змінювати світ – і хочемо ми, чи не хочемо, то ми по факту на цей момент є центром Всесвіту. Саме тому ми і розглядаємо ці можливості кожного жити усвідомлено, стягаючи духовні якості. Для цього нема різниці, ким ти є в Житті, хто ти є за професією, соціальним статусом, до якої нації ти належиш, скільки тобі років, якого кольору у тебе шкіра, чи яка у тебе стать.

Зазвичай, відкриття в собі духовних якостей, здатності їх приймати, або прийняття диявольських форм поведінки приходить до нас часто уві сні, бо ум у цей час найменше завантажений – і це може бути осянням, або безтямство в подальшій поведінці.

Етичне пізнання життя є як данність і здатність людини до філософського пізнання духовності своєї та світу в гармонійному взаємозв'язку і вводить нас у стан буття, як об'єкта матеріального, хоча процес пізнання тільки народжується, або уже є середовищем самого пізнання і проявляється в людській мудрості, підтвердженій життєвим досвідом, який здобувається в пізнанні фактів та подій проявлених, які й стимулюють ум до поглибленого пізнання духовності. Пізнання фактів, ситуативних подій, природних проявів є пізнаннями в констатації, чи, так званими дорожніми знаками для не випадкового інтуїтивного початку відчування процесу впливу їх на нашу духовність і підштовхуванням нашого єства на шлях пізнання істини, на шлях пізнання смислу нашого життя-буття. Пізнання духовності людства людиною, як частиночки всієї Природи, Космічних енергій, хоча не є певною закінченістю, статичністю, а процесом розуміння безмежності. Одночасно ми усвідомлюємо, що у творенні духовного бере участь все, що наповнює Всесвіт.

Це наше свідоме і істинне духовне народження, це наше друге народження в нашому теперішньому житті. Прослідкуймо разом зі мною цей процес духовного зростання, чи процес пригальмовування. Ми приходимо у світ з цими задатками у собі з різною їх кількістю і якістю, та майже всі втрачаємо їх в цьому середовищі і, зокрема, в суспільному середовищі. Ми, маленькі діти, ще не вміємо зрозуміти цієї своєї ролі у житті умом, іще не розвинутим умом. Тому так батьки, суспільство з маленьких років починає неусвідомлено, чи спеціально навчати зі свого життєвого досвіду, чи з ідеологічного і прагматичного попиту суспільства. Ось так ця компанія, нібито виховує підрастаюче покоління суспільства. ВИ-ХОВ-У-Є дітей до кінця зростання тіла і ума в тому числі. Ви (ми) ховаємо у єстві істинне покликання нового індивіда, Саме так ми втрачаємо своїми діями і цими ж діями відрізаємо дітей від БОГа, підміняючи його особистістю, як одиницею суспільства. По факту ми втрачаємо якості Життя, ми неусвідомлено забуваємо про своє покликання, ми втрачаємо зв'язок з потоками Духовності, а потім жаліємося на тяжке життя, на ті болі тіла, на страждання душі і ума. А вони корінням диявольським уже є у таких діях, чи бездіяльності.

Практика життя засвідчує, що такими діями ми навчаємо їх лицемірства; ми ховаємо їх від істинного у цьому триєдиному єстві. І в залежності від енергетичної потужності одного, чи двох із них, то саме так ми проявляємо себе у діях.

Тож вивчаймо себе, будучи уже зрілими, і ми побачимо суть свою і будемо знати про те, що в нашому житті сильніше з цих трьох складників – душа, ум, чи тіло. В основній

масі людства організатором життя і того, хто створює умови для життя є саме ум людський. Тому від зрілості його ми можемо і визначити це, як напрямок пізнання ним себе, визначення сенсу життя, і визнати, що позитивні енергії є перспектива для якісного життя. Тому ми все життя здатні пізнавати себе, здатні все життя навчатися жити.

«Різдво є кожного разу, коли ти посміхаєшся своєму братові та простягаєш йому руку;

Різдво є кожного разу, коли ти мовчатимеш, щоб вислуховувати іншого;

Різдво є кожного разу, коли ти не приймаєш тих принципів, що залишають пригнічених на узбіччі суспільства;

Різдво є кожного разу, коли ти розділяєш надію з тими, хто зневіряється у фізичній та духовній убогості;

Різдво є кожного разу, коли ти покійно визнаєш обмеження та твої слабкості;

Різдво є кожного разу, коли ти дозволяєш Богу знову народитися, щоб дарувати Його іншим». Ось таку мудрість залишила нам Мати Тереза, яка знала добре психіку-душі людські.

Досить гарно написано з розумінням суті. Так різдво є синонімом слова народження. Ми народжуємося тілом, тоді й народжуються батьки і дідусі, кожна добра справа дійсно є народженням нової якості у собі. Таке прозріння засвідчує духовне народження.

У кого стан здоров'я, фізична сила тіла дає змогу створювати умови для життя, то вони мало послуговуються умом і такі мало відчувають потребу в якості і красі життя, які, зазвичай, ідуть від душі.

Тому усі життя ми ідемо до прозріння умом. Одні відкривають у собі ці можливості, а інша частина людства застосовує ум для маніпулювання ним і завдяки цьому здатна маніпулювати поведінкою інших людей для своєї користі. Так, це лицеміри. Вони по суті брехуни і такими діями вони скорочують собі життя роки і ці енергії негативні у лицемірстві є по факту накопичувачами, чи середовищем постійних хвороб тіла.

Та все ж від реалій життя не відмахнутися, не можна закрити очі, чи вуха, щоб не бачити, чи не чути їх негативних проявів. Їх і слід сприймати з наявного у них позитиву, бо розуміння їх є часто основою для відкриттів, для прозрінь у будь яких напрямках, ситуаціях нашого наявного життя.

Через що тільки нам слід пройти до прозріння? Якби кому небуло вдалося все це зафіксувати, бо після прозрівання дії наші уже будуть усвідомленими, є, ніби то, спрямованими, як свідчення процесу відшліфування позитивної поведінки і є таким собі прагненням до більшого. Цього устремління навіть у свідомого ума не забрати. Та якщо на це дивитися сповна, то й свідомий ум все таки до такого устремління діє за програмою духовного центру, духу людини, духу цієї краплі, яка іще формується і готується до злиття з Духом океану. Та все ж іще є поки в тілі.

Чоловік народжується зі світлими і чистими намірами у життя. Він часто говорить з БОГОм, з Духом святим, як оце я з вами. Він не розуміє ще людей, а от з ангелами (посланцями) часто грається. Вони перші його друзі. Та, входячи пізнаннями, інформаційно, бажаннями у наповнений життями світ, він часто робить помилки, бо його ум уже почав засвоювати поведінку з тих, хто його оточує. Він уже з дитинства починає співпрацювати з демонами і тому ми в житті часто залишаємо плеяду різних поганих вчинків.

Дитина часто закриває свій духовний центр, чи нехтує ним в процесі маніпулювання її умом батьками, суспільством силою, шантажем, страхом і спеціальними вправами для підготовки дитини, нібито, для життя і тому вона втрачає зв'язок з духовним центром, а про свідоме розуміння свого істинного центру Всесвіту і мови уже нема. По суті, і ми, і Всесвіт краще сприймає повільний розвиток, аніж стрибки. Та все ж бажачі батьки і суспільства міркують інакше і діють відповідно, наносячи шкоду дитині і Всесвіту. Вони рано втягують їх у суєту, використовуючи телевізори, телефони, садочки, школи.

Такі особистості часто просять бога для допомоги в поганих вчинках, просять допомоги для задоволення своїх корисливих бажань. Просять в нього і прощення. Такий їх

“бог” не прощає, не прощає і вбивць – він їх спалює. Йому не потрібні конкуренти. Він бере їх енергії зла, жорстокості собі.

Та саме носії негативних енергій і є втіленням сатани. Це вже диявол-сатана. Вони вважають себе всезнаючими і самими могутніми. Такими вони є у ставленні до інших людей, серед яких шукають собі спільників, чи шукають, як джерело поповнення себе негативними енергіями, щоб відчувати свою силу, свою зверхність. Та це буває лиш у тих випадках, коли ум в людини нікудишній, коли він не здатен чути свою душу, дух чоловіка у собі, дух роду, святого Духа. Та саме такі іспити даються людині, яка вважає уже себе самодостатньою. Самонадумана самодостатність є вершина гордині у людині. Уже кожен з них заявляє що він для інших, собі подібних, є бог. Таким чином і визріла множинність богів, президентів, інших керівників у людській спільноті з їх можливостями впливати на уми і дії людей. А скільки іще є в обличчі бісів-демонів серед нас, які є рибакami, їздять на тракторі, підмітають вулиці, лікують людей, навчають в школах дітей, займаються бісівською діяльністю в громадських установах прислужуючи цим злим і жорстоким, та в покорі і страху отримують той шмат їжі, гроші для життя, чи виживання.

Біс не відає, що він сам є частиною енергій життя і у своїх діях має лиш злобу, ненависть, заздрість, жадібність... Тому йому не відома любов, суть святості життя.

Так, не просто звільнити планету від негативної нечистої сили, бо досить багато носіїв цих енергій є на сьогодні. Неусвідомлена частина людства, не просвітлена у такій великій кількості і є умовою, чи сировиною для вибудови нових схем, конструкцій у поведінці для пізнання можливостей темних енергій, тобто тих, які людина уже пізнала. Пропоновані радикальні заходи і заходи, які завжди використовували так звані “власть предержащие” для знищення у своїх державах асоціальних елементів, бо саме воно найбільш ними і іншими пригноблене і є озлоблене. Так, це тліюче вогнище негативних енергій. Тому такі дії і заходи створюють умови для остаточного визрівання і є ніби підштовхувальною силою встати в ряди бісів, вбивць... та зупинити цей бедлам на Землі все ж можна, культивуючи доброту, милість, справедливість з щирої любові до життя і розуміння того, що саме з них у їх душах в еволюційному розвитку ростуть майбутні мудрі правителі, святі.

Ось чому ми осяяння, прозріння і називаємо істинним духовним народженням. Хоча можемо сказати : відродженням того з чим прийшли у світ життям, відновленням забутих істин. Саме з цього часу нами так приємно споминається своє істинне покликання - у Всесвіт з'явилася ще одне свідоме єство, яке прийшло у цей світ, щоб сповна проявити свою Божественність. Це світла подія у житті і на життя. Уже нема мене. Ніби пустота, та відчувається моя присутність у цій пустоті. Затишшя таке дивне, та все ж є фактичне бачення всього навкруги. Ні. Мабуть, я зайшов у позамежність. Але й тут присутнє життя, а я присутній єством. Ось так я почав бачити, відчувати, чути БОГа-Життя у дрібницях і в цілісності. Так я і залишився в цьому чутливому стані по сьогодні з Духом святим. Я по іншому почав бачити Ісуса. Він кожним днем відкривався у своїй багатогранності дій. Пройшло розмежування у моїй свідомості істинного Ісуса, як Христоса, як навчителя від того, що мав мій ум з тих суспільних інформацій про його життя, про його прижиттєву місію-путь. Ось так мені відкрилася присутність Божественності у моєму житті і в усьому цілісному житті. У цьому я стверджуватися почав щодня. Це стверджувало моє бачення фактів і подій якимось інакше, ніж це було до цього. Я зрозумів, що я жив не так, як треба, не з потреб, а якимось не по правді.

Так, не по правді. Перед очима попливло життя у всіх радостях, а більше в помилках. Я навіть не задавався питанням: “Що зі мною відбулося? Чого саме у цій частині мого життя? Яка роль цього всього у моєму житті? І для чого мені це відкриття? Чи ж такий я є, як і всі? Що я скажу тепер іншим і чи зміню свою поведінку?” Це тепер, через роки я так міркую і сприймаю і приймаю це прекрасне життя. Раз так Сущому треба, то я навіть і не опирався. Це Він, БОГ, так відкрився у мені. Ляку не було. Але я й не знав того, як я маю діяти далі. Життя саме повело. Душа мене повела у Житті і тепер я скажу, що мабуть з такою програмою до змін я прийшов у це життя з попередніх життів. Слава БОГу–Духові святому за все!

Навіть творці цих наших програм не готували б для нас без дотримання вимог того коловрату енергій, як Цілісності, які ізначально закладені в неї Творцем. Так, можливо, це зараз звучить трошки гучно, чи як фантазія, але це вже наступні наші дії частіше і частіше будуть свідомими, а ми з радістю та насолодою прийматимемо ці чудові зміни у своє життя, кожному мить його.

Таке розуміння життя в радості; без напружень, без змагальництва, без боротьби, без війни, без інших негативних енергій, без бажання в мріях і надіях жити, чи віддавати всі життєві енергії для накопичення матеріальних предметів, механізмів, дає масу додаткового вивільненого часу для насолодження, для радості, для подальшого пізнання себе і світу. Ось так я почав говорити з БОГОм-Отцем-Творцем-святим Духом і не знаю і того, чого почав писати ці розмови у книзі “розмова двох”. Однак повне дозрівання для розмови з Ним відбулося тепер. Можливо це і не правильно, а можливо це допоможе іншим відкритися собою для розмови з Ним. Тож мабуть розкажу про своє життя так, щоб не потривожити умів інших – про події, за які мені соромно, за події, які мені потрібно було завершити по справедливості. Тому і прошу допомоги в Нього, щоб навчив жити, навчив добродіяльності з наявних можливостей, щоб розширив мої можливості і я би міг з любов’ю спілкуватися з вами, люди, зі всім світом.

Хоча в кожного така подія приходить у життя і в різний час відбувається, і в різних прижиттєвих проявах тілесним життям у цій череді життів. Так, саме так, в одному із життів починаємо розуміти, що життя минало і роки летіли не усвідомлено, проскакували наче хорт-вітер, які несли нас у цій бездумності, у цьому неспізаному хаосі до незвіданих пригод, які ми самі несвідомо плодимо при життях.

Це неможливо розказати, описати. Це має бути відображено в діях усвідомлено і уже з досвідом, що ствердить правильність. Так, я злякався, ніби, спочатку. Потім зрадив, що здатен змінитися. А коли почав зміни, то зрозумів, що не все так просто.

Кожне прощення, каяття і кожне прохання простити було цілим процесом. Я з кожною такою дією очищався. Мені легшало від того, що я звільнявся від цього сорому у собі, від того, що носив цей гнів, ці образи на інших, та і спом’янулися свої негідні вчинки. Почався процес очищення перед світом, перед БОГОм, перед людьми за свої помилки-гріхи. Гидко визнавати свою мерзенність і ницість в залишених діях. Скільки поганих і грязних ситуацій було зроблено з моєю участю, чи співучастю, тобто присутністю і з байдужого споглядання. Я ж мав можливість не допустити деяких дій у моїй присутності. Каюся і таке відчуття ношу, що уже не маю права на життя, навіть на ті роки, які можливі із розуміння умом, як середньостатистичні.

Міг би сказати тепер, що біс тоді попутав. Я його не бачив, не відчував, а тепер розумію, що він над людиною все ж не має переваги, не має такої сили, щоб здолати душу людську. Це ми самі даємо неусвідомлено йому такі можливості у стані відстороненості-байдужості, у стані відчаю, жури і пригніченості, гніву, жорстокості, у стані лицемірства, брехні. Ми, ніби, обплутані павутиною цих дій, цього стану біди і горя. Дехто в такому стані відчуває докори сумління, відчуває страждання Душі, бо в стані вчинення нами таких дій Душа закрита ними і не має зв’язку з Духом святим. Вона ізольована від Нього такими діями нашого ума і тіла. Та все ж по факту ми самі притягаємо ці негативні прояви у своє життя і тихо, чи в обуюнні впускаємо в свій ум ці ідіотські негативні енергії. Багато людей в такому стані відрікаються від життя і вчиняють самопогубства. Цим ми поставляємо себе вище Творця-святого Духа, зважаючись на такі дії, зважаючись на святотатство, на знищення життя.

Неусвідомлена частина людства, або та частина з тимчасовими можливостями до мудрих дій на певному періоді життя у їх значно переважаючій більшості від всієї кількості людських істот і є умовою, чи сировинною базою енергій для вибудови нових схем, покращувальних конструкцій у пізнанні можливостей темних енергій із наявних у житті, з якими ми зустрічаємося і людина з ними є в контактах і є носіями їх, які в поведінці

проявляються, як негативні енергії. На таких проявленнях-підказках деякі люди свідомо навчаються жити і живуть, несучи собою позитивні енергії для всіх.

У нас же є іще знання і вміння переналаштовувати себе на позитив. Тепер є багато літератури, де люди навчають методів і способів вийти з таких ситуацій самонавіюваннями, самогіпнозом, та і простішими способами – зайнятися рутинною роботою, щоб заспокоїти настрашений ум. Найпершою дією у наших предків було звернення до світлич духів про допомогу, навіть просте покладення рівного хреста перед собою дланню. Здавалось би дрібниця, та предки знали що рівнокрилий хрест несе собою живодайну енергію, він додає енергій життю і людина тоді здатна протистояти бісу у цих означених негідних справах. Це дуже помічне в очищенні себе від духовного осквернення, опоганення єства, як тих дій, до яких ми готуємося, як і очищення тих предметів, з якими ми зібралися працювати. Читайте ці рядки і знайте, що знання сакрального, як істинно духовного у певних знаках, символах предметах, в правильності виконання певних обрядів і певних ритуальних дій мають у собі велику енергетичну міць. Це потрібно повертати у наші життя, повертати ці забуті істини.

Після цього у багатьох появляється можливість, появляється усвідомлене бажання жити, хочеться любити кожную мить життя і ми починаємо його любити. Ми любимо БОГа, як прояв святості і себе у ньому. Ми, ніби, наповнюємося цією любов'ю і вона виливається на все і це вже, ніби, дяка Всевишньому за життя, за подаровану здатність любити. Люди починають по іншому з нами поводитися, появляються нові друзі, вони, ніби, пчілки до меду підлітають у наш життєвий простір, наповнюючи його благодатними ароматами, несучи сердечне тепло і благодать з собою. Ми частіше починаємо осмислено говорити з усіма – з богами, з людьми, з тваринками, з рослинками, бо вони є олицетворенням БОГа. Це наш новий стиль у поведінці. Ми щасливі, ми добродіяльні. Все наше життя – це є диво у всьому й скрізь. Тільки уважніше придивляймося, уважніше готуймося до наступних дій. Слава БОГу за все!

Та от тепер уже свідомо ми сприймаємо і приймаємо світ у свої життя, віддаючись сповна Всесвіту у тій неповторності нових днів і всім тим, чим вони наповнені. А це ж прекрасний світ, з його чудесним і неповторним наповненням, це всі рідні і близькі люди, які завжди поруч. Або оце піднесене захоплююче бажання поділитися цими відкриттями, які ми побачили, відчули у собі з ними. Тепер щодня ще більше дякується Отцю-Творцю-святотому Духу, БОГу-Життю, Богородиці-Матері і всім свідомим творцям цього прекрасного життя за цей чудовий дар життя і за можливість жити свідомо, і бути тим, і там, і з тими, куди кличе нас Душа, чи свідомий ум. Ми з цього відродження є свідомими творцями, свідомими богозамилуваними дітьми. Тепер ми пізнаємо істинну любов до ЖИТТЯ і все у ньому - це всіх і кожного, й себе самого. Ми зрозуміємо істинність життя і роль любові у ньому.

Життя зміниться при прийнятті і вже кожен день буде сприйматися, як окреме життя і як цілісність цих безконечних днів, бо окрім наших свідомих дій у наші простори, в наше єство будуть надходити все нові й нові позитивні події і факти. Кожен день буде неповторним і ми відчуємо саму насиченість життя у тих потребах, що даватиме відчуття задоволеності, щастя. У нас появляться можливості побачити усе своє минуле життя і появиться потреба простити всіх, самому покаятися і попросити пробачення; появиться потреба творити доброту і любов, бо ми почнемо ці дії і в них набуватимемо умінь і досвіду. Ми зрозуміємо, що здатні творити життя собі самі. Це чудо у БОГа, це чудо МИ.

Є-ство ра-діє. Яке прекрасне обумовлення стану людини у цих словах. Є, як ствердження наявного (на яву) створеного ізначально, а ра, як божество у сонці, яке світлом і теплотою діє. От скільки багато є таких чудових слів у нашій мові, якими так повно обумовлено суть і стан живих організмів, чи їх дій. А як багато таких слів сьогодні замінено штучними словами, щоб люди в спілкуванні не несли в них те енергетичне багатство, яке вміщалося в них. Наскільки були розумні люди, коли зароджувалася мова. Були розумні люди, які писали клинописом і саме в ті часи появилися оберігачі суті і змісту сакрального. Вони вимальовували, “чертили” мову (і їх, цих розумних називали: черт-ьожниками. Та тому, щоб очорнити їх дії і появилася це слово з іншим наповненням - чорти.

Це певні їх таємні символи для людства, для оберегу сакральності в них, які іще збереженими є і в наші часи, зокрема “зірка Давида”, “всевидюче око”. Хоча ці символи на Землі були іще до появи цієї раси і в них внесли зловіщу суть, навіть з авторством певного народу. Хоча багато інших символічних зображень було в обиході по всій планеті. Філологи-спеціалісти, дослідники, мабуть, знають про це. Тому в минувшині теж було не просто і неодноразово. Суспільні інституції і тоді обумовлювали слова, замінювали їх іноземними для свого ідеологічного трактування, щоб вихолостити істинну енергію з них для своїх корисливих цілей.

Бо лиш у сльозі і через сльозу, як через збільшувальне скло, ми здатні бачити наперед у віки. Саме її чистота, коли ми у стані РА-ДОСТ-і здатна бути з нами усіма. Тому наше джерело – душа має такий інструмент для бачення у формі кулі-кола, як очі і які є частиною тіла. Куди б ми не повернули око (у символі всевидючого ока), то воно здатністю своєю відкриває множинність триєдиного символа, як наявність цієї форми кола Цілісності коловратом руху в ній і є символом сприйняття життя.

Користь, майже, завжди приховувала свої наміри. І не правильно ми висловлюємо, чи готовимося до дії, коли говоримо, що ця їжа, ліки ... корисні для здоров'я. Вони можуть бути помічними для здоров'я.

Носії корисливих бажань були і є брехунами, лицемірами, підлими у своїх діях і не гребували вбивствами, навіть масовими. Залучають для цього все, навіть ті організації, які мають авторитет духовного наставництва. Тож корисливість також привела до розколу цієї інституції і вже отримала назву релігійної традиції, затверджуючи в умах людей це як закономірність. Саме слово РЕ-ЛІГ-І-Я в суті означає, як змінена ліга-організація і я (особистість у взаємовідносинах з цією лігою). Тобто змінена суть єдності для руйнації цілісності людської спільноти. Тому так багато роз'єднуючих факторів у середовищі людства. Ми втратили єдність, ми поділилися на раси, нації, релігії, партії; ми знищуємо здатність живого спілкування, бо в основі слів зникає їх істинна суть по змісту, відсутній звуковий фактор з емоційністю і тональністю, як основи мовного спілкування; розмили роди націями і на кінцевий результат сатанинського дійства корисливості узаконили “право власності”. Обман і брехня.

Та навіть на тіло нашого єства ми не можемо сказати, що воно належить нам. Наше життя не в замкнутій щільній скорлупі. Ми дихаємо повітрям в утворенні якого беруть участь інші учасники життя; ми п'ємо прісну воду, яка придатна для життєдіяльності тіла, а вона теж утворена не людиною... Те ж скажемо про Землю і про Сонце. Ми маємо по правді всі жити з потреб тіла у тих межах, які сприяють духовному зростанню душі. Так от, діяльність його формує наша душа і ум. Ми і в праці щось надбаємо з допомогою інших людей, інших стихій природи, з допомогою Творця-Духа святого. Хіба не так?

Кожна людина здатна до розумової, чи фізичної праці для того, щоб забезпечити себе необхідним. Якщо людина має зверх цього і досить сильно зверх, то ці надбання є злочинними. Серед таких є чимало, яким все ж легко приходять матеріальні статки. Це люди духовного зрілого зростання і багатство їм приходить, як іспит на добродіяльність, милість і любов до подібних ним. Частина з них проходить цей іспит. Та більша частина зваблюються і теж стають злочинцями в своєму Роду. Це їх поганий вибір.

Та все ж усі в світі, які мають статки великі є зло-діячами і вони протягом свого життя у цієї більшості крали зі спільного для своїх виробництв: те повітря, воду, землю з її ґрунтом і надрами, з їх енергіями праці і до того ж, обмежуючими за різними сценаріями їх духовний розвиток, створюючи суспільні збурення, війни, змагальність, узалежненість від банків, алкоголю, наркотиків; напичкуючи їх уми брехливими ідеологіями і оманливими звабами, шоу; підпорядковуючи їх поведінку під страхом до послуху, дисципліни, щоб змінити їх психіку-душу до страждань, а ідеологією ЗМІ, літературою спрямувати на бездумну участь у зlodіяннях у наплodженні негативних енергій до такого рівня, щоб порушити рівновагу на свою користь і в цій компанії організувати самознищення до 80-90% всього населення на Землі. Ця компанія вже почалася. Однак і ці слова уже не достукаються

до людських сердець. Вони у них від зневіри, байдужості, зла закам'яніли. Крім того все робиться, щоб ці слова і слова, які суголосні їм не набували поширення.

Знаймо всі, що людське є божественне і в основі є вершиною світлої і чистої Духовності.

Свідомість, як здатність до свідомих дій є тільки в людських істотах. Діяльність чоловіка визначається з відома (с-відомо), погоджується зі Всесвітом, як в єдиній сім'ї, де мудрість закладена на віки і якою послуговується не одне покоління. Така поведінка дозволяє стверджувати про Божественність його в подобі, і в образі, що є, як вершина еволюції тілом і умом. Тому й не дивно, що здатність переміщення чоловіка енергіями в інші паралельні світи і Всесвіти є цьому підтвердженням.

Чи вірите ви у БОГа? Я не зможу Його зрозуміти через нездатність пізнати Його у цілісності і тій різноманітності. Тому довіряю тому, що відкрилося, яке не несе шкоди мені і я Його відчуваю у собі і в навколишньому середовищі. Я можу з ним говорити, можу просити, запитувати, можу отримувати допомогу і відповіді... Тому й стверджую присутність Всевишнього.

Дійсно дивовижно і напрочуд приємно те, що у кожного із нас є повна воля до дій у створенні власного сценарію життя, є воля грати позитивні ролі з умінням відповідати за свої дії, які навчатимуть інших милості, доброти, любові у цій прекрасній гармонії взаємин. Ми задоволені. За-до-вол-ення, як той, хто прийшов за цим відчуттям, до цього стану у здатності волю творити, вільно творити.

І коли ми все це спом'янемо, почавши діяти, то прийде розслаблення від цієї насолоди волі у творчості і отримаємо цю насолоду життям. Так ми повністю є сміливими і гідними у всьому, що дозволяє нам наше сумління, наша совість, наш свідомий ум, бо цими діями ми витісняємо із життя страх перед богами, природою, бо вони дають таке нам право; ми втрачаємо страх перед життями і державами, бо його там нема – усе витіснили енергії доброти і любові.

Зловживаючи здатністю діяти вільно, часто стають на шлях деградації і стають злочинцями в іпостасі біса, демона. На жаль, вони є часто у середовищі лідерів бандитських угруповань, є кротоми в суспільних організаціях, зрадниках, часто очолюють своїм корисливим псевдопатріотизмом активних громадян. Це досить одержимі люди.

Така суспільна невизначеність у майбутті, відсутність соціальних гарантій (що сьогодні досить явно проявилось в суспільних взаємовідносинах) вирощує в середовищі людської спільноти велику кількість носіїв негативних енергій.

До цього додається велика маса різних негативних проявів у поведінці людей. Багато з них продукуються державами в школах, на виробництвах, в побуті, через ЗМІ. Тому з нашого обиходу й зникають такі суспільні показники, які взагалі є чимось тимчасовим, чи завдають великої шкоди людині у цій житті. Це бажання стати найкрасивішим, найсильнішим, найхитрішим, найуспішнішим займає всі дні, всі миті життя думати про те, як до цих показників прийти. Особливо небезпечна є культивування насилля, сексуальні збочення ..., в яких слабкі духом особистості знаходять кумирів і вчать цього прямо з екранів. Саме така дієва цілеспрямованість ума і приводить до виснаження, до розчарування і в результаті ми і не спізнаємо істинного щастя, не спізнаємо любові, не маємо радості у житті.

Тому знаймо, що світ навколо нас так само прекрасний, яким і був завжди, і буде повсякчас, а ми вміємо, чи не вміємо бачити саме так його зі стану нашого ума і душі, то це лиш наша проблема і нічия більш – ні батьків, ні сім'ї, ні богів. Якщо ж ми дозріли умом до розуміння цієї проблеми своєї цими міркуваннями в думках, то й спробуємо скласти руки на груди в очікуванні смерті, чи відважимося на зміни у собі. Вибір за кожним із нас. Ми тепер не зробимо, то цю програму збережемо не змінену і таку й далі понесемо у свій рід і наступний носій цієї Душі буде жити точнісінько як оце ми, бо ми навіть у програму устремління до змін не внесли. Сама смерть не змінить нам нічого. Все залишиться так як було. І новий носій цієї Душі (а це може бути більше всього наш онук, чи правнук)

точнісінько в копії проживе так як ми – в радості, чи в смутку, або в постійних проблемах. Якщо сьогодні нас влаштовує такий спосіб життя, такі умови для проживання, то не турбуймося про себе і світ, бо у злобі не потрібно йти до змін. Для цього ми маємо розуміти потребу і з устремлінням змінюватися, зразу ж відчуваючи радість за ці маленькі зміни у собі і у житті. Якщо ми приймемо рух, дії до змін і маємо радість з цього, то порадіють за нашу радість діти, батьки, сім'я і БОГ.

Потреба змінювати себе з'являється уже не в особистості, як гвинтику суспільства, а в зрілому індивіді, коли він духовно визріває до свідомих дій в усьому і повсякчас.

Реінкарнація Душі, як програмою, так і Потребою Всесвіт проходить не раптово, а лиш після смерті її носія і зазвичай повертається в означені умови, але саме такі вони є в ростучій рідні. Тобто Душа повертається в життя при зачатті онука, онучки, чи й далі. Моя Душа прийшла в це тіло тільки через 4555 років.

Коли Душа була в асоціальній сім'ї, чи де весь рід жив на основі негативних енергій, то енергетично вона не здатна з такими енергіями попасти в сім'ю, де свідомо вирощували духовні якості і вона знову повертається в подібні потоки енергій.

Еволюція духа досить повільна і в духовному зростанні за одне життя вона може змінитися і взяти в програму собі до двох процентів, а коли вона була у тілі вбивці, зрадника, то взагалі йде зі знаком мінус в наступне життя (це може бути сім, чи чотирнадцять поколінь в залежності від кількісного і жорстокого людиноненависницького потенціалу, та ще й плюс негативні осудження їх, прокльони).

Кожна дитина - це новий вчитель батькам і така дитина вчить їх духовним якостям - любові, доброти, ласки, милості, милосердя... Кожен це бачить, коли народжує дітей. Подивіться, як змінюється тоді поведінка таких батьків.

Та суспільство їх батьків навчило іншого, цим перенавчанням займалися і їх батьки і ми приймаємо ідеології корисливості, успішності, вивищеності, визнань суспільних та так, що і забуваємо про Батьківщину і про батьків...

Це тема довга і не для одного допису, чи й книги. Я пишу у своїх працях для розуміння джерел позитивних і негативних енергій, які люди сприймають, приймають, чи оминають... Це дає можливість зрозуміти свої можливості кожному... А винних шукають брехуни і цього дитина часто навчається у батьків.

Щодо Біблії то таких мудрих повчань і притч багато є в ній Вони були в мудрості людській і до написання Біблії. І мені дивно, що після їх написання у віршах іде трактування-пояснення, якими знищується істинна суть. Вона є чималим посібником для шукачів духовного, бо усі ми приймаємо із неї по рівню своєї здатності і прийняти ми можемо у межах тих двох процентів. Лиш прозрівший має більші здатності, якщо він свідомо почне займатися стяганням Знань Всесвіту во благо всім. Бо саме для цього ми приходимо життями у цей світ – стягати якості духовні. Вони джерело якісного життя для нас і Всесвіту.

Ця дата зафіксувала моє попереднє перебування на цій планеті і в цій площині життя. Інше стирається з біоціпа людини, коли вона перебуває на інших планетах в інших паралельних, перпендикулярних... світах.

Душа вічна енергіями і всі енергії є рухомими. Тому для Душі ця дата не є чимось значимим і дійсно зміна умов проходила, проходить і буде проходити постійно в цій неосаянності для ума.

Ми, Земля, як джерело енергії сьогодні далекі від Першотворця і практично життя на планеті управляється розвинутішими цивілізаціями ніж наша. Сьогодні (ні не з цього року) є люди на Землі які працюють над тим, щоб замінити біочіп в людині і вони сьогодні з цією метою хочуть зменшити за ці тридцять, чи сто шістдесят років (це залежить не від них - кількість років і здійснення програми) кількість населення до десяти процентів з відліком від кінця минулого століття. Щодо родів, то я дійсно не означив подібність енергетичних потоків більш конкретно, обмеживши Родом-потічком...

Не ганяймо за Творцем - він у нас і нами діє. Є воля Його, є і воля людини, до змін, жити, як набіжить, або напиться і в додачу до душі відключити й ум....

Так, кожна Душа прямує життями до Творця, до Його Океану Духа, щоб Він мав міць правити Всесвітом усім. Тому можна часто бачити наяву, як і володіючим гіпнозом теж, що людський ум не бажає йти по програмі-долі Душі і хоче жити суспільними успіхами, посадами, здатністю мати велику кількість матеріальних речей, мати можливість впливати на поведінку інших...

Спробуймо просто з цієї миті у собі здатність до змін і готовність до них з розуміння того, що саме для змін у собі на краще життя ми і народжуємося (приходимо у це життя) цим життям з усіма компонентами і уже можемо і вміючи свідомо розширювати свої можливості, дякуючи Сущому, який є у собі; дякуючи за розуміння цього свого стану, як власну самотність і нові творчі здатності змінювати себе, дякуючи за відчуття космічного зв'язку, зв'язку з усіма позитивними енергіями на Землі. Тоді ми дійсно засяємо своєю чистотою життя від помислів до дій, ми дійсно засяємо своєю святістю, а душа кличе ум і тіло до нових пізнавань, до нових пошуків, до нових пригод.

Дозволяймо собі з цього часу бути щасливими, бо саме відчуття такого стану засвідчує, що ми уже здатні полюбити себе таким, яким ми є. Ми ж фактично свого ідеалу, чи світового ідеалу і не знаємо. Тому й інші ж мають таку здатність у пізнанні. Дивимося на всіх, як на рівних; дивимося на всіх, як на сестер і братів рідних. Ми уже здатні радіти усім проявам життя: хорошим, як свідчення правильності нашої місії, погані, як підказки для зупинки, щоб і далі свідомо йти у цій місії, у цьому житті. Нас в такі миті полонить цей стан радості за свої здатності і за здатності близьких і далеких людей, за цю істинність прояву природи, усю її гармонію взаємодії між усіма учасниками життя.

Тепер ми дивимося відкрито, чесно і прямо в очі усім, не опускаючи очі донизу, за щось, що тебе не гідне, радіючи за зміни в інших... "Відтепер я знаю, - скажімо собі, - що означає полюбити себе; знаю як своєю поведінкою вчити інших без тих повчань і послань, які ми читали у книгах, бо я, споглядаючи за ними, отримую додаткові енергії натхнення і устремління до повнішого різноманітного розширення спільного Життя з усіма його учасниками. Я щасливий таким перебуванням в такому середовищі, бо я приймаю цей світ односторонній, суголосних учасників у діях, як РУХ, рух у всьому живому до позитивного, в яке ми усі приходимо в одному із життів".

Тому скажемо вкінці, що чогось все таки не можна купити, вкрати; не можна забрати в когось щастя, любов, доброту собі. Їх можна мати у собі, навчаючись добродіянням, очищуючись від негативних дій – великих, чи малих, бо одному достатньо плювка у вічі, а іншому загострити кіл на голові, щоб умом зміг зрозуміти цю істину просту і водночас складну. Для одних це вітер тепленький, комусь слово мудре, іншим сміх радості дитини малої, а іншим допомога дорогою перейти... і багато інших дій у світі, якими починається прозріння на суть свою і сенс життя всього.

Знаймо, що у житті перед нами постане і така думка:, а хто буде дивитись на людину, яка займається духовним очищенням. Навіть, якщо вона стане членом релігійної традиції, дотримуватиметься тілесних обмежень і проявлятиме співчуття біднішим за неї, то скільки людей пристрасних можуть вказати на неї своїм дітям, своїм рідним, щоб вони наслідували її поведінку, вели такий спосіб життя? Чи ми готовими будемо відповісти собі на це запитання і після цього явно займемося собою, своїми змінами?

Хай ці запитання будуть початком кожному для переосмислення своєї поведінки у житті.

Давайте питаємо себе – до якої групи суспільства ми належимо? Чи може за час свого свідомого, чи не свідомого життя ми відносили себе до однієї групи людей, а потім до іншої? Чи це було постійним поєднанням?, а до якого духовного розвитку ми дійшли сьогодні? Де ми будемо мати спокій?, де ми будемо почувати себе добротно?, щоб була гармонія душі і тіла, нас і оточуючого середовища. Відповідь за кожним з нас.

«Одного разу в одного відлюдника спитали, чого він не дотримується якоїсь однієї релігії. Мабуть, ти вибрав більш простий шлях, сам вирішуючи, що приймати на віру, а що ні?»

*- Своя стежа – це не так просто, як здається. Навпаки, вона багата певними небезпечностями. Коли ми хочемо чого небуть, то приводимо в рух найбільше енергії і нам уже не вдається заховати від самого себе істинний шлях нашого життя. Подорож по слідах своєї мрії має теж свою ціну. Може бути, що змушені будемо розлучитися з якимись закоренілими уподобаннями і звичками, можуть виникнути труднощі, можуть чекати на цьому шляху гіркі розчарування. Але яка б не була висока ціна, вона завжди буде нижче тієї, яку приходить платити тим, **хто не йде своїм шляхом**».*

Та що робити, коли світ розколотий і ця тріщина проходить саме по нашому серцю? Початок, чи усвідомлення початку в духовному розвитку уже розпочався прийняттям, а насправді це лиш **початок** змін у собі, які ми і маємо пройти. Інколи є відчуття, що нема знань, нема устремління, орієнтир був лиш міраж. Куди іти, куди зібрався я іти? Не все так просто, хоча саме усвідомлення цієї стежі і кожен поступ по ній стверджує наше життя, як основу світу. Бувають зупинки, перешкоди, тріщини, обмірковування, радість і жура, та все ж наступний порух є і вперед, і з тим позитивом. Чогось думок про вороття нема. Що ж тоді рухає нами?

Бо все ж ми коли небудь відчуємо потребу оглянутися назад подивитися на свій пройдений життєвий шлях і побачимо все, що зробили, і почуємо голос власного серця, власної душі: **“Я прожив життя надарма”**. В такому стані людина відчує, що вона була і є непотрібною нікому – ні родичам, ні колегам, ні оточуючим. І повірмо, чи є слова страшніші за ці? Настає час страху марноти життя, але зрозуміймо, що це підказка і шанс вийти зі стану безвиході, зі свого пояснення, що життя є суєта суєт і, що у нас є ще можливості побачити себе до останнього видоху. Починається процес переосмислення. Вперед!

Коли ми це розуміємо, це відчуваємо, то робимо свідомий вибір. Ми маємо знання і ці знання дають нам спостережливість за собою і за іншими. Головне у житті – це бути собою, та все ж мати можливість завжди бути поруч з іншими цими відчуттями радості того, що ми живі і здатні творити і любити.

Людство має можливість звільнитись від прискороного темпу роботи, який ми спостерігаємо сьогодні і цю енергію може направляти на благо собі і всіх. Шлях до такого стану можливий тільки через духовний розвиток при допомозі тіла і ума, які безпосередньо контактують з усім оточуючим. Є над чим думати. Ми перестаємо бути рабами обставин, умовностей, речей, грошей і абсурдних законів. Життя цінніше за це, що ми перелічили, хоча для життя достатньо і доброти, любові, милосердя, благочестя – вони, ці якості, цікавіші пізнаннями повноти життя присутністю своєю в нас.

Та все ж, чи можемо ми зафіксувати розвиток Духовності людства? На сьогоднішній день у цьому плані ми зупинилися і навіть котимося назад. Ми не можемо зрозуміти, що самоусвідомлення свого покликання на Землю в цій якості чоловіка, як творця всіх чеснот життя, всіх якостей позитивних, які ми називаємо Духовністю, як повсякденним заняттям. Так, багато зневірених, багато байдужих і тому на суспільному тлі проявляються христосимесії нові, які публічно стурбовані таким станом речей. Вони пишуть, говорять, діють і своєю присутністю навчають всіх, просять всіх до пізнання істин життя. Ми маємо зрозуміти всі, що Духовний стан людства здатен дотримувати певної рівноваги у взаєминах людини з людством, людини з природою, бо це умова нарощування в просторах, у взаєминах людських тієї благодаті, якої так хочуть всі. Ми маємо її творити уже всі і лиш тоді узріємо, відчуємо її.

Визнаймо усі, що ми на сьогодні сильно ослаблені психічно, сильно ослабли духом і нас насильно вводять в такий стан. Схаменімося люди! Так, це страшно! Так, це і є той страх, коли ми боїмося прийняти це розуміння. Знаймо усі, що отримавши в дар ЖИТТЯ, то тільки забрати, чи загубити ЙОГО ми можемо самі по глупоті своїй зі страху, чи в буйному страху, Та основній частині людства притаманне очікування на БОГА. Це правильно, та діє БОГ нашими умами і нашими руками. Тобто ми маємо позбутися страху.

БОГ є тим, хто дав ЖИТТЯ, то ВІН і може його забирати. Хай це стверджує у нас довіру до Життя, до Творця-святого Духа, як джерела позитивних енергій. МИ БУДЕМО ЖИТИ І ДАЛІ. Тож ніщо і ніхто не зупинить уже думки і дії того, хто проявив устремління для відновлення забутих істин, для наших змін у житті до кращого і гідного життя, життя вільного від страху і принижень.

Лишень спробуймо зробити перші кроки творенням доброти і ми відчуємо приємне задоволення і радість за такі дії свої, БО ЦЕ ОСНОВА НАШОГО ЖИТТЯ. Головне, що гарантія є на життя, а дія завжди залишає слід матеріальний і у свідомості всіх, з ким ми живемо поряд. Якщо ми є духовно вільними, то ми не будемо рабами обставин, наше життя не буде в основі залежати від законів, канонів, матеріальних статків, від начальників, від обманів і зла в інших. Треба діяти.

Без такого розуміння життя, без таких змін у собі ми і далі будемо йти шляхами самознищення.

Плодячи зло, гнів, вбиваючи собі подібних, то це є способи вбивання БОГА, БОГ – ЦЕ ЖИТТЯ, ЦЕ УСІ МИ. То як, вбиваючи БОГА, ми можемо від нього чекати допомоги. Ось істина Життя. Тільки розуміння цього, що ми самі є гнівом, самі є носіями страху, зла; що ми самі готові вбивати інших, а інші нас... Давайте припинимо так налаштовувати себе. Бо ні релігійні традиції, бо ні держави з їх партіями не налаштовують нас на це. Ми самі маємо зрозуміти цю ганьбу, якою займаємося стільки часу, скільки здатні досягнути умом. Почуймо самі себе: МИ ХОЧЕМО ЖИТИ, ІНШІ ХОЧУТЬ ЖИТИ, ТО І ЖИВИМО У ТВОРІННІ З ЛЮБОВ'Ю.

Я вже неодноразово говорив, що життя, це дарунок нам і нам у житті дається для цього талант творити і кількість матеріальних благ з того стану, яку душу ми отримали. Кожна Душа має певний запас духовних якостей, і якщо ми їх розтринькаємо, то ми залишимося з негативними енергіями і такі ж плохі і злі дії будуть виходити від нас, таке й нещасливе життя ми бачитимемо у собі. Тому ми все життя маємо поповнювати єство, душу саме позитивними енергіями, щоб їх вистачало для щасливого життя собі, родині і нащадкам. Визнаймо, що серед нас є такі і ми бачимо їх по мудрих, свідомих діях. Та це нас часто зlobить – ми в заздрості, ми в гніві на них? А задумаймося чого так сталося, чого і як ми до цієї зlobи дійшли? Ми ж самі хочемо щирості, теплоти при спілкуванні, при взаєминах між собою, то чого ж нам тепер зі знань не почати ці дії першими? Саме так появляється нова мода для взаємин, саме так формується культура поведінки на довгі роки.

Тому навчаймося особисто сприймати і відчувати свої потреби, потреби інших учасників цих життєвих енергій, з якими людині доводиться стикатися і навчаймося приймати їх у своє життя усвідомлено. Це дійсно є щастям – бути серед таких людей.

Кожен, хто приніс частинку знань в середовище людства, уже є благодіяльним. Кожен, хто зібрав і передав іскри знань, є джерелом Божественних енергій. Кожен, хто прочитав, то утвердив себе в мудрості Людській.

Тож знаймо, що світ навколо нас так само прекрасний, яким і був завжди і буде повсякчас, а ми вміємо, чи не вміємо бачити його саме зі стану психіки нашого єства. Спробуймо просто побачити його красу у всьому досконалому творінні цього грандіозного ЖИТТЯ Творцем і настільки повно, наскільки вистачить у нас терпіння, настільки, наскільки ми в даний час спроможні пізнавати. Бо саме така спроба при повторенні розширює наші можливості. Це основа нашої життєвої подорожі.

Це і є наша місія життя. Це процес свідомого дозрівання ума, тіла і душі. Можливо дозрівання розтягнеться на декілька життів. Та знаймо, що наше дозрівання, як духовного індивіда відбувається з нами тоді, коли ми уже гармонійно проявляємося триєдиністю єства в це прекрасне середовище. Воно є істинним нашим життям: від усвідомлення і весь час нашого дозрівання. А минушина була тим ґрунтом, в якому ми виживали як уміли і як могли. Без цього періоду не було би і зрілості. Тож дякуємо Творцю і цьому руху позитивних енергій в яких ми проявилися в цій дійсності!!!

Відчуття відкритості знань для нас є тільки **початком**, і цей процес ми називаємо усвідомленням; бо Знання шукається, досліджується і лише тоді свідомо затверджується вже

як досвід. Знання не допускає сперечань, а обмін думок не є суперечками. З цього моменту вчимося слухати думки інших, бо в більшості діалогів, висловлювана думка кимось «організована» нашою душею для нашого ума, для нашої дійсності, во благо життя. Тільки навчившись слухання, ми можемо говорити з іншими вже усвідомлено, як би від Сущого для когось і водночас уже не від ума, а від Душі і потім від духовних Знань в цілому.

Таким ґрунтом для зрілості є і наші мрії в думках, чи висловлені у словах, а то і в проявлених певних діях для того, щоб ця уява дійсністю була. Таким ґрунтом є і наші сни, бо і вони визначаються рухом думки, чи душі з її здатністю залишити в пам'яті ума ті бачення ситуацій і ті факти, які зберегла Душа для сприйняття, прийняття нашим життям у всезагальному русі єства до зрілості ума, для відкриття можливостей Душі вивести нас на ті путі, якими проходять всі навчаючись жити і любити.

СОН І СНИ

У снах ми літаємо у світах, які відкриті нам, а серед суспільства і для нього ми наяву чужі, бо практично відпочиває ум і тіло при сні. Однак, чогось ми до того сьогодні дожились, що і тоді, коли відходимо зі сну, все ж є чужими для суспільства і для всього живого. Чогось ми втратили взаємозв'язок з живою природою. Так, нас суспільство своїми ідеологіями вивищило людину над природою, назвавши себе царем природи, та і людина прийняла цю наживку. Людина цим втратила взаємозв'язок на енергетичному рівні з природою, однак і суспільство не спроможне налагодити гармонійні взаємини з кожною особистістю. Хоча застосовує певні зусилля, ведучи дослідження і застосовуючи певні методи і способи впливу на ум людини. Навіть не переймаючись тими наслідками, до яких можуть привести подібні спроби усе людство і планету, як одну енергетичну систему в цілісному космосі.

То чого саме таке відчуття у нас наявним є?

Бо вночі ум майже завжди спить і Душа можливість має літати енергіями своїми, з'єднуючись з однорідними потоками, чи з тими, до яких вона в турботах поспішає, щоб отримати інформацію в тих символах для потреб життя під часнічного відпочинку тіла і ума в снах і сновидіннях для роботи уму після нічних відпочинків саме для нашого єства в цьому житті цього дня, чи тиждень перегода. Такі з'єднання не є випадковими і це можна сприймати, як відкритість Всевишнього для нас, та ще й під час сну, коли і Душа чоловіка готова для такого спілкування. На неї в цей час не впливає ум з його житейською прив'язаністю. Ось так проходить чисте спілкування людини зі Всесвітом у всі часи. Це і можливість людини прислухатися до своїх снів, засвідчивши своє бажання говорити зі святим Духом.

Мабуть сни існували і існують у всьому живому, а в людині вони уже є, нібито, частиною наших життів. Якби це вивчали спеціалісти, то вони змогли б підтвердити певну поведінку трави, дерев, риб, птахів, жуків... ссавців. Адже людина все ж залишила сліди того, що вона цікавилася фактами і подіями, які вона бачила напряду, чи в певних спонукальних символах до дій у житті щоденно, то так і в нічних снах. Це хвилювало, тривожило, або навпаки додавало підказки для дій, для створення непланових радісних подій, привносячи цим очікування, чи пильність в наявне життя для прийняття радості, чи біди, будучи підготовленими до них.

В людини є для цього особливий орган – мозок з його функціями керувати цілим організмом людини і спеціальними органами тіла: пам'яттю, очима, вухами, здатністю узагальнювати, аналізувати, робити висновки з наявної інформації для прийняття рішень при вирішенні проектів мрій у теперішніх результатах, чи в майбутньому.

Та все ж, як приходить інформація в наші уми про минуле, чи майбутнє, коли він спить і практично є не працюючим і водночас впливає і організовує певні дії: пришвидшене дихання, рухи ногами і руками, чи усім тілом, ту радість, чи стривоженість після просипання, ті пото-і інші самовільні виділення з тіла (сльози, сперма, моча...), крики, тихі шепоти, виразні розмови. Ми бачимо, чуємо, відчуваємо підтекстовий зміст сну, коли тіло

відключило здатність дивитися, слухати, відчувати. Що за всіма цими енергіями приховано від наших умів? Це ж теж є частиною нашого життя, це теж є задіяння руху певних енергій і це є ж нашими подорожами світами і тут, серед знайомих нам предметів, серед знайомих і не знайомих людей, як і наша участь в подієвих снах.

Сни пророчі, сумбурні, чи невідомістю страшні, та і розв'язки у них, нібито, дурні, адже вони теж є з повсякденної поведінки, як підказки для ума, що нам попрацювати іще треба, щоб розв'язати ці непередбачувані вузли у житті, які уже нами створені, але сильно забуті. Так, це робота для нашого ума – це він сьогодні закрив нам Душу бажаннями, мріями, які вирости з високого рівня поінформованості ума, а ми погрузили в цьому хаосі думок, можливостей досить таки сильно. Ось таке сильне наповнення нас інформацією і не дає спокою вночі нашому уму – він продовжує працювати у такому ж темпі, як і рухається наше життя вдень. То шукаємо спосіб умом, щоб очистити життя, то може щось прийде і до ума.

Склалася така небезпечна ситуація, коли суєта, хаос з бажань і мрій без розуміння потреб руйнують все життя. Ми стверджуємо сьогодні, що людина не живе – вона, або спить на ходу, або знервовано бігає; вона відірвана енергетично з природничого колообігу енергій. Ось чому часто такі психічні перенавантаження в ритмі роботи, самого життя, при активній участі в обговоренні інформацій ЗМІ, чи після перегляду фільмів, шоу досить сильно збуджують мозок і тому він іще подеколи працює в цих прийнятих ним ситуаціях уже як учасник. Так він співучасник, бо задіяний енергетично. Такі сни, чи сказати сновидіння, досить втомливі і руйнівні для життя, руйнівні для спроб духовного розвитку. Вони ж не дали цієї ночі Душі з'єднати єство з потрібними для нього енергіями. Щоб розуміти цю небезпеку, то знаймо всі, що в наше життя приходить усе, що потрібно для життя і в той час, пору, коли для цього є потреба єства з потреби коловрату енергій. Ми все ж поки остаточно не відірвані єством від всесвітніх енергій. Тому і розуміти слід, що життєвий ритм має бути врівноваженим: без лінії і без високої активності. Обидва ці показники є шкідливими для гармонійного руху енергій.

Символьність у снах досить значима при трактуванні їх з позиції поінформованості, з позиції пізнання їх зі знань життя, моральних устоїв особистості, відношення її до світу, своя самооцінка, чи істинне розуміння себе, як свідомого індивіда і його рівень духовного розвитку на даний час. Ось чому один і той же символ, який є основою всього сну, в різних ситуаціях і в залежності від способу ведення життя, може трактуватися по-різному. Бо в сні один факт, наприклад смерть, символічно може нести повідомлення про відмирання тих негараздів, клопотів, болей, які останнім часом нас ввели в турботи, коли у фізичному стані смерть засвідчує кінець життя. Так є з фактами і ситуаціями у всіх снах і ця двопоєднаність, двополярність снів несе собою те, як фактично і організоване усе наше життя: доброта і зло, війна і мир, гнів і милість... Тому найкраще трактувати свій сон може той чоловік, якому і приснився цей сон. Так йому потрібні певні елементарні знання. Ці знання зберігали люди у своїх родах, сім'ях, переказуючи сни зранку хороші, а після обіду плохі. Про жажливі мовчали, і якщо вони збудили нас, то люди говорили такі слова: "Куди ніч, туди й сон", дивлячись в дзеркало при наявності, на яскраве світло, чи просто у вікно, - відправляючи ці енергії в потойбіччя і водночас у минуле.

Тому розуміти мову снів не кожен здатен і це дійсно потребує творчого підходу для розуміння снів у прив'язці з конкретною людиною. Так це перш за все ази Знань і здатність доступу до них, а потім вміння зачаткові, далі власний досвід із наявного таланту, і все це потребує хорошої пам'яті, праці над собою і терпіння. І я цю дивовижну думку сприймаю, як потребу для кожного, бо це практично друге паралельне життя і воно більше пов'язане з духовними повчаннями, настановами, як пророчі сни, для завтрашнього дня, чи на роки. Ми можемо говорити, що сни про майбуття якраз і засвідчують, що воно можливе, коли ми здатні тепер бачити його, завдячуючи Душі. Це вона здатна при свідомому умі бути вільною у цих подорожах світами і якимись відомими лиш їй способами передавати в капсулу пам'яті ума ці знання у цих видіннях і відчуттях такої психічної здатності єства саме у прийнятті нами, окремою істотою з усього великого Всесвіту при допомозі певних душевних можливостей і можливостей ума. Хоча вони не охоплюють великі простори, та здатні

пізнавати на далекі відстані і все ж не вимірні у часі своїми діями. Вони є спалахи, чи осяяння.

Та феномен снів у тому, що таке внутрішнє бачення Душі дозволяє бачити події, які відбуваються, чи мають відбутися на далеких відстанях, чи саме з нашою участю через певний час у нашому розумінні плину часу, бо для космосу плин часу є лиш потенційною енергією і не є таким швидкоплинним, як це сприймаємо ми у житті. Парадокс і в тому, що ум, нібито, не задіяний, та все ж емоції, як проявлений зв'язок зі Всесвітом, пришвидшують дії Душі і при роздумах над снами ми задіюємо уже наш ум, який знайомий з сьогоднішніми реаліями. Так, ми трошки збуджені і все ж уже чуть інакше починаємо міркувати, ніж це є зазвичай у повсякденні, нібито, якась нова можливість заявляє про свою наявність в нас і по своєму організовує процес пізнання сну і процес втілення його в життя. Ми ж бо в сні не є одні, як слухач, а є учасником життєвих ситуацій, де є інші учасники і саме з ними ми здатні розмовляти на ці теми, чи у проявлених подіях в стані сну, які не були і не є у нашому житті. Тобто ми спілкуємося з цими учасниками не умом, а саме при допомозі енергій і здатності Душ. Ось чому в снах нам відкривається можливість утверджуватися, що ми не самі вирішуємо у своєму житті все, а з нами спільно діють Всевишні енергії і саме ці факти, чи сни, які відбулися, є настановленням ума людини на прийняття у своє життя усвідомленості в діях (погодження частини дій зі Всесвітом – з відома). Це зазвичай і є тією подією у наших життях, як просвітлення, як початок свідомих змін у своїй поведінці. Ми починаємо прислухатися, бути уважними до життя, до інтересів інших і звідси проявляється дієва доброта, бо саме вона дає відчувати, що ми змінюємося на краще.

Ось чому ми так вдячні Творцю за такі настанови і за нові можливості в нас, які зродилися під час сну і продовжилися в наявному житті. Участь Душі і Всевишнього в нашому осяянні умом змінює наше життя. Вони змінили функціональність нашого ума. Він перейшов зі статусу своєї суспільної значимості, як особистості в статус помічника Душі. Душа уже є проявленою і засвідчує свою присутність відтепер у всіх наших діях, з іншим баченням єства у процесах життя і іншим баченням і сприйняттям оточуючого нас світу.

Саме на основі такого розуміння ми утверджуємося, що Душа, як частина нашого єства є безсмертною і вона життями нам дає оцю здатність довіряти Всевишньому, що так ми теж є вічними у енергіях Всесвіту. Тоді в нас і зріє відповідальність за все у житті, визріває потреба творити якості Життя, бо вони енергетично ідуть у нове життя цією ж Душею. У нас появляється відчуття спілкування з іншими на відстанях великих і це сьогодні підтверджується при можливостях телекомунікативного зв'язку, який відразу допомагає перевірити ці можливості. Тобто ми можемо розвивати у себе цю здатність, бо простір і плин часу втрачають свою значимість, тобто перестають бути перешкодою для спілкування між Душами і між цілісними єствами.

Це ще раз засвідчує, що ми свідомі в процесах, які почали відбуватися в нас і з нами на цьому путі очищення життя від негативу. Це є уже новий стиль життя. Це є нормою життя психічно і тілесно здорового чоловіка.

Є й такі сни, які, здається, тривають усю ніч, переходячи з ситуації в ситуацію і не виходять за рамки навіть цієї ночі, а лиш минають. Так вони тривожать, дратують людину, коли вона не має душевного спокою, її діймають докори сумління, чи можуть бути результатом фізичних, чи психічних перевантажень.

Демони, сни, навроки, ворожба не роблять шкоди тим, хто вибудовує поведінку свою на чеснотах життя. Так інколи вони мішають, тривожать уми, то будьмо у бдінні і виправляймо помилки, а потім милість і доброту творимо, щоб стишити енергії лихі. Так вони мішають у житті, та коли діятимемо свідомо ми, то вони скоро наші життєві простори покидають. Немає в них такої моці, щоб протистояти енергетиці Творця-святого Духа у тих носіїв, хто сповідує її у житті.

Тож, зрадивши уві сні, то сновидець зрадить і наяву, бо його сни не з'єднанні з Духом святим, а лиш з мирським. Так Душа в таких закрита і тому вона й уві сні літає лиш у просторах ума і звідти сновидіння різні і безтолкові несе – такі ж суєтливі і без бачення майбуття.

Пишу те, що самому прийшлося пізнати і лиш тепер пишучи цей розділ, усвідомляю роль сну людини в житті. До цього я сприймав сни легковажно і старався їх забувати. Лиш тепер зрозумів, що це частина путі, яка засвідчує моє знаходження на вірному путі духовного розвитку. Так, це були сни, що я маю писати книги на духовно-пізнавальну тематику і цим я духовно розвиватимуся сам. Було й попередження, що я не маю потреби зразу ж ці знання нести в люди, бо буду розчарований і темна зневіра може звести цю працю на ніц. Лиш, коли я це зрозумів і прийняв цей стан зваженості, то Суший мене і підтримав у сні, що подяка прийде БОГу лиш через роки, роки. А я радість з цієї звістки маю.

Я розумію, що зараз люди не сприймуть цієї тематики, вони частково байдужі і зневірені, а інша активна частина поглинута можливостями матеріального збагачення і тому тривалий час не буде читацької аудиторії. Прийде час, пора і люди почнуть шукати зерна цих знань, тоді будуть і шукачі і однодумці по суголосності міркувань про світоустрій. Це мене збадьорило і я знову з натхненням почав писати. Я зрозумів, що це були вищі сни і моя праця і пошуки поглинули мене своїм самопливом. Я щасливий і дякую Отцю-Творцю-святому Духові, дякую і Ісусу Христу і всім сподвижникам Духа святого, бо вони є ґрунтом живильним для мого натхнення, тож щиро благодарю їм за це.

Писав багато. Не знаючи втоми, та і снів не було. І оце на восьмому році активувався в роботі на сторінках інтернету. Відчув відбір у мене життєвих енергій. Відчув і втому, відчув і болі в хребті і сугавах, як основі мого тіла. Це підказка, що я ослунав Сушого і вже подумав, що мої дописи поширять коло пошуковців. Та і думки мої перестали народжувати речення для книг і я сказав собі, що припиняю писати. Так не сталося. Я припинив писати на сторінки ФБ, а от писати книги почав знову. І ось я знову з нового року почав дві книги. Думки знову лягають рядками в рукописи... Я радію – Душа відкрилася і Знання потекли в мій ум зі всесвітньої бібліотеки. Пишуться і я щасливий цим і цим утвердився, що якщо у Всевишнього є потреба в такому людстві, як джерелі позитивних енергій, то він створить умови, щоб ці знання з книг читалися людьми. Поряд з цим, а то й раніше, Він все ж кимось відкрив свої наміри в пророчих снах. Люди чекають такої підтримки, бо вони вже навчені бути споживачами. Так споживачами і інформації, і знань. Він, знаючи про це, пошле потрібні символи чистим і світлим у їх пророчі сни.

У всіх людей є сни і майже у всіх снах присутні частинки попереджень, чи передбачень, які прямо чи опосередковано несуть такі знання для того, з ким сон творить диво. У одних це може бути глиба, в інших мізер, одним натяк, а іншим чисто і відкрито. Та все ж не всі розуміють значимість снів у їх житті, або й просто не чують їх. Це дійсно талант.

Солодких снів щонаочі і до самого ранку, а з ранку, що є мочі, творити доброту до ночі, то тоді не попадеш до лихого в тенета, а в неділю вихідну любов наповнить хвилину кожну!

МРІЇ І НАДІЇ

Живімо днем сьогоднішнім. Живімо тією радістю, яка є тепер із задоволенням смакуймо життям, бо життям ми проявлені у цю мить.

Та засвідчити маємо ми, що все ж не вміємо жити в радості і погано зовсім те, що жити все ж не вчимося, а все вивчаємо історію і по минулих днях із своєї пам'яті, із пам'яті батьків, то так із цих знань знов уже сьогодні все ж будемо минуле.

Тому щасливі люди ті, які мріями вже у майбутті будують величезні замки, маючи задоволення у смакуванні. Життя як і процес їжі, що так між собою процесами подібні і ми для розуміння подивимося на них зі сторони. Ось яка мудрість в їжі і які дивовижні відчуття в насиченні, як у того, хто пізнав частину істини, хоча тут енергії різні, та життя у нас одне і в майбуття ніхто не стрибне, а про минуле життя свідчать лиш горбки на кладовищі.

Такий стан пізнань бачиться сьогодні і сьогоднішнього часу так, як ми здатні бачити процес споживання їжі при житті. Їжа є майбуття і ми хочемо її у розмаїтті від можливостей, та в основному шукаємо і формуємо її складники так, щоб їжа приносила насолоду смаку, приносила задоволення і відчуття повноти життя. А минуле уже сьогодні у стравоході-кишківнику, беручи енергії для процесів життя, а потім, потім, як непотріб виділяємо через

задній прохід залишки, які не придатні для нашого життя. Та і ці залишки далі свої енергії віддадуть для життя іншим мікроорганізмам, іншим учасникам життя. Так вже влаштоване усе живе, що має життя на Землі. Хай це і розуміється нібито вульгарно, але без їжі життя нема – і тому цей процес потребує уваги при розпорядженні енергіями при їді – що, скільки і як споживати нам, щоб гармонію витримувати в процесах цих.

Досить подібні процеси появи життя, процеси самого життя є у всьому живому і це ми легко можемо спостерігати серед розмаїття живих істот в природі. Там теж є паразити, там теж є споживачі, там теж є трударі, там теж є творці, які несуть в природі красу і добротність, несуть те, що дає їм радість і ці енергії їх радості життя може сприймати і людина, як і інші учасники життя.

Ми бачимо цю красу, подеколи маємо можливості самі творити умови для радості-щастя і в цьому стані починаємо мріяти про життя в наступному дні і взагалі у житті. Ось так, поки в думках, ми починаємо його наповнювати подіями своїх дій, наповнювати предметами і фактами. І чогось так вибудовуємо усе в позитиві, та так, щоб життя було наповнене і ми були в ньому щасливими.

Мріяти потрібно, бо мріями-думками ми переміщаємося в майбуття і в майбуття прекрасне. Ми мріями укріплюємося в намірах і цим формуємо свою впевненість, чи перш за все надію, що ми здатні здійснити свої мрії, як явь. Часто так і є. Подеколи ми мрії в результатах розширюємо, подеколи, не маючи можливостей, об'єм результату зменшуємо.

Хоча під час таких замріювань ми є відкриті Душею у цьому такому спілкуванні з Творцем, а потім в діях не отримуємо від Нього благословень, бо припиняємо спілкування благодаріннями, славословіннями за підтримку, за натхнення, за результат, за те, що відчуваємо Його підтримку і часто втрачаємо бдіння, коли для здійснення мрії приймаємо в життя обмани, крадіжки, заздрість...; а то й приймаємо в дії зло, гнів... Ось ці негативні прояви і не дають нам можливості звершити наші мрії, а то й взагалі ми не завершимо їх, коли забажаємо з гордині, з наявних грошей і фізичної сили, із зухвальства, що ми самі без БОГа-святого Духа здатні здійснити свої мрії. Мрія родилася думкою при спілкуванні з Творцем, то зрозуміймо значимість цієї події у своєму житті і приймімо Його у своє серце, у свої діла сповна, то і мрії і надії здійсняться.

Та мрії з того, що лиш думками ми здатні краще жити, що лиш думки-мрії в очікуванні самі здійсняться, а ще коли до звершення мрій ділами не приложимося ми, щоб вийти із проблем, криз, війни, то результату не буде. Як краще життя потребує праці з любов'ю і благоговінням, то так ці якості потрібні для виходу з негативу. Та ще, щоб вийти з невдач, біди, то ми маємо виправити минулого помилки. Одна мрія не зрушить таких глиб і надія завмирає, коли ми для здійснення її не прикладаємо рук і свідомого ума. Тож знаймо всі, що для руху в прекрасне майбуття ми маємо творити доброту, справедливість, любов щодня, то це і є умови, щоб мрії і надії були здійснені.

Іудеї розіп'яли Ісуса Христа за те, що він зруйнував їх мрію - що прийде довгоочікуваний месія і закінчатся мирські митарства вибраного народу. Він же приніс майбутнє – любов, милосердя, доброту, справедливість, хоча він бачив їх проблеми сьогодні, тобто в час свого проживання. Він знав і знає, що саме ці якості спасають і спасуть людство. Людство не хоче жити правдою, істиною, бо вони її не знають, її не бачать, її не чують. Людину цього намагаються навчити пророки, месії. І ці крупиці є серед людей і вони ними послуговуються, як би без зайвого лементу наповнюючи божественну скарбницю. Не є випадковим, що кожна душа про це знає. І ці знання підтверджуються тим, що ми вміємо бути добрими, милосердними, діяти справедливо; вміємо бачити красиве і добротне, вміємо залюбовуватися життям, небом, спостерігаючи за процесами росту рослин, дерев, за поведінкою домашніх тварин, чути дихання вітру, чути гомін води, чути те, про що говорять дерева, а ще коли навчимося говорити з усіма учасниками життя; навчимося говорити з їх і своїми Духами; навчимося відчувати і знати, що вони розуміють наші слова, наше ставлення до них, наші дії добротою наповнені. Тоді ми скажемо, чи скажуть люди, що цю людину-чоловіка любить БОГ; скажуть, що вона воістину свята. І це буде правда. Будьмо чистими, чесними, щедрими і щирими, навчаймося дарувати і дари приймати, то щастя зайде до вашої

хати і там буде любов зростати, то там і Отець-Творець-святий Дух постійно буде перебувати. Знаймо це!

Тому читаймо далі, щоб уже в житті іти тими путями, якими ішли наші сестри і брати до щасливого життя, до любові, до Всевишнього. А поки ми тут, то і порядок має бути скрізь, хоча і хаос-суєту ніде діти. Хай кріпне чоловік у житті святим Духом завжди, бо саме так перед Отцем-Творцем ми постанемо як істинні Його дітки. Хай кожен про цей путь знає і себе щодня якостями життя подвизає поки є міць, дух у цій тілі і поки Отець тримає нас при ділі.

Я певен того, що якщо у Всевишнього є потреба в такому людстві, як джерелі позитивних енергій, то він все ж кимось відкрив свої наміри в пророчих снах. Люди чекають такої підтримки, бо вони вже навчені бути споживачами. Так споживачами і інформації, і знань. Він, знаючи про це, пошле потрібні символи чистим і світлим ці пророчі сни для укріплення духу в надії.

А сьогоднішні події і міркування про їх суть, зміст і прояв саме так можуть допомогти моєму духовному зростанню і сприятимуть зростати енергетично по всій планеті, це буде період очищення від негативних енергій, це буде період відновлення духовного зростання і водночасі матеріального. Духовне завжди підтягує матеріальне, як і часто матеріальне створює умови для розвитку духовного у собі. То саме таке розуміння додасть наснаги багатьом, бо вони дійсно побачать, відчують зміни у своїх життєвих долях.

Та маємо знати, як заборону: не зваблюймося знову егоїстичними пристрастями світу, бо тільки духовні якості проявлені в нас добротою, мудрістю, милосердям, щастям, любов'ю є благодатною умовою нашого тіла, ума і Душі, для нашої людської спільноти, для всього, хто має життя у собі.

Тому знаймо люди, знаймо всі, що від кожної злої думки уже потекла енергія зла і ми його смердюче джерело, а от від щирої усмішки, від кожної доброї дії у нас народжуються позитивні думки і тут же такі чарівні думки народжуються у тих, до долучився до цього з нами. Думка засвідчує про себе, як прояв потоків енергій, які здатні з'єднуватися з потоками космічних вітрів. Ось чого думка є не тільки, а можливо лиш на початку проявом потенційної енергії, яка вмить народжує рух, це вже інший вид енергії. Суть, зміст, характер наших сьогоднішніх думок визначає наші завтрашні дії. Так діють енергії мрій. Це справді діє і діє подвійно. Бо тут же у нашому житті появляється ангел провідник, а він знає як і кудю нас водити, щоб нас на позитивні дії налаштувати так і це було вже нашою потребою. Ось чому такі знання приходять до мудрих і розумних людей. Вони є провідниками, вчителями, наставниками, проповідниками, пророками для всієї спільноти.

Мрії і надії здійснюються завжди, коли ми налаштовані творити якості духовні і саме так їх ми завершуємо, то ми воістину житимемо на процвітаючій Землі!

Мене переповнює радість, що ви дочиталися сюди, аж не вистачає слів для опису мрій. Тому мріймо разом, та і до дій можете залучати всіх. Ви ж помітили уже до добрих підходять люди самі, бо і з ними помріяти можна і в них порад для життя є так багато, а сам, ніби, підзарядився і вже підбігом до справ з радістю узявся. Правда, що мрії радості додають і додають сил-енергій для їх здійснення. Тож мріймо і радіймо і знаймо що до цього придатні щасливі люди. Ви щасливі? То і я додам щастя вам і родині. Роздаваймо ці енергії усім у путі своїм, бо це путь до вічності.

Саме з допомогою цих енергій Життя ми здатні припинити це важке зло, яке називається війна. І я радий з того, що долучився цими повчаннями, посланнями, молитвами, спілкуваннями, розмірковуваннями, запереченнями до скорочення періоду війн, до збереження великої чисельності людських життів і навіть ці книги є і будуть основою того, що людство прийнявши їх постулати не починатиме війн. Це діє вже і так буде по волі Творця.

Тому я й запрошую всіх не байдужих до долі людства: навчаймо людей творити якості духовні і цим ми спільно будемо приймати участь в цих означених діях по зменшенню енергій зла. Долучайтеся всі!

Радіймо що живі! Це прекрасне відчуття! Диво! Дивовижне відчуття! А якби усі люди, тваринки і тваринки, птаха і комаха, усі квіти і листочки з радості взялися за руки і в коло зайшли для танців і співів – оце так музика життя грає в нас!!! Ми б почули тоді цю мелодію життя у всьому: в усмішці сонця, в крилах хмар і лагідному торканні вітру, у тріпотінні крил пташок, в наспівуванні бджілок, в тих ароматах квіток... У нас і з нами БОГ! Це Дух святий рухає усім! Це Всевишній нам таким в дудочку грає і радість у серця засіває!

Так у світі іноді буває. А може так постійно у БОГа-святого Духа є, а ми не знаємо що нами життя грає і не здатні музики тієї чути... Приходьмо, приходьмо всі на ці танці з музикою, щоб воістину життя чути і щоб воно нас з радістю стрічало.

Такі умоналаштування себе підносять людину так, що вона, ніби, відчуває, що жити можна вічно. Дивно? Так, диво!

Іноді такі відчуття приходять в теплому передранні. Іще туман тримає тепло при землі, а ми лягаємо на неї і в цій світанковій тиші чуєш дихання землі, відчуваєш, що космос – це і є ми. Далечинь безмежна і близька. Саме час для розмови із Всевишнім.

Туман рідшає, та і небо світлішає. Видно промені торкнулися його. А ось золотом сипнулося на краї хмарин. Світ зарозовів. Тихо, тихо. А потім там і сям чирик, чирик. Сходить сонце. Можливо воно так діється щоранку, чи всі тисячоліття.

Диво. Диво тоді з весни, коли засвідчує життя про себе ростом трави, яка ще починає лиш прокльовуватися із землі. а ось на листочках діаманти забриніли, які сидять в краплях ранкової роси. Світ іде до нас всією своєю красою і добротою і сонечком усміхається до нас. Побачило. Серця не чути, завмер в очікуванні дива. Здивувався, що світ з нами так запросто вітався. Зачарував світ нас собою, зачарував світлими і милими чарами. Вже пташки побрали музичні інструменти і джміль бере ніби альт, чи бас, а ось і квітка голівку піднімає із реверансу відступає. Це ж не чари, це таємниці свої БОГ відкриває мені. Хочеться летіти. Так, летіти і співати цю молитву Життю в цьому передранні... піднімаю руки догори і пісня лине всюди, всюди і в ній я свій голос впізнаю... Благодарую, Всевишній, Тобі!!!

МЕТА

Майбуття – це ідея життя, це можливість жити, це можливість будувати і можливість від усього відмовлятися, або змінювати себе і світ, це здатність іще нахилитися, присісти, лягти, із цієї миті теперішньої.

Це можливість кохати, рости, родити, напрямки життя змінити, думками летіти, мріяти, впасти і знов піднятися, обійнятися, пригорнутися, поцілуватися... Це той набір фактів і подій, які ми маємо вибирати. Це ж наші мрії і надії хвилиною назад, а тепер уже є плани і мета і її здійснювати потрібно. Ось чому з ранку до дня, до вечора, чи і на завтра ці можливості жити є впевнена мета, бо ми так сильно наповнені життям.

Ідімо з тими, йдімо за тими, хто знає про майбуття, а його знання ґрунтуються на устремлінні жити і любити. Бо в них є плани для сьогоднішнього дня і хто здатен бачити себе у завтрашньому дні, хто чує життя у перешіптуванні трави.

Майбуття, як і зорі, які постійно є у дні і ночі, та ми лиш бачимо їх із темноти. То так і щастя, доброта, любов, які ми істинно бачимо і радіємо з цього, коли опиняємося у біді. Та як добре видно зорі в сонячний день, коли ми спустимося в колодязь. То, мабуть зайшовши у своє нутро, у свою Душу, то теж маємо можливості бачити усі світи і істинного себе побачити, як і свій лик в колодязі – ніс до носа і очі до очей і рот для шепоту молитви придатний і вуха до вух спрямовані для слухання. Ось що значимо у житті, то це своє місце у ньому знайти.

Часто відбуваються дива з тими, хто живе з Душами відкритими.

І чого це так діється, друзі?

Бо відкрита Душа в людини здатна так управляти умом і тілом дивовижно, просто і так легко і природньо. А ми, люди, вже і забули, що можна так жити і тому таке проявлення життя у комусь і є диво. Так, це диво БОГа-Життя.

Все ж люди спочатку піддають сумніву свої зміни в поведінці і часто зупинки і своє несприйняття потім пояснюють як іспити на зрілість. Та Отець-Творець-святий Дух проявляє

свою істинність, свою любов, проникаючи енергетично в Душу такого індивіда, налаштовуючи його на бдіння і настановляє на позитивні діла і попереджує про наближення зла в окремих ситуаціях, у спонтанно побачених подіях, чи в таких, нібито, випадково почутих словах, або й у снах. Така визріла мета набуває форми свідомого устремління в життя, як спосіб поведінки.

Та в явному житті є багато і досить багато таких, які відмахуються в прямому розумінні від настанов Всевишнього, від Його послань, віддаючи перевагу різним магам, екстрасенсам, гадалкам, мнимим провидцям, шукаючи манівці в хаосі життя, ходячи колами, кривими путями. Чого ми втягуємо своє єство в руки шарлатанів, які здатні інколи показати лиш орієнтир, а нас же духовні потоки здатні вивести на істинні путі, на яких ми отримаємо відповіді на свої негаразди, на свої запитання про майбуття, бо саме тут ми погамуємо бажання ума і знайдемо істинну радість пізнань, як шукач. І ми знаймо, істинні путі, це врівноважені путі і правдиві і справедливі. Тому деколи тим, хто мав чималі матеріальні статки, чи суспільні блага виведення життям на істинний путь буде шоком. Так, шоком, бо він і далі життя міряє іще матеріальними успіхами і далі після невдач, попереджень застосовують ті ж методи до матеріального збагачення шляхом обману, краж і завдяки своїм суспільним статусам, а не духовними поступами. Знаймо також, що основний статус людини – бути мудрим чоловіком, який плідно стяжає духовні якості у житті. Ось чому шукаючий істину, це вже хороший поступ до пізнань. Пізнань Джерел Знань, Джерел Життя.

Давайте спробуємо подивитися на нашу спільну дійсність, як на певне місце виконання різноманітних захоплюючих завдань усіма учасниками цього грандіозного процесу та дійства на ниві пізнання психіки людського єства для вибудови спільної новітньої ідеології гуманності в людській спільноті з гуманними взаєминами.

Так, фактично у всьому живому є це духовне начало з елементами знання процесів свого життя, життєвих циклів, але ми будемо і далі досліджувати чоловіка, як людську істоту в цьому еволюційному ланцюгу розвитку духовних якостей в наявній людській спільноті, та а можливості спільноти і окремих індивідів, як і наявної суспільної надбудови у вигляді структурних державних інституцій, наявних партійних і релігійних організацій прийняти розумну спільну програму у формуванні світоглядних установок, які можна втілювати в життєві процеси у вибудові культури поведінки.

То які орієнтири ми можемо виставляти сьогодні для обговорення, для дослідження, які уже є потрібними одне для одного, щоб цей процес тривав і зберігав ці. Так потрібні якості життя, як умова для розвитку у всіх можливих напрямках вічного життя при змінюваності поколінь? Хай кожен переосмислить життя своє, коли відбувається у виборі роздвоєння єства – то ми є сподвижниками духовного у собі, чи тваринного,

Та приходиться засвідчити, що основна маса в різних ситуаціях здатна вибирати духовний стиль життя, чи можливість звичайного виживання. Отже, ми, люди, є одночасно жителями наче двох світів: світу духовного, який є тим океаном Духа Всесвіту і фактичним нашим домом при завершенні еволюційного духовного розвитку і світу матеріального, як стану нашого тимчасового перебування та захоплюючої подорожі у цьому фізичному вимірі простору життя, сягаючи мільйони життів, де ми часто з нашої власної волі та бажань ума набуваємо життєвих досвідів із спроб здійснити певні мрії і складаємо масу варіантів і планів для задоволення і здійснення своїх бажань. Вони не є ідеалом, як і все у Всесвіті.

Ця двоякість не викарбувана, як окремість, а є і співіснує в одному просторі та часі, пізнаючи нові форм взаємодій різного роду типів підготовлених для них світоглядів, та початкового зародження свідомості ума. Це вже індивідуальне і часто неповтриме сприйняття світу і якое божественне бачення себе, своєї ролі, своєї участі у всіх життєвих ситуаціях, в яких вони бувають іще присутніми. Так, це прояв унікальної сутності життя, як задум Творця, чи результат саме такої організації життя на цій планеті іншими, більш розумними цивілізаціями.

Як діє ця Душа у поєднанні потреб тіла і бажань незрілого ума у своїй подорожі мільйони, чи мільярди життів. Правда ж цікаво продумана програма нашого життя – то дикість тварини, то прояв точних і тонких передбачень і враховувань у цьому простому і

водночас складному, як тяжкому, то так і прекрасному і чудернацьки організованому світі-Всесвіті

Саме, цей світ фізичної матерії - і є тим найкращим горнилом, у якому найповніше формується здатність ума до самоусвідомлення у всіх видах енергій при їх змінюваності у формах і змістовних наповненнях, як. нібито, в продуманому процесі, де і відбувається їх оновлення та накопичення тих нових їх якостей та форм з явними якісними змінами при збереженні цілісності.

Душа може проходити свої бажані завдання по чергово - через усі раси та субраси, через багато епох та різні культури, різні стани фізичного тіла у різноманітні форми існування, і в різноманітні паралельні світи, щоб своїм власною боротьбою, пошуками, спробами і відмовами, знищеннями і відновленнями з певними зусиллями та стараннями, своєю особистою творчістю та фантазією на основі своїх відчуттів і здатності умів розвинути до повноти ці духовні якості, які закладені у ній, як суть єства Творця.

Чого ми так діємо по різному? Та ми маємо ж право вибору! А де ж довіра до джерел Життя? Не слід зневажати Природи Життя, не слід зневажати потоки енергій духовності, бо вони істинне майбуття. Але й тут не опускаймо рук, а створимо умови, щоб ми у цій життєвості мали друга на Землі. Як добре мати у житті друзів і добре, що хоч їх є два, один із спільних поглядів на життя, а інший той, хто поряд з нами все життя іде. Та коли до твоїх думок добується сотня однодумців, з ким можна поговорити про все, з розуміння того, що в нас єдина перевага у роки зрілі навчати інших доброти і любові з мудрості своєї. Бо дружба міцна на довірі, а з довіри виростає на духовних началах та доброта, яка відкриває Душі ворота для всіх якостей життя з тією відповідальністю святою на взаєминах справедливих. Тому запрошую усіх до творення доброти з любов'ю і благоговінням, то єство забуває весною вічною і Душу у вічність проведе.

Ніхто не може знати нас більше, ніж ми здатні пізнавати самі себе з благоговіння, з прихильності Всевишнього. Покладаймося на Його допомогу і настанови. Світ Духа Всесвіту найскоріше знаходить контакт прямими путями з нами через рідних і близьких, особливо коли вони присутні в наших пророчих, чи попереджувальних снах. Там у їх діях, словах ми й отримуємо нагальну звістку, а щоб терміново повідомити про небезпеку, то для певності на зустріч до нас посилає енергіями їх Душ. Ми ж більше довіряємо тим, кого вже знаємо. Ми і маємо для цього подаровану здатність - діяти вільно і тепер в прийнятій здатності спілкування з Сущим. Тут і виникає здатність проявити волю вибору, послабивши вплив на прийняття дії зовнішніх подразників, зовнішніх зваб, даючи рівні можливості для Душі і ума. Ось тоді й розквітає Душа, активно поповнюючи ум і все життя все новими і новими відкриттями. В цьому і є істинна житейська путь.

Пасивність, чи байдужість у думках, діях має насторожувати кожного, бо це зупинка життя, бо це зупинка духовного розвитку. Це є ознакою того, що саме бачення себе таким є попередженням і засторогою. Готуймо себе для творчих пошуків. Мій тато говорили, що під лежачий камінь і вода не біжить. Народна мудрість говорить, що лежачу палку на землі не кинеш... Ворушімо думку і вона поведе нас до дій...

Та все ж в основі і першою енергією для дій є зароджена думка. Тож думкою ми здатні змінювати свої життя, думкою ми заявляємо про готовність до стягання якостей святого Духа. Ось так ми мудро думкою починаємо наповнювати себе і простори позитивними енергіями. Мудрість дається тим, хто приймає за основу у житті його духовні основи і вона здатна навчати і наближати нас до істинних джерел Життя поступово без поспіху і не заперечуючи викриків поінформованого ума з його бажаннями і цілями. Хоча до одних мудрість приходить в молоді роки, іншим в зрілі, та все ж це з наявних задатків до мудрості. Ми ж тепер можемо стверджувати, що ми можемо бачити щось в інших лиш тоді, коли воно є в нас самих. Мудру, розумну людину здатна бачити мудра розумна людина. Так як і хитрий хитрого бачить здалеку. Так ми з роками відшліфовуємо хитрість і так само здатні, навчаючись, покращувати якість своєї мудрості, бо цьому допомагають вищі енергії, а від хитрих з часом відсторонюються навіть при житті, бо вони діють з приземлених особистих інтересів.

Життя тим і привабливе, що завжди має устремління в завтрашній день, в майбуття, то й ідімо за тими, хто шукає спосіб жити і жити в радості, бо саме тоді ми щасливі і саме таких нас сприймає Всесвіт, бо саме за таких радіє Творець.

ПРОЯВЛЕНЕ ЖИТТЯ

Про які знання нам сьогодні може стверджувати наш ум, що ми ними володіємо з позиції повноти і насиченості життя людини, як одного з учасників всецілого життя? Навіть більш ширше – цілої спільноти людства на Землі. Ми, що дійсно, єдина спільнота, єдина родина, яка самоорганізувалася на сьогодні на гармонійних взаєминах, має можливість забезпечувати соціальні гарантії на запити окремих громадян, чи частини спільноти? Чи ми проявляємо доброту, милість, милосердя, справедливість, любов вільно зі свого духовного стану, а не з розрахунку, вигоди і не забігами на короткі житейські відстані, чи марафони в політиці, яка наповнена особистими інтересами, чи економічними інтересами кланів?

Будьмо правдивими у житті. Саме на забезпечення особистих інтересів групи людей сьогодні працюють державні структури, починаючи з найменших структурних підрозділів до рівня президентського кабінету; працюють суди, прокуратура, поліція; працюють приватні спецслужби у взаємодії з релігійними, партійними організаціями; працюють банки, фінансові підрозділи, аптеки, лікарні, школи, так звана, мистецька кагорта в кіно, теле корпораціях, у співдружності зі ЗМІ, працюють залишки дослідних і наукових установ... За ці більше, як сто років багато зроблено для інтенсивності праці при допомозі наукових відкриттів... А часу вільного для того, щоб дбати про свою духовну, природню цілісність не вистачає катастрофічно. Ми втратили залишки Родового, сімейного гуманізму і фактично є звичайними гвинтиками в державах.

Тому й не дивно, що олігархи бажають зберегти лиш тих, хто має задатки формувати кістяк прибуткових структур на основі автоматизації із застосуванням механічних, чи й біологічних роботів. Так, вони ефективніші в роботі і цілком контрольовані. Остання вимога є поки що однією з пріоритетних. Тому такі небачені показники соціального розшарування. Ось чому уже сьогодні ця, так звана, еліта, ця, так звана, вибрана закрита каста так відсторонено відноситься до інтелекту, які займаються іноваційними спеціальними програмами для організаційного управління виробничими процесами, то так і для майбутньої верхушки людства і для тих хто буде їх контрольовано обслуговувати, щоб вони не створили програм, які знищать цю "еліту". Так, вони бояться їх розуму, який дав їм Творець, бо не вони ж надали для користування Гансу і Бобу цей талант. Тому уже вони вказують їх місце, яке не так далеко від прошарків асоціальної частини спільноти. Це будуть лиш розумні робітники. Тому і так трепетно вони турбуються про кнопку.

Для "владь предрержащих" вся маса людства є баластом для них, як потенційні очікуючі соціальних виплат від тих, хто сьогодні має вплив на 80-90 відсотків усіх ресурсів і переробної інфраструктури. Цей соціальний відстій із зневірених, збайдужілих і асоціальних прошарків набрав великих розмірів, а є ще великі резерви для їх кількісного зростання. Тому уже давно ведеться робота для фізичного їх знищення. Тому так гостро чоловік сьогодні відчуває свою незатребуваність в суспільстві.

А все ж почалося з мовчазної згоди і нас фактично відірвали, а ми втратили зв'язок з духовними енергіями Всесвіту, ми втратили природній зв'язок зі всім живим на планеті, а спільнота втратить свою подібність до себе подібних в деревах, воді, рослинах, птахам... Так, той, хто скаже, що дерева, камінь, вода говорить, то його оголосять психічно хворою людиною. В людях присутній Дух людини з певним набором енергій, в річці живе Дух води... З рослин, дерев, води, сонця ми черпаємо енергію життя, як чоловік. Ми забули, що Рух енергій є основа життя... А носіїв енергій все меншає і вони сьогодні донавчені до того, що вони не здатні бути творцями позитивних енергій. Ми втратили здатність жити в радості, бо стан радості нас з'єднував з космосом, з'єднував нас між собою в моноліт в середовищі природи.

Дивно, що іудаїзм, християнство і іслам, які позиціонують себе, як духовні центри і мали би дбати про духовне життя людини, та в своїх канонічних процедурах вже сьогодні

так сильно дбають про приземлене, викидаючи святого Духа із Життя, заради життя плоті. Так не буде, бо Духом зачинається життя і ним воно стверджує сам факт Життя.

Залишаться нелюди і окремі індивіди. Чоловік, як значима ланка творення позитивних енергій відходить в минуле і ми вже втратили підтримку з космосу. Сьогодні людська спільнота є монстром на наплodженню негативних енергій. Вона сама в них і згорить, та ще й пошкодить цей ланцюг кругооббігу енергій... Апокаліпсис... Його небезпека набрала явних абрисів.

Починаймо розуміти ці, здавалось би, незворотні уже процеси. Ми поки що є в більшості і хай кожен щомиті собі, в сім'ї, для інших щось зробить добре, або зменшить зла у своїх діях і саме це дозволить спастися людству. СЛОВО І ДІЛО ТЕПЕР ЗА КОЖНИМ ІЗ НАС!!!

Тож дійсність життя, є розуміння його наявності в різних ситуаціях і фактах незалежно від вміння усвідомлювати його – воно є і наша думка це засвідчує. В житті присутні сни, мрії, мета, можливості, самоплив єства у житті, чи самоусвідомленість дій, які в сукупності і є умовою розуміння потреби духовного розвитку і зростання.

Ми вже зупинилися на тому, що духовне наше навчання, чи можливість духовного навчання, духовного відродження ще збережена в тихих думках і міркуваннях, в тих пророчих снах. Бо саме такі дії енергій в цих тихих діях і снах, які символічно виносять на поверхню дійсного життя нашу ізначальну природу, наше покликання сюди життями, як тварні рефлекс, інстинкти самозбереження і ці потоки енергій усвідомлених думок, але ми уже втратили здатність розуміти їх прояв у житті, ми втратили здатність їх чути, ми вже не знаємо основ символічної мови, що мала образне наповнення. Сьогодні всі нації говорять на суржиках і деколи вставляють ті слова, які мають у собі істинну суть і зміст, та цього факту уже не сприймає ніхто. Ось основна причина втрати здатності спілкуватися з природою, з космосом.

Наше життя лиш частина всецілого життя у його постійному русі. Людство ще місцями зберегло ці звичаєві традиції. Тому так значимо для розуміння всіма цього феномену, цієї можливості. Великої шкоди завдало тотальне, так зване, навчання, яке і не навчило по сей день жити в радості, а навчило прийомам негативу, для того, щоб лиш жити, як паразиту, а не творцю. Сьогодні чоловік, а точніше означення – людина, є живою істотою, яка досить сильно запуталася – що є правдою і в чому правда життя. Починаймо усі з маленького і з можливостей, бо шанс іще маємо. Держаймо!

Сьогодні постало питання працювати над пізнанням розумових здібностей людини, а не вивчення можливостей ума з його органами в людському тілі. Нам вкрай необхідно навчатися жити практично з азів. Великі можливості є в психічному(духовному) пізнанні себе кожним і можливості єднатися через спілкування і міркування. Тут сховані величезні можливості енергетичного відновлення, та сприятливим є те, що всі наявні суспільні структури із зневірою, із страхом, із зневагою, а то й з презирством відносяться до цих значимих і істинних енергій, які можуть забезпечити життя спільноті у новому витку відновлення ЖИТТЯ.

Дозвольте любі читачі подякувати зате, що надихаєте на дивовижні міркування, в яких так багато повчального і так багато із суджень. Судження слід би такі означати, що це для того, щоб побільше змогли своїми умами сприйняти, саме через пізнання.

Тому і з дозволу такого дозволяю трошки змінити в деяких словах на істинне їх наповнення. Немає чина на стезі духовній, бо святий Дух, то Океан і там духом усі рівні. Так, ми прямуємо завжди в духовному зростанні по тих путях, по яких наші духівники наставники йшли. І це прекрасно, коли у церкві про правила дбає духівник, але якщо це служитель лиш, то його не слід сприймати для взірця і тим паче про це іншим вказувати, бо у кожного свій путь до Отця-Творця-святого Духа. Про духовну чистоту і світлість ума в людині дбають духівники за станом свого єства, не надломлюючи місії життя інших.

Коли ж ми говоримо : "Христа", а не "Христос, Христоса", то саме так негідно й діємо... Коли ж ми БОГА і Його Волю отак у житті застосовуємо з хаєм, то тут слід знати суть

і зміст цього слова в духовному пізнанні. Уже давно написано є, що БОГ "я єсьмь, то що єсьмь", тобто є всеціле Життя. Тому хаяти БОГа, хаяти Життя, яке б воно не бачилося, не сприймалося нами, не має про це судити ніхто. Навіть Творець Всевишній не судить, а лиш настановляє.

У житті по різному буває: одні духовно вже дозріли, інші лиш побачили путь; інші тільки на нього зійшли пізнанням своїм умом і ділами, а багато іще є в суєті, не говорячи про тих, хто іще знаходиться у невіданні. Тому з Благословіння Творця скажу, що Бог Єдин, єдине Джерело життя і єдине Джерело якостей духовних. Сьогодні ж ми його сприймаємо двоєдиністю і БОГ і має у собі святого Духа і Духа диявола - і це ми маємо розуміти, коли ми БОГа закликаємо в окреме життя умом своїм, то саме цю подвійність ми і закликаємо. Краще говоримо: БОГ-Дух святий настанови, допоможи....". Не слід рівняти всіх з сучасним станом, з комунізмом, коли це і інше допускається Всевишнім з Його розуміння і знання, бо нам це не дано отак судити, та для пізнання слід знати, що були і є серед нас святі, як діти Творця. Знати слід і про те, що всі люди, як і природа вся є Його творіннями - і це є той Бог єдиний. Не всі ходили й ходять за дияволом, бо кожен вибирає собі путь сам і лиш чоловіку Творець дав цю здатність в умі вибирати ті дії для тих результатів у духовному свідомому (з відома Його) зростанні. Та все ж благодарю і за ці слова святі, що так потрібні людям у цих прекрасних повчаннях, посланнях.

Не озлобляймося на тих, хто є навколо; не озлобляймося на державу, світ, а лиш покараймо того, хто намагався, чи вбив тебе, як суцність, знищивши в тобі усе святе саме цим злом, усвідомлюючи лиш те, що це зло приходило саме до тебе.

Тому не збирай усе зло навколо, а прийми гідно те, яке приходило до тебе, бо саме так розчиниш його, адже саме в справедливому покаранні частково знищується зло, ніби по вказівці Всевишнього, бо справедливість (правда) відкриється сама. Але блага, чи оплати за ці дії карні і справедливі не отримаєш ніколи, бо це буде подяка за розуміння від Всесвіту.

Бо і це зло біля тебе було, а ти лиш збудником був. Тому найкраща помста – не уподібнюватися ворогам і це стишить енергії зла. Навіть звичайний ігнор присипляє зло і це звільнить тебе від помилки.

Наші прохання діючі тоді, коли ми діємо з доброти. Бо дія, то є розмова, яку розуміють всі, всі люди на планеті, вся Природа, весь Всесвіт, дія дозволяє духовно розвиватися і рости. Тому просвітленню і помічне переосмислення своєї поведінки у житті - це перші свідомі поступи і вони є умовою для виростання в середовищі людським наставників-вчителів. Хоча й поодинокі посланці Творця-Всевишнього несуть своїм життям, лишаючи мудрість по собі, і саме вона нам дає наснагу до життя і навіть ті знищення злими людьми таких правдолюбців, таких добродіячів, таких просвітлених, таких месій не зупиняє рух цих енергій, які є в сподвижниках Духа святого, яким є і Ви, кожен. Хтось трошки, хтось чуть більше із знань і з можливостей своїх.

Якщо щось можливе для когось, то воно по силах і уму тобі – ти тільки послухай перед цим Душу свою.

БОГ = ЖИТТЯ. Це всі люди, це рослини і тварини, це вода, повітря, сонце, це жучок і пташка... Та лиш люди живуть у БОГа і цим БОГом двоєдиним, а все інше тримається енергій життя з одного джерела. Тому ці обмани й не виконувані обіцянки, це і жорстокість і любов, це крадіжка і доброта, це підлість і щирість, це ненависть і милосердя, це гнів і милість, це смерть і життя, це радість і жура, це успіхи і негаразди, це і болі тіла і повнота сили... Це все є наш БОГ у двоєдиності такої, де рядом співіснують дух диявола і Дух святий.

Тож і чоловік при незрілості своїй носить часто все оце протягом життя, не розуміючи того, що полегшити цей життєвий вантаж, який часто відчуваємо ми, який тисне нас з усіх боків допоможе лиш зрілий ум і Душа.

Дух святий на праве плече возсів, а дух диявола на лівому обвис і чоловік сердиться щодня на втомлюваність і відсутність сил і цією дією збільшує навантаження на лівий бік. Тому так важко будувати діла, бо не допомагає ліва рука – вона вантажем зайнята. А

чоловіку, як і БОГу треба мати у всіх ситуаціях життєвих дві руки, щоб одна одній допомогти змогли.

Щоразу, коли у вас є можливість комусь допомогти, просто зробимо це і порадіймо, що Всесвіт відповідає на чийсь молитви через вас.

Тому із цих пізнань появляється чимало запитань... Як полегшити життєву ходу і як звільнитися від лівого вантажу, та ще й з розумінням водночасі запросити на праве плече позитив, щоб ангел до нього крило приростив. Тут нам підказка завжди є – твори любов і доброту, то підніметься праве плече, а ліве опуститься вниз і цим створяться умови, щоб диявольські прояви впали долі. Ось тоді у чоловіка підніметься голова, засяють очі, як у небі зірки і розгорнуться груди богатырські для вільної і гідної ходи. Ось які резерви є у нас. То відкиньмо байдужість і лінь, відійдімо від ходячого сну і покажімо здатності свої самі собі і світу, що ми такі подібні богочоловіку.

Та лиш серед людей є чини-посади, є спеціалісти різні – одні хліб печуть, інші метал варять; одні дітей навчають, інші в космос, як Микита, літають. Тож і серед посад розмаїття велике по характеру, уму і в діях. Одні правителі, а інші керівники; одні освітяни, а інші просвітлені; одні злодії у своїй суті, а інші творчі пошуковці, які створюють умови для самопізнання; одні визнають фізичну силу і силу посад і грошей, а інші шанують справедливість; одні хитруни по життю, а інші мудрі з розуму свого; одні негідники, а інші щирі, чемні.

Ось скільки обличь у БОГа-Життя сучасного, що всіх і не перелічити.

ПОДОРОЖІ

Ось так із рання почну описувати **подорожі** свої в паралельні мири і уже не як місії, не як зобов'язання, чи відповідальність за інших в умі, а вже зі стану зрілості. Це будуть подорожі явні, це будуть подорожі усвідомленого ума з життєвого досвіду і мудрості людства. Ми і будемо тепер з вами так і досліджувати, щоб пізнавати можливості свої кожним і пізнавати глибини цього прекрасного життя. Тому навчаючись бачити і сприймати його прекрасні якості, то це і дає нам можливості духовно розвиватися.

Ми тут, у цій дійсності, тимчасово; ми тут проїздом, отримавши життя тілесне з краплі води у поєднанні з мінералами, що узріли благодать сонця і здатність руху у собі, чи з допомогою того кисню, який несла в сполуках вода і вуглекислий газ. Тому так значимі умови колись і тепер для збереження життя тим прекрасним проявом Його. Знаймо всі про це.

Саме так ми отримали право на життя і ті зміни форм і суті, як позитив, яким доростаємо усі до здатності усвідомленими бути. Бо сві-домі. То це ті, хто світить у своєму домі, із нутра свого, діючи уже по програмі творців с-відомо, тобто, з відома їх. І лиш коли ми дозріваємо умом до розуміння цього, то уже і всі наші дії є свідомі. Це і є повторне народження, чи відродження душі. Це подія, як прозріння, як осяяння умом, що душа є поки головним провідником єства у життях.

Ми починаємо готуватися уже свідомо до іншого енергетичного згустку позитивних енергій. Ми маємо дозріти умом і діями до цього стану. Це вже свідомі **подорожі** в житті.

Свідомість, як серединне визначення нашого стану єства, і є вміщаючим пізнаючого, річ пізнавану і самопізнання, всі три в ньому, і всі три єдині. Жодна людина не може усвідомлювати більше тієї частини свого знання, яка викликана сприйнятливістю її розуму, ума в будь який визначений момент конкретного предмета.

Наша свідомість в основному бере енергію в підсвідомому, у Душі, або з його допомогою у стані усамітнення. Спокій є нашим помічником до розуміння стану самоті. Саме вони є середовищем, чи умовою для народження в нас усвідомленості дій і народження в нас вміння спостережливості, як умова правильних дій. Спокій - лише зовнішня ознака, що

не виражає сутності стану спокою, але лише це зовнішнє є умовою, яка сприймається людьми. Бо такий спокій людям співзвучний їх розумінню.

Так, кожному зовсім не самотньо, якщо когось не маєш, бо ти завжди маєш у собі те, що ніколи не вмирає, і себе, свої думки, роздуми, мислення, і споглядання всього існуючого, якому немає меж.

Інша частина прозрівших починає втрачати над собою розуміння і в таких прозрівших появляється гордіня, вони заявляють про свої можливості, але це можливості негативні. Так, є.

Одні усвідомленням приходять до Божественності з тими якостями позитивних енергій, інші залишаються провідниками негативних енергій для тих носіїв подібних енергій, які ми бачимо у проявах зла...

Однак ми готуємо себе для навчання позитиву і до тих навичок і вмінь, які так потрібні для духовного зростання всім, хто носить у собі насіння позитиву. Тому гуртуємося подібністю для добрих і милих справ.

Отож, у житті кожного духовно спраглому шукача істини, та гармонії життя приходить день, коли він розуміє, що його душа подорослішала і є зрілою, і вже прагне до мудрості, відчуваючи здатність до більшого. Однозначно це є факт розуміння своєї Божественності.

Мені подобаються люди, які шукають в словах, які ми застосовуємо, їх суть і зміст. Розум, чи різниця умів може мати таке обумовлення у застосуванні і прояві, однак свідомість набагато ширше поняття у своїй вузькості застосування, як слова.

Така думка просить розмірковувань з джерельного виникнення цих слів і з розуміння їх постійності суттєвого і змістовного наповнення, як кістяка. Свідомість не пов'язана з інтелектом, хоча розпорядником цих двох дій енергетично є наш ум. Інтелект працює від можливостей пам'яті і кількості утримуваної ним інформації, яку здібний ум може застосовувати у певному напрямку в певній професійній спрямованості.

Свідомість, як дієва характеристика формується в його організації дій від нашої совісті, тобто від духовного джерела, духовного фундаменту індивіда. Такі люди діють зі знань а не з інформації і їх поведінкою управляє свідомий ум, погоджуючи дії з Душею, тим рівнем духовного розвитку на якому перебуває цей духовний центр в цьому конкретному тілі.....

Мабуть достатньо, бо тема цікава і тут на кожне слово має бути точна відповідь з основ самого Життя і його складників - правди, доброти, любові, то і до прийняття ми приходимо своїми умами, набуваючи певного досвіду, набираючись мудрості і розкриваємо себе уже як усвідомленого індивіда, а не як суспільну особистість.

Все проявляється з Божественного промислу Творця-святого Духа в комусь живому, а в людині ідеєю, чи певним проявом думки, чи з візуального бачення наяву в частині здивування, або уві сні і саме те в цій, чи іншій паралельності життя, де уже визріла така потреба в них.

Ця ідея серед нас у своєму змісті й суті уже буде жити на віки, але це її зерно узріли лиш окремі чутливі, світлі й чисті собою люди. Ось чому ми постійно говоримо, як і багато інших на цю тему і просимо у звертанні до людей, щоб вони теж усвідомили цю загальносвітову потребу. Саме тому і діємо словом на їх уми, як і на ті, які духовно до цієї здатності доросли, то вони і далі поширюють. Це вже є підготовлені умови, коли ідеї починають предметно створювати цього ідола у фактах і діях.

Ось у чому наша надія – щоб ця цивілізація брехні, зрад, зла, зневіри, байдужості не понесла у цих кризах (психічних, політичних, економічних) і війнах ці енергії негативні в наступну цивілізацію, а вже сьогодні ми усі по можливостях своїх вибудовували умови для нової ідеології гармонійного і гуманного суспільства на якостях життя во благо всім і вся.

Так, наявні релігійні, партійні, державні організації будуть триматися до кінця.

Нам за ними не треба йти, а змінювати своє бачення себе по новому з новим баченням світу. Якщо ідеш, то це уже правильне рішення. Якщо шукаєш, то це уже є саме життя.

Я думаю, що людство має шанс, і вже багато устремляють себе тихо, чи публічно в майбутнє. Тому і за ці тридцять років, які будуть після цих трьох у зламі, у зміні, у переосмисленні і в новому самоусвідомленні (так званих передднем активних дій) ми все таки підійдемо до ери-періоду всецілого життя, в яких будуть діяти доброта і любов.

Приходить просте, але у той же ж час, як чудове відкриття у собі - розуміння того, що у житті немає зла, трагедій, гріхів і неправильних вчинків; нема бідних і багатих, нема поділу між державами, нема різниці по націях, конфесіях, кольору шкіри. Все ці поділи і ознаки є надбанням хворої спільноти. Якщо конкретно ми їх не створюємо самі, то їх не буде в нашому житті. Ми знаємо, що ми є будівниками своїх життів і будуємо саме так, як вміємо, тобто від тих знань і розумінь, які є в нас. Позитивні, то і діла хороші, негативні, то і діла злі. Саме з цього ми маємо виходити до розуміння своєї сутності. Навіть енергії слів мають такий у нас поділ. А чому? Бо суть не в тому, що ми чуємо, а те, що відчуваємо ми, чи відчувають інші; сприймаємо і приймаємо, коли їх промовляють.

Для прикладу, ми часто у житті говоримо публічно, що любов - це біль, це страждання, це мука, це нещасливе кохання, чи розрив сімейних вуз, це залежність і не здійснені бажання. Ось як ми часто даємо обумовлення цій прекрасній якості життя. Та все фактично навпаки - це завжди тепла, щира, радісна, глибока, чиста, справжня і всенаповнююча позитивна енергія. Вона по своїй природі не може бути тими означеними проявами. Бо проявлена здатність пізнавати людиною ці якості життя, ці позитивні енергії і дає виростати можливостям, якими є шанс продовжити Життя на Землі.

Люди не вміють ввести в життя уявлення про духовний світ, що перешкоджає їхньому розвитку. Важко показати земній свідомості, наскільки Всесвіт зачинає події щільного світу раніше і лише деякі бачать ці орієнтири. Цілі десятки років можуть лежати між дозрілими енергіями Всесвіту і енергіями світу земного, а то і більше. І, тим не менше, подія вже відбулася і стала непорушною. Ми є цьому свідками. Ми можемо іноді дивуватися, чому деякі події є як би маяками, визначальними у наступних подіях. Це душа якимись своїми очима бачить ці події, ці нові форми предметів, які, зазвичай, ми обумовлюємо здатністю ума фантазувати, чи формувати, як мрії про майбутнє. А як бачать майбуття пророки?...

Ці події, ці речі вже сформовані в інших проявах і ми їх сприймаємо умом тепер саме як фантазії, як можливість ума створювати їх уявою. Вони вже є наяву, і це бачить душа. Але не забуваємо, що складність нагромаджень подій велика і тільки мудрішим дається зрозуміти цей феномен і вони є носіями зібраних Знань про можливі порухи.

Помилково припускати, що здатність до можливості бути творцем позитивних енергій приходить ззовні. Ні і ні! Цей порух починається з духовного нашого центру, бо його вогонь торкнувся струн певного сумління, торкнувся свідомості. Людині слід узріти його і леліяти з любов'ю і вже при допомозі ума можна усвідомлено прийняти, то тоді і зовнішня допомога може бути додана. Зовнішнє є умова, є ґрунт, вода, тепло, сонце, повітря, і всі інші учасники життя, а ми зерно для вирощування свідомості. Бо, якщо потоки енергій сильні, то вони можуть залучати інші енергії з оточуючого середовища, аж до проявлених дій.

Багато намірів і напруг послідує, перш, ніж здійсниться те, чим ми усвідомлюємо природний процес розвитку. Багато разів кожна цивілізація мала значимі духовні піднесення певними своїми частинами. Про це свідчать ті сліди в предметах, які сьогодні знаходять пошуковці. Саме ці предмети і дають нам утвердитися у можливостях про високий рівень культури поведінки, про значні технічні здібності їх, та все ж ці культури Межигір'я, Китаю, Єгипту, народностей майя ... не поширилися по всій планеті. Хоча з часом ці піднесення такі вели до відірвання від основ Життя і ставалися катаклізми в процесі яких і гинули ці цивілізаційні частини, бо замість постійного духовного зростання, люди зваблювалися безвідповідальністю, зваблювалися брехнею, зваблюється матеріальними статками, зваблюється можливістю маніпулювати іншими. Поряд з цим значна частина зневірювалася до новизни, байдужіла з неможливості відновити попередні традиції і безвольно впадали в

рутину буднів, або інші ще більше зваблювалися земними можливостями від отриманих таких можливостей від здатності пізнань.

Пізнань штучного інтелекту, відмежувавши його програми від людського фактору, який до сьогодні поки що непідконтрольний у повній мірі мнимим “князям” світу цього. Готується протистояння касти, і теж мнимої, при допомозі розробників цього штучного інтелекту до космічних творців біоціпів з їх програмами. Однозначно результат невідомий, та протистояння буде не умами, а із застосуванням звичайних способів військових дій, можливо із застосуванням новітніх технологій. Та біда в тому, що це відбуватиметься на планеті Земля, на планеті, де ми усі живемо. Руїнація може статися катастрофічна. Нас тільки спасе мудрість творців, які не підуть на збройний конфлікт, але під шумок князі знищать величезну кількість людських істот і інших представників життя на Землі. І все це тільки для задоволення свого користолюбства і гордині, для задоволення егоїстичних амбіцій. Мудрістю в їх діях не пахне і сьогодні, не говорячи про період їх тимчасових здатностей маніпулювати людськими умами.

До чого ці балачки? Для розуміння того, що світ не такий простий у його різноплановості і задатками зберігати життя навіть при діючій війні із застосуванням ядерної зброї. Ця ланка кругообігу всесвітніх енергій забезпечила себе так, що земля і далі буде життєздатною для творіння енергій життя в повному наборі. Про це і свідчить наявність людських істот в паралельних світах, межі яких здатні витримувати великі навантаження при вибухах, при утриманні радіаційного проникнення, чи здатністю протистояти радіаційному опроміненню, чи поширення хімічних, бактеріологічних поширенням їх специфічних енергій, тільки як певним видам енергій. Всесвіт частково можна пошкодити природничими факторами, як і сьогоднішнє людство стало на путь самознищення, тупого самознищення.

Наше життя сьогодні, життя планети частково є в наших умах і руках. Навчаймося жити, поки іще є можливості. Тому пророцтва набирають цілком явних контурів, та світ залишиться існувати без множинності релігійних традицій, без політичних партій, без суспільних об'єднань, які мають різні назви – це держави.

Та трошки опустимось міркуваннями до цих семи, чи восьми мільярдів, бо інше топорно не береться до уваги. Тому, які б цивілізації, чи їх частини не були, то вони завжди зберігали і зберігають діючі традиції (позитивні, чи негативні) лиш з корисливою метою. Бо не просто змінити мислення людей. Їх навчила минувшина. Вони бояться невідомого майбутнього, вони бояться позитивних змін і цим бояться основ життя. Тому вони зберігають символи і діючі традиції, але обумовлюють їх такими словами, щоб сховати ними своє лицемірство, даючи надію іншим на краще. Такі їх чаяння і обіцяють їх лідери, керівники. Тому є сумніви до них, бо сумніваються усі. Нема довіри у собі. Ось чому і приймаються ці маніпуляції на віру, хоча й відома істинна суть і зміст цих символів і традицій, та вони не здатні, не мають дару бути просвітленими у пізнанні дійсних рушійних енергій для добробуту.

Але слід зрозуміти призначення поступового тихоплинного розвитку і зростання, яке дає справжнє пізнання на рівних і справедливих умовах кожному долучатися зі своїх можливостей до процесів творіння благ. Навіть деякі дослідники не завжди дотримуються безперервності дослідів. Бо вони є відповідальними за ці знання, які є основою нових відкриттів для полегшення фізичних умов життя такої кількості людства. Вони усвідомлюють зі знань, що ці знання пристрасні помічники можуть застосувати для ганебних цілей у своєму вивищенні, у здатності впливати на суспільство, впливати на окремі уми, на поведінку кожного, або усієї спільноти, не гребуючи злодіяннями, жорстокістю, розпалюючи війни, або вести людство до знищення. Тому вони, ці помічники, такі ж суєтливі боягузи, такі з привласнювачі чужого, як і всі, та все ж бажають вийти публічно на суспільні вершини. Та роки життя уже ведуть їх до смерті, а вони завзято бажають покупатися у славі, бо уже бояться, що чогось до негативу, чи до позитиву не можна долучити силою авторитету, силою сім'ї, та й короткочасність життя тілесного не дозволить їм пізнати при житті розпочате. Тому таких поїдають енергії страху і злоби.

Більшої ганьби нема, коли маєш по статусу можливості готувати собі подібних до війни, коли кличеш до війни, знаючи, що погубляєш їх життя, бо життя цим зміненим

словом “У-РА” не здолати наявний негатив. Доброта і любов є КУЛЬТ-У-РА життя, є умовою життя.

Не дарма творці попускають людям ховати суть і зміст символів і знань за діями лицемірними. Це і спонукає мене так ревностно просити всіх зберігати символічність образів і їх чистоту для основної маси людства, бо ці наявні реалії життя провокують нестійких до явного, чи в більшості потайки у страху і, ненавидячи диявола у собі, все ж так потрошку віддають енергії душі йому, бо і вони в успіхах своїх суспільних бачать таке примарне щастя. А путь до щастя вистеляється добротою. А звідси і промінець душі і цей потяг неояснимий – бути добродіяльним у житті.

Довіряймо життю себе, плекаймо довіру добротою і вона у нас гніздо щастя зів’є і на цих якостях Життя увійдемо у світлу еру благополуччя, яке є вершиною щастя. Ми маємо це розуміти всі, бо саме умами ми йдемо у своїх пошуках, досвідах до духовного зростання в людській подобі.

Але якби вони істинно знали, що відкриття приходять до чистих і світлих індивідів (хоча частина знає, тому такі “знавці” часто крали теми, чи напрацювання і привласнювали собі, не гребуючи вбити), чи частинно засвоїли безперервність життя в енергіях Душі й схоронності прийнятих Знань зі Всесвіту, чи з паралельних світів, то вони б поставилися інакше до організації свого життя.

Відкривачі, чи ті, які зуміли своєю чистотою і світлістю прийняти такі Знання для блага спільноти у своїй прижиттєвій місії на планеті були й оберегами цих Знань, але вони не здатні повністю бути охоронцями, бо по своїй суті вони є співтворцями матеріального, є співтворцями духовного. Ми можемо назвати їх святими в основах пізнання суспільних процесів. Це вже просвітлені індивіди і вони втілюють ці Знання у Життя. Вони покликані до цього, вони мають до цього талант. Це обдарування їх здійснено Всевишнім. Та набиралися вони досвіду, мудрості, духовного зростання серед нас усіх.

Знання не можуть бути дані через слово. Слово - лише привід для того, щоб створити контакт на плані ума. І якщо ми в стані прийняття, то щось постійно відбувається в стороні від слів, між словами, між рядками. Знання входять в нас і в своїй суті є всесвітнім живим досвідом.

Ніхто не проявив себе одним тільки умом, якщо не задоволене, не насичене все єство, як єдина мала цілісність у своїй гармонії і процвітанні. Але саме завдяки розвитку і зростанню в людині її духовного центру до таких можливостей, коли ум готовий бути на службі в нього (якщо можна так сказати для розуміння процесу), то таке усвідомлення ума своєї ролі в житті єства сприяє досить швидким темпам духовного зростання всьому єству. Ум уже діє с-відома душі, з відома всіх позитивних енергій. Такий ум мало коли зваблюється на застосування цього прозрівання для своїх корисливих цілей. Хоча і так є іноді.

Можна сказати, що це дві полярності в нас - ум і душа, а тіло є знаряддям для здійснення мрій, надій і бажань ума, або є помічником для душі у духовному розвитку цього ума. Всі хочуть за своє коротке життя-буття **дійти** до свого дому. У кожного своя стежина, у кожного свій дім. Такий логічний висновок робить наш ум через фізіологічні потреби і можливості, якісь умовності і від рівня стану поінформованості. Він послуговується тілом, а ним душа. А буває навпаки. Як би там не було – дім тоді дім, коли всі дома – душа, ум, тіло. Всі хочуть затишку, тепла і спокою, благополуччя і блаженства. Трошки подумаймо, чого люди на декого говорять і коли: «У нього не всі дома».

«Одного разу учень лікаря спитав свого наставника:

- Вчителю, відкрій мені головний секрет довголіття.

- Основа довголіття, - сказав Учитель, - це здоров’я, а основа здоров’я - спокій.

Спокійний не руйнує своє тіло пристасною любов’ю, небрибаркою ненавистю, чи ненаситними бажаннями. Він не підриває коріння свого здоров’я радістю і смутком, журбою і страхом; але, минаючи всього лишнього, ніколи не відмовляється від того, що, дає йому задоволення, не порушує гармонії інь і янь»

Та фактично наше проявлення і проявлення наших справ здійснюється при їх гармонійній триєдиності у певному єстві.

Нашим життєвим орієнтиром будуть істинні знання, тобто вони як би будуть приходити в нас по мірі потреби, а не як накопичена бібліотека-пам'ять, або сучасний комп'ютер в яких ми шукали і шукаємо відповіді на ті питання, які ставило, чи ставить нам життя, життєві ситуації.

Ум - це обізнаність, це просто накопичувач інформації, це біокомп'ютер. Ум завжди старий, він ніколи не новий, ніколи не оригінальний. Він хороший для певних цілей, він дуже хороший, як архів. І в житті людини це необхідно, бо необхідно пам'ятати багато речей. Ми можемо продовжувати накопичувати за допомогою його знання-інформацію і витягувати їх кожен раз, коли в них з'являється потреба.

Все ж важко запам'ятати речі, які не зацікавили, бо не є в стані сприйняття.

Ми можемо утверджуватися в тому, що тут читаємо і для цього є два можливих варіанти: або ми були переконані цими аргументами, то це не стане нашим пізнанням в майбутньому; або ми побачили істинність того, що тут написано як факт всередині себе, тобто вони були вже в нас і якщо ми усвідомлюємо, що так воно і є всередині нас, то це знання проходить процес утвердження та довіри. Це не поставка якихось знань - ці слова просто не випадковий передавач. Ми є необхідністю одне одному. Навпаки, коли ми читаємо, то відбувається саме переживання як досвід. Читаючи ці рядки, ми одночасно слухаємо своє нутро через відчуття, свій внутрішній розум. Ніхто не може сказати, коли, як і де це станеться, але якщо усвідомлення триває, то саме по собі воно стає більш глибоким. Це автоматичний процес. Від ума він **йде** до серця; від інтелекту до інтуїтивного розуму; від неусвідомленості він повільно рухається в стан свідомості. І в один прекрасний день ми повністю прокидаємося. Щось відбулося. Ми нічого не культивували; воно **прийшло** завдяки тому, що ми весь час перебували в стані свідомого утвердження. Не завдяки дотриманню якоїсь доктрини, а тому що ми пробудилися до внутрішнього фактору, до внутрішнього бачення з побаченого і сприйнятого зовнішнього факту.

Життя, які ми в більшості своїй проживаємо по уму - це механічне життя. Воно суєтливє і порожнє. Ми це часто констатуємо, говорячи, що все життя пройшло як один день. Навіть спом'янути ті добрі справи, яких ми робимо в житті чимало, то ми їх споминаємо за одну чи дві години, а ці ж справи були приємними і насиченими подіями, проблемами, успіхами. Ця вся біготня була пустою і навіть з сьогодішнього споглядання ми можемо сказати, що ці добрі справи не мали в кінцевому вирішенні того кінцевого ефекту, тієї очікуваної мети. Ця механістичність впливає з рутини життя, одноманітності нелюбимої роботи. Ми стаємо роботом - може бути, дуже ефективним, бо роботи дуже ефективні, машини набагато ефективніші за людину. І цією підготовкою таких робітв займаються релігійні традиції і держави. Їм необхідні роботи. Поряд з цим, ми іноді умом можемо багато заробляти, але не можемо багато жити. У нас може бути кращий рівень життя, але при цьому ніякого життя не буде. Фактично ми в житті маємо мало задоволення і радості від самого життя через те, що не вносимо цю радість в життя. Радість приходить з добротою і творчим її застосуванням, а пошуки ума можуть давати зовсім не очікувані результати, бо саме очікуваність, як елемент напруження може нас виводити з позитивних потоків енергій. Може відбутись відчутний психічний злам у зневірі.

Ба, є люди, які, можливо, раціональні, умні, але не розумні, - розум більше раціональності і ума. Іноді розумна людина буде готова прийняти і ірраціональне, тому що вона розумна. Вона розуміє, що ірраціональне теж існує. Вона візьме і раціональне, як частину ірраціонального. Раціональна людина ніколи не може зрозуміти, що ірраціональне теж існує. Вона може вірити тільки в обмежену, логічну силу свого ума і наукового суспільного ума. Але є речі, які не можна логічно довести, та все таки вони є. Кожен знає, що вони є, і ніхто ніколи не міг їх довести. Любов є, доброта є, думка є ... і ніхто не може визначити, що це таке, або довести, чи є вони взагалі. Але кожен знає - наприклад, що любов

є. Навіть люди, які все заперечують, бо вони не готові прийняти нічого поза межами наявної інформації та логіки, - навіть вони закохуються...

Як би ми себе не позиціонували: чи то від потреб-бажань тіла, чи то від функцій ума, то нам слід утвердитися, що ми живемо, діємо, пізнаємо по суті від Душі і за усвідомленням енергій Духу.

Можна спостерігати різні типи людей, які відрізняються по суті своїй. Одні не думають про майбутнє, і намагаються, як би, покінчити в житті земному всі свої наміри; інші спрямовані вперед всім духом, для них життя земне не представляє ніякого кінця, бо думати про нього вони не мають часу. Навіть не будучи дуже витонченими, ці люди серцем чують, що все попереду. Майте справу з другими, бо навіть при помилках вони все таки будуть спрямовуватися в майбутнє і тим самим вже йдуть у пошуках шляху істинного. Знайте, що Душа радіє, перебуваючи в серці люблячих майбутнє, як спосіб руху і потенціал їх невичерпний. Також дивіться співчутливо на людей, що не відають майбутнього, бо багато людей склали собі такі обмеження, що вони не можуть проявитися через каламутні обмеження ума. Живіть усвідомлено. Любіть життя і все що є у ньому.

*

А назву до цієї книги "ПОДОРОЖІ", прилаштував тому, що, мабуть, споминув про те, що раніше вже один раз в таку **подорож** вирушав і чогось певен того, що це тільки початковими вони були, коли в інші мав можливість вирушати.

Хоча умом і душею я мав закінчити цю місію повчань, послань, мудрих настанов, написавши збірку «з думки», щоб почати путь духівника. Так воно і було декілька днів і от мені даровані можливості побувати в паралельних проявлених життях. Мабуть для досвіду, чи для мого навчання на цьому путі духовного зростання.

Тож я виїхав мотоциклом з нашого миру зла, жорстокості, брехні, війн на природу для умиротворення, як завжди, і умом розмірковував саме так у собі. Та якась незвичність освітлення, невідома тиша і я сам. Ніде нема нікого. Стежина кінчилася, я уже на ногах, а мотоцикла нема, десь позаду. І перед мною відкрився пісчаний хребет-поляна з дрібним й маленьким різнотрав'ям. Вона так далеко простягнулася і цим світлом манила мене.

Я уже підбігом ішов. Під ногами ніби стежка. А стежки завжди ведуть до житла чийогось. Вони витопані і ширшими є в ту сторону, де житло. Звірині, зазвичай плуталися в гушавині, більший звір-тварина теж стежин трималися попід лісом і ширшали вони до водопоїв, чи місць де здобували собі харчі, бо свої лігвища, стоянки, нори вони вміло маскували. А ця по хребту ішла, а це означало, що її людська нога топтала. Так топтала, бо вже травкою взялась, а по боках вища з мички, колючого балабану, сушениці пісчаної, вічно буровато зеленого вересу, і лиш де не де звіробій, чи дрок своїми дрібними жовтуватими квіточками звеселяв життям присутність життя на цій галявині. Інше й на піску не росте, а то серед літа й коренем вмирає... Болотяний ліс тут був темною, грязною присутністю обмежувальної стіни. Сонця я тут не бачив, хмар теж, та і голубінь неба не проявляла себе, хоча я почував себе у часі, що ніби то це все у середині дня коїться.

Страх мене погнав вперед і я боявся подивитися назад – там же був мотоцикл, якого не стало. Дивна страшна сила його прибрала. Вона там ззаду. Я побіг, бо відчував, що за мною женеться невидимий звір в образі нечистої сили, а в низу схилу по обидві сторони болота з нею біжать злі, жорстокі собаки. Гавкоти їх я не чув і озираючись, я не бачив у них явного рвіння, та злоба ішла енергіями з них. Хоча вони лиш служки сатані, бо навіть і чуть не дозволяють наблизитися до мене, ніби звіряючи свій біг господарю цього краю. Хоча явного страху я не мав у собі взагалі, та все ж вставати на герць із сатаною не хотів. Я не боєць, та відчував загрозу від цієї компанії. Тому оминати зустріч цю хотів, відбігаючи подалі. Аж ось добротний, хоча і старий хлів повний сіна цього річного. По драбині я піднявся під стріху і забрав драбину вище, збавившись цим загрози від собак. Ось так уже спокійніше, я проліз по сіну далі попід кришею з очерету. Там, мабуть і спав. Прокинувшись, продер пучки очерету і ніби світанок бринів. Це і спонукало далі йти. Я спустився по очерету до кінця стріхи і зіскочив на землю. Та не пішов я до розширювальної стежини. Мене чогось захід мав. Тож я пішов по ледь видимій стежині шукати людину, власника хліва, бо десь близько є оселя біля хліва-точища. Спустився до болота, та загроза життю

знову зайняла мій ум. Ось рядом же хлів, позаду, та я не мав наміру повертатися. Не знаю що мене вперед манило. Явно не пошук і не бажання пізнання, бо було уже відчуття, що людей тут нема, не було вчорашніх звірів, а та куча гілляк могла мене від них захистити, коли б я всередину її заліз. Та все ж я не поліз, бо мав намір далі йти. Голоду я не відчував і сповнений був сил... Та я опустошеність у собі відчув. Для чого жити і як цим життям я міг розпорядитись...? Відповіді я не мав. На цьому й закінчилася перша подорож моя.

Друга подорож була поверненням у ту, в якій, я проживаю цим життям, але уже тепер я мав досвід перебування в іншій цивілізації. Вона відбулася через тиждень після першої.

Почалося все у знайомій школі з уроку історії. Діти старшокласники такі малі, а школа внутрішньо велика: коридори, класи поза розмірами, які тільки уявити можна з освітленням інакшим, ніби то, стерильним. Так, я колись вчителював, та фах історика опісля вчителювання надбав.

Та спілкування почалося з визначення дати даного дня. А мене й сумнів взяв з такого літочислення, бо світ має сьогодні їх аж у трьох форматах: мусульманський в сім тисяч сімсот двадцять другий рік, який збігається з літочисленням ведичної культури; календар майя в п'ять тисяч сто дев'яносто сім літ і сучасний суспільний у дві тисячі двадцять другий рік? Тож уроку не було, бо і сама історія людської спільноти з літочисленням таким визначається не правдивою. Як я можу і чи маю я таке право навчати такої історії дітей, яка описана у підручниках? Бунт визрів в умі.

Так, бунт! Я розмірковував так: я як вчитель маю дотримуватися навчальної програми і водночас розкрити істинні знання про життя, про його повноту від надбань людством мудрості для культивування в підростаючого покоління гармонійних взаємин, милосердя, гуманності, добродіяльності, любові, які і є джерелами творчого підходу у збільшенні позитиву у людських взаєминах; джерелами їх теплоти і чистоти. Саме ці знання і вміння їх застосовувати є умовою розквіту можливостей і напрацювання навичок відповідальності за свої вчинки. Саме вони є умовою розквіту кожної цивілізації.

Шкільна програма підготовлювалася державою і для її ж ідеологічних і суспільних потреб. Тому діти, нібито, мають знати всі суспільні звичаї держави в такому ракурсі, який би висвітлював вміле керівництво держави, бо, нібито, саме від їх умів і їх дій отримувалися бойові і трудові перемоги. Все інше, що мало і є в житті суспільства, де панує ідеологія користі з елементами покори, дисципліни, страху, приховувалося. Були й фальшиві лозунги гуманності, доброти, любові, справедливості, та коли це стосувалося окремої людини, то тут швидко спрацьовував державний апарат пригнічення і покарань в лиці судів, прокуратури, поліції. На лице було жорстоке нехтування волею людини, її устремліннями до істинного розуміння справедливості. Тому з виникненням держав, які і почали шукати способи керувати тими племенами-родами з формування нових традицій у поєднанні зі звичаєвими традиціями, які й стали основами будівництва інституцій держави і формування початкових релігій. Так появилася подвійна мораль, подвійне застосування принципів впливу на підданих у нових подвійних стандартах, як потреба націй. Ця здатність лицемірити була поступово перейнята усією спільнотою людською.

Нації уже в собі мали різні суспільні прошарки з різними статусами. Основу ж поділу суспільств становила різна кількість матеріальних цінностей в окремих особистостях. Так появилися багаті і вони бажали захищати своє майно з допомогою зародкових форм керівництва народами-націями. З роками це вже була досконала система керівництва. Така ж схема керівництва націями у всьому світі залишилася і по сьогодні у різних політичних формах. Основна частина нації була і є просто безправною.

Розмірковуючи про це я мав вишукувати методи і способи для навчання дітей основ радісного і повного життя зі знанням на гармонійних основах співжиття всього живого на планеті. Тож вирішив, що буду давати інформацію про наявність в громадській бібліотеці моїх книжок на дану тематику, а також до кожної теми програми підбирати деякі абзаци, чи цілі сторінки, які б істинно розкривали суспільне життя у всій повноті з охопленням позитивних елементів. Сьогодні такі книги з подібною тематикою ширяться світом. Я не

можу розмірковувати про їх ефективність поширення. Мабуть, особливу увагу зверну на книги “дорогами життя” і “світ навиворіт...”, яка має іншу назву “філософія життя”.

В цій описаній паралелі це наше життя з його організацією і взаєминами буде не можливо застосовувати... Я мав уже досвід у місії, у бажанні донести людям істинні знання. Не так просто це здійснити. Так, саме так, я ці думки отримав, перебуваючи в цій дійсності, де писав книги. Тож ця ж дійсність все ж уже бачилася з досвіду, який я мав, перебуваючи в першій подорожі. Я це знав, бо всі інші не бачили мене і не реагували. Вони і не чули. Всі, окрім дітей. Ще одна відмінність значима – вони були всі маленькими на зріст – від тридцяти до п’ятдесяти сантиметрів. Дорослі мали зріст до одного метра.

Мені не вдалося здійснити ці задумки, бо я, покликавши іншого вчителя за собою, а він був на шкільному подвір’ї, звідки починалася специфічна **дорога** в іншу паралель. Перехід відбувся в протилежну паралель, і тільки шкільне подвір’я було явно зі знаної мною дійсності, як тонка паралель в товщину з десять метрів. Я його бачив неодноразово, працюючи в цій школі.

Тепер, пишучи, я все ж не можу визначити їх якісність, чи різність, але, однозначно, відмінніші від тієї в якій я прожив майже все життя. Вхідження в іншу паралель відновило умом той факт, що я вже переміщався в житті в інші паралелі. Тобто, це було вже третє переміщення в паралельні світи, які не так щільно наповнені життями, як це вже відоме мені. Ці переміщення, мабуть, були орієнтиром для подальших практичних застосувань. Перша подорож була просторово наповнена негативом, друга була мабуть баченням з досвіду і є порівняльним баченням ними нас, а третя була з тим позитивом спокою і умиротворення, з тим тихоплинним рухом енергій, де не спостерігається такий різкий контраст позитивних і негативних енергій, як є у нашому середовищі, бо саме таке пересичення і їх дисгармонія є умовами нетерпимості, гніву, жорстокості, зла з поправленням справедливості і нехтуванням волі в свідомих діях

Тому я опишу цю третю паралель, як найбільш наповнену. Одночасно повідомляю всіх співучасників-читачів, що якихось особливих розмежувань не було, навіть подібності до тих конкретних паралелей географічних карт. Це була зорова здатність бачити з можливості. От і все. В діях я не мав обмежень. Окрім того зафіксував можливість спілкуватися чисто жестикулярно з істотами цього нового світу. Так, лиш можливість. Мені дивно було з того, що думка тільки но починала в мені формуватися, а жест уже був мною зафіксований, хоча вони були проявлені в одному, чи двох випадках. Вони, як я відмічу, бачили мене, чули і, мабуть, чули мої думки. Це я суджу по їх реакції на мої думки і дії про які я писатиму далі.

З вашого дозволу продовжу цю **подорож** зі своїм колегою. Ми, обидва стрункі і жваві, легенько, не торкаючись землі, тобто не відчувалася твердь землі, ніби космічним потоком втягувалися в лісову пісчану дорогу. Тому я сьогодні, уже після виходу з іншої паралелі, й почав шукати щось тематично подібне у світлинах мого друга. Дякую йому за спорідненість у здатності бачити утаємничені прояви БОГа у всьому, бачити ті місця, які наповнені енергетично чимось, яке стверджує присутність на Землі основ Духовності. Так от при перегляді маси світлин в фокусах очей і була подоба цієї світлини на реалії в цьому миру життя. Я розміщаю її на обкладинку, бо я уже визрів для написання такої книги про **подорожі** в паралельних світах. Та не знаю як це відбувається, а бажань ходити в гості нема, то чи отримаю я нові можливості подорожувати, чи ні, і чи це будуть нові досвіди, щоб словами дещо описати. Чогось із своїх спостережень вже можу стверджувати про їх наявність в наших життєвих просторах. Я до них долучаю місця концентрацій енергій конусним відчуттям з верхом до небес. Можливо це були канали забору енергій життя. Друг мій, в якого я взяв світлину знаходив місця енергій, де рух відчувався з космосу в землю, чи на землю. Цього явища я не здатен пояснювати, та й потреби життєвої нема.

Отож бо, ми біжимо з другом. Він трохи відставав, тому я його чогось кликав по прізвищу Шевчук, бо ім’я його я чогось не застосовував. Воно було Микола. І ось тепер я спом’янув його справжнє прізвище Віднічук. Ми бігли синхронно і все ж цей біг був довільним. Виднілися інші доріжки-відгалуження. Мене двічі зваблювала поява прекрасної дороги зліва від нас з бетонним покриттям, якою я міг скоріше дійти, чи навіть доїхати на

попутних машинах додому. Ми бігли саме в такому ж напрямку. Дороги були ніби паралельні. Однак мене тягнуло невідоме бажання бігти вперед. До цього бігу мене надихала легкість переміщення і ця чистота дороги, лісу, який стояв стінами з обох сторін і лиш вись мала колір білого снігу, як говорять художники - колір білої ночі. Біле світло, ніби рідкий туман. Деревя були стрункі. Більшість з них сосни, хоча і молоді – по років двадцять п'ять. Деревя, трави, звіри мали розміри з моєї життєвої дійсності.

Це світло збільшувалося на горизонті. Розширювався і небесний виднокрай без зміни кольорів.

Ми бігли легко, хоча дорога трохи була під гору. Ми піднімалися. Рідкі голки сосни були досить рідкими пучечками в їх кронах і де-не-де вгорі зеленіло листя тоненьких берізок. На диво вони були майже однакового росту.

Миколи не стало на півдорозі і я вже сьогодні спом'янув, що він помер молодим. А вибігали ми з подвір'я школи, коли вже сутеніти починало і було відчуття таке, що ми будемо вбігати в ніч. Так не було. Ми бігли при дні і навіть в першій половині дня. Ось така різниця в часі в інших паралелях життя, хоча засвідчую, що вони існують поряд.

В результаті я вибіг до міражу-горизонту і перед очима відкрилася чималенька галявина. Ба навіть щось більше, коли я подивився праворуч. Вона тягнулася широкою полоскою вниз, ніби, до річки.

Галявина була вкрита сухою високою пожухлою травою і мала випалений колір, колір сухого сіна, яке тривалий час перебувало на сонці. Сонця не було видно і не було відчуття його присутності у дні.

Я опинився на вершині полонини, яка поволі розширювалася, нібито, до річки русла. Відразу ж побачив декілька вовків, вони побачили мене. Я знав із життєвого досвіду, що вовки бояться свисту. Я заклав пальці в рот і сильно свиснув. Я це добре вмів робити, коли в дитинстві пас корів, та там були і вівці, то лиш свист і подеколи довга березова різка давали можливість виганяти вовків з отари. Різка теж посвистувала, та ще й боляче била по писку, який вони ховали і так з отари тікали. Так нас мати вчила і просила, щоб палкою вовка не били, бо кинеється на кривдника і здатен розірвати. Це все проскочило в голові, як спомин коротенький. Та роздуми припинилися, коли з трави вискочило іще декілька вовків. Вискочили і інші звірі, подібні на мокрих бобрів з коротенькими ніжками, але темна шерсть виблискувала мокротою. Повискакували якісь щури і інші тваринки сірого кольору. Мабуть відпочивали тут, а я свистом з власного ляку потривожив їх. Все розбіглося врозтич, ніби вони всі були в одному місці. Я здивувався факту, що вони бачили мене, як і я їх, вони чули мене і мій свист. Однак спочатку вони не відчували від мене загрози і лиш свист засвідчив її. Але це більше всього був мій страх. Можливо то був і в них страх від звуку різкого і загрозливого. Хоча вони були господарями галявини. Та все ж агресії не проявили.

Трошки заспокоївся, а то й взагалі почувався спокійно і доботно: світло, тепло, чистота засвідчували мій стан спокою і умиротворення. Я і далі стояв на краю цієї дороги. Ну хіба що зійшов метрів п'ять на галявину. Почав роздивлятися і ніби освоюватися на новому місці. Раніше я таких краєвидів не бачив, хоча по вихідних часто подорожував, автомобілем, велосипедом, а більше пішки. Все таки зізнаюся вам, що люблю матінку Природу, її красиві пейзажі на тлі виднокілля.

Все навкруги заспокоїлося. Співу птахів не чув. Це точно. Була така незвична і водночас наповнена тиша. Навіть не почув тоді бігу звірів, хоча досвід сьогодні при написанні підтверджує мою можливість і здатність почути їх. Я повернув голову чуть правіше. Що ж я там побачив? Така будка, ніби контрольно спостережний пункт під склом на всі боки і там жінка старенька з чепчиком на голові у збірочках і з підв'язками на бороді. Така ж кофтина, спідниця у шаровари дуті і у складках чисті й білосніжні. Правда кофтина-блузка у квіточках дрібних. Поясок на чепчику і на талії червоні, як і взуття сапф'янове. Все так, як із казки - герой минувшини. Шкіра на обличчі жива рожево бліда і очі живі, однак емоцій, руху не проявляли. На обличчі зморшки товсті і широкі. Тому я й подумав, що старенька, але життєва енергія у неї засвідчувала явно про себе. Вона практично на мене не реагувала і зі свого підвищення була на рівні моїх очей, хоча зростом була в сантиметрів сімдесят. Потім прийшли ніби дітки—ліліпути в одязі чорному і сіли за парти-столи в тому ж

приміщенні. Більше схожі на гномів. Мабуть урок подумав я, та скоро вони покинули це приміщення, я так думаю, що то якась нарада була, хоча мови і міміки розмови я не чув і не бачив. Вони теж на мене не реагували – ніби мене там не було. Ходили, діяли неначе роботи. Ні не роботи, а якийсь непояснимий спокій і умиротворення ішло від них. Мабуть, це і є їх внутрішня Благодать без емоцій на обличчях і в рухах. Так, це великий контраст до нашої суєтливої спільноти.

А думки ж у мене були, здивування було і на них була реакція у цієї жінки і думаю, що мова в них про мене була на тему моїх думок. Так вони образні, а може вони й чули ці думки, бо все ж образність була обумовлена словами на моїй мові, українській. Видно вони мову нашу розуміли, а ми втратили цю здатність. Якихось технічних пристроїв і ознак технологічного і технічного розвитку я не побачив, хоча скло і форма побудови спеціального призначення, як і сам одяг пані і дітей засвідчував про наявність у них певних технічних можливостей. Ба навіть та бетонована дорога свідчила про наявність новітньої технології укладки такої дороги і тих механізмів, які потрібні для будівництва її засвідчують про наявність їх. Навіть та дорога пісчана, по якій я біг була двохколійна і наїджена механізмами. Однозначно вона не пішохідна.

Такі розмірковування прийшли з цих пізнань у подорожі, що поряд з нами є ще світи, які живуть енергіями позитивними і є творцями їх, є й бережливими до них. Ось чому я й не відчув, не побачив тут зла.

Хто зна. На сон не схоже і на уяву ума в сні теж. У снах ми літаємо у світах, які відкриті нам, а серед суспільства і для нього ми наяву чужі. Адже суттєва відмінність між снами і подорожами є. У снах ми бачимо картини, чи короткометражне кіно, а в подорожах ми маємо і ту чутливість і те чуття, що і в дійсному житті – це здатність узагальнювати, аналізувати, чути звуки, відчувати смак, аромати, відчувати доторки рук, порух повітря...

Та поживемо, побачимо в можливих повтореннях цю здатність свою. А може й потреб таких не буде в моєї Сущності.

А я ще трохи спостерігав за природою, за цією милою пані і ніби там розчинивсь, бо рух свій не проявив і не відчув, втратив здатність бачити. Повернення в дрібницях не було – лиш мить і цей світ зник.

Така дивна тиша і мабуть ночі тут нема, але маю довіру, що іще колись у цих роках життя відвідаю багатопаралельне життя цього Всесвіту, а можливо воно і не є паралельним, а постійно наповнює наші життєві простори завжди, тільки ми іще не всі здатні бачити їх. За ці три **подорожі** я вдячний святому Духу, що я енергетично своїм єством побачив іще інші світи. Вдячний за те умиротворення і душевну піднесеність, які я там відчував. Дійсно там істинний спокій і відпочинок для душі, ума і тіла. Та стверджую, що і радості життя там не бачив.

А в нашій дійсності є радість, як прояв піднесеності, збудженості енергій стану єства засвідчує наше щастя, наш сенс і наповненість життя.

Тому з цих трьох **подорожей** в інші паралелі, а це можна засвідчувати із того, що не відчувалося часового проміжку для переміщення, я все таки скажу про їх різність. Мені сподобалася та різність між ними і нами, та позитивна рівність і толерантність у їх взаєминах між усім живим. Це означає, що їх культура життя відповідає істинним якостям, які ми називаємо духовністю до певної міри. Так, спокій, умиротворення, як свідчення доброти і достатку є, є та гармонія взаємин, як свідчення справедливості і цим підтверджують цей рівень культури. Водночас життєрадісності в емоціях, в їх рухах я не бачив. Не бачив розбещеності, вульгарності, зверхності, гніву, жорстокості, страху, чи злих дій. Тож і це є хорошим показником для умов життя.

Як те описати? Тихо, спокій, умиротворення, задоволення... Мабуть це і є Благодать справжня, хоча без емоцій зовні. Таке визначення прийшло в думку з життєвого досвіду свого у цій подорожі, та водночас остаточно ствердило те, що з нами поряд є іще інші світи, в інших наборах енергій, які живуть, знаючи лиш позитив. Ось чому я не відчув, не бачив зла тут. Світ не має пустоти і досить таки щільно наповнений, та ми визначаємо пустотою те, що візуально нам не проявив світ себе. Тому й енергії позитивні усього Всесвіту не десь на

небесах, чи в космічних просторах, а вони є серед нас, що дає нам можливість бачити контури свої, чи інших. Ми здатні часто стверджувати свої відчуття, хоча прилади наявні не фіксують їх дій в нашому естві.

А ця паралельність засвідчує саме те, що у цих паралельних світах існують більш, чи менш розвинуті цивілізації. З таких розмірковувань і початком написання, я запалився бажанням досліджувати паралельні світи. Відчув своє очікування, як бажання. Та уже тиждень пройшов. Зупинка мабуть у моїх потребах проявилася із появою такого бажання. Отож, очікуваність можливої нової подорожі в паралельні світи, як елемент напруження виводили нас з позитивних потоків енергій. Тому знаймо, що стан самоусвідомленості діє з потреби, з явної потреби.

Та все ж “ДЯКУЮ” Творцю за ці **подорожі** в яких я був однією ногою, нібито, вже на путі.

ПУТЬ

А людина ж здатна проникати в шари вищі і цим путівником є його душа. Та не просто змінити людські уми, які наповнені думками про свої можливості, про суспільний устрій. Людина практично й не думає про такі зміни, не думає про це і суспільний ум, вершиною якого є держава і її інституції.

Незвичайність малих і великих подій мало турбує людство. Втім, сум'яття умів теж було давно передвіщено. Люди скаржаться: «ні за що не можу взятися. Ні до чого душа не лежить». Але такий настрій приходить від внутрішньої свідомості, що душа вже сприйняла майбутнє, але механічна рутинна ще чіпляється за звичний ритм життя. При такому роздвоєнні у сприйнятті людей ми здатні все ж робити вибір для того результату, який уже в думках створив наш ум. Ми ні на мить не замислюємося над тим – чи цей вибір і є істинна потреба у нашому житті. Тому у нас майже завжди нагнітається ритм праці. Так напружується м'яз перед змінами понятійними і земного перерозподілу. Тим часом, спостереження над зв'язком світів і життям людства очевидні. І ми не допускаємо думки, що є наповнення простору і тим більше переповнення його - то позитиву, то негативу. Не потрібно думати, що хтось, деś, виправить безумство людини. Тільки самі зможемо, в щоденності і скрізь. Ми все ж здатні створювати життєстверджуюче положення. Серед самого убогого побуту можна творити загальнолюдські духовні надбання.

Тож для цих неймовірних ситуацій у всьому світі і потрібні неймовірні методи. Хоча неймовірність у суті є звичайна простота, бо потреба є у діях посланців-апостолів, щоб несли слова про якість життя. Та це і є основною умовою, щоб зберегти життя людства і планети. Цей похід посланців уже почався і апостоли правди і доброти вже у путі. Тому слабким духом пропонується уже тепер почати жити на праві чеснот життя і єднатися з апостолами, а носії зла і ідеологій злих, як і послідовники змінених традицій в релігіях, державах згинуть в енергіях своїх. Про це також знаймо всі.

Саме апостоли правди і доброти з'єднають усіх в одну родину, одну сім'ю і врешті любов у всіх її проявах у кожному розквітне настільки, наскільки вони здатними будуть нести цю радість у житті. Життя і саме життя має ці якості. Якості без життя є як ці букви, чи слова, які не написані і не проголошені.

Тому піднімаймося з колін, на які стали у байдужості, чи із зневіри, а багато, багато все ж зі страху і цілуймося, обнімаймося, спілкуймося, єднаймося. Бо таке можливо лиш тоді, коли ми є іще живі і є оте життя, що навкруги. Цей старт є путь, на якому усі в радості заживуть. Щастя вам і родинам!

Так, ми сьогодні не довіряємо нікому; так нам байдуже: чи ми іще живі, чи смерть у цю мить нас візьме; та, ми налякані усі в собі і не маємо спокою в Душі – та лиш зробімо спробу творити доброту повсюди і повсякчас і процес піде. Спробуймо: хто скільки може. І цим відновимо довіру, що все таки можна жити, жити і любити, бо саме це і буде тим початком, зламом, зміною у собі, що ми уже в путі до тієї проголошеної пророками і обіцяної

Всевишнім ери – ери щастя на цих прекрасних у дві з половиною тисяч літ. А там, якщо сподобається і ми будемо духом кріпкі, то такий стан збережемо на Землі.

Та коли апостоли розчарують людство, бо такий процес відновлення енергій святого Духа не можуть контролювати вони, то Творцем буде попущено і це, і рівновагу між позитивними і негативними енергіями Він відновить за наші спроби-заяви і ці устремління. Збережемо і ми цей духовний ґрунт і створимо певні умови, то проявімо зусилля й волю на добрі діла, то буде проявлена Воля Творця. То ж не відкидаймо і найменшого з наших рядів і кожне слово й дія хай буде благословенна Ним.

Тому Творцю і не потрібні зневірені, байдужі, не потрібні і активні – все ж Він розуміє, що саме з тини таких виростають і святі, як той прекрасний лотос. Допомоги жде Творець від усіх - хто скільки зможе: один почне сусіду говорити: "Доброго дня", інший дров розколе вдовиці, а інший старенькій і самотній бабці через день відро води занесе, або хлібину свіжу на восьмий поверх приносити почне.... Бо саме це є тим енергетичним ґрунтом, на якому духовне вчительство зросте. Рівновага енергій і гармонія взаємин у житті всіх і вся, хто має у собі життя дає надію нам сьогодні. Не відмовляймося від можливості зберегти світ, бо відмова від цього шансу засвідчить про ницисть теперішньої спільноти. Будьмо добродіяльні!

Не може статися рух без напруги. Здавалося б, неминуча старанність у різних напрямках дає відчуття сили і впевненість на підставі життєвого досвіду і звичок. Так воно і є. Але надмірне напруження, яке забирає інші види енергії, призводить до втрат в іншому напрямку. Надмірність ми відчуваємо по швидкій втомлюваності, по сумніву, по відсутності радості в діях.

Чи не змішуємо ми втому з напруженістю? Обидва стани, незважаючи на значну відмінність, можуть дати подібні симптоми. Але втома може бути подолана зміною виду праці, тоді як напруженість може бути ще більше самопоглиблена. Було б помилкою дозволити собі розсіювати напруженість. Ту проявлену енергію м'язів і ума потрібно підживити як дорогоцінний дар. Кожне напруження вже є загострення свідомості, бо наша наповненість старанністю ґрунтується на усвідомленості і лише тоді шляхи наші легкі. Тому така свідома самовіддача кожним на такі напруження енергій є такою затребуваною тепер.

Напруга психічної енергії збільшує життєздатність. Можна впевнитися, що в періоди психічної напруги люди живуть довше. Це не може бути пояснено ні їжею, ні санітарними умовами, бо в періоди сум'яття умови життя дуже важкі, і єдина причина полягає в підвищеній діяльності психічної енергії. Фізичне стомлення і виснаження ума не бажане, але духовна напруга життєдайна, бо вона дає життєву енергію. Однак межа між цими станами дуже складна. На цьому і зміцнімося, що стягання духовних енергій є основою нових можливостей і є основа всього життя кожної людини і світу в цілому.

Ось так ми подорожуємо в цьому проявленому житті свідомо і в час дозрівання Душі ми знаходимо **ПУТЬ**, яким такі в лоно Творця-святого Духа йдуть. Ми вже в цей період частково є в середовищі творців творцями. Так, Душа прагне проявити і здійснити свою програму дій, однак невідаючий, чи нехтуючий життям, як і той, хто прозрів. Як? Бо ці два типові представники суспільства здатні зламати цю програму - один знищує основи життя, інший виходить свідомо далеко за межі програми, бо діє з позицій Творця.

Ми, перебуваючи в стані усвідомлення, фактично є в стані Божественності і Душею втрачаємо свою індивідуальність. Душа, як крапля води в океані, з'єдналася зі всіма позитивними енергіями Всесвіту і діятиме вона уже від цілого океану Духа, від Творця. Після з'єднання такі краплі практично мало коли повертаються в життя, яке ми знаємо, як тілесне життя.

Так, це мій **путь** і **путь** все ж земний, хоча в одухотворенні поступів моїх я відкриваю вам Знання, на які прийшла пора, щоб явити святого Духа нашого спільного Життя.

Та все ж я кличу всіх і вся для пізнання тих умов життя, які здатні творити дива у наших же життях, проявляючись добротою, справедливістю, радістю і наповненістю тими

емоціями щастя у житті, які ми готові віддавати усьому навкруги і у Всесвіт великий, щоб був мир між усіма усі дні в ласці і в добротності.

Людина, часто захоплюється придбанням інформативних знань, і стає подібною на папугу: вона просто повторює те, чого сама деколи не розуміє. Люди знають слова, вони вміють ними користуватися. Поки значення слів є не зрозумілими, чи не сприйнятими, чи не відчутими і не пережитими, то нічого не відбудеться. Тому знання може бути засобом вираження, але не цілісним способом розуміння, здійснення через досвід перебування знань в процесі звершень. Так ми зможемо стверджувати пізнання і то як часткове, бо все тече і з'являються нові знання в середовищі людства і виникає нова потреба в перебуванні в досвіді.

Основа мудрості людини – не повторювати помилок і їх поява в нашому житті були нам підказками, що ми щось робимо неправильно. А ці одноразові і різні помилки є тим життєвим ґрунтом на якому росте наше життя і розвивається наша Душа. Вони не випадкові вперше, так і вдруге чи вдесяте. Вперше, як спосіб свідомого набування позитивного досвіду і це є умовою їх практичної не появи в подальшому. Однак, читаючи ці рядки слід знати, що поява чуть подібних в нашому житті умов, які можуть нам «допомогти» скоїти вдруге помилку чисто механічно відійшовши в сторону, теж є помилкою. Бо вона нас утверджує в моці духовній. Тому ми завжди маємо свідомо відноситися до появи передпомилкових ситуацій, де нам приходится робити вибір, що ми часто і робимо, не розуміючи суті їх появи у раптовій тривозі, в стані гніву, злоби, в стані радості... Вони появились нібито, нізвідки, на голому місці. Та все ж ми можемо досліджувати такі ситуації, які є, зазвичай, нам у повчання – попередженням про наближення негативних енергій, чи свідченням про появу в наших просторах позитивних енергій, ангелів.

Гріх-помилка небезпечна тим, коли нею нехтують, чи вона залишиться не карною, тобто все сходить з рук і це стверджує такого грішника в безкарності. Тобто він випустив у світ лихі дії і далі здатен їх плодити уже як носій зла. Оце погано. Можливо. Помилка була для повчання і мимовільною, то виправленням її наслідків і каяттям нейтралізують її дію, то це буде мудро.

Самоорганізація є дією, коли ми свідомо розуміємо результат нашого самоналаштування, самонавіювання, чи самогінювання на позитивні наші дії. Так, самоналаштування і дії дають результат.

Не слід впадати в іншу життєву крайність – на все воля Божа, бо це приведе нас в стан застою, що дуже небезпечно і ми тим само відмовляємось від духовного росту, а наше тіло й ум зупиняють рух, чи сповільнюють і ми так призупиняємо рух живодайних енергій святого Духа в нашому єстві. Душа прийшла в наше тіло творити, виконувати певну місію – нарощувати божественні якості і ми маємо зрозуміти суть нашого покликання – творити доброту, милосердя, щастя ... Так, благовоління своє Бог посилає на тих, що пізнали істину, чи вийшли на шлях в пошуках істини. Вони, можливо, потрудилися для цього і не одне життя. Це не все, бо благовоління посилається і тим, хто ледь побачив хоч раз своїм умом Божі прояви в собі, чи в інших. Посиляється і тим, хто живе у невіданні, бо і їм же дана душа. Хоча невідаючі просто ігнорують, чи відходять, як від тієї мухи. То з такого розуміння вільно дивимось на світ, на своє життя, яке б воно не було з благоговінням.

«Життя прекрасне, і кожної миті воно приходить з тисячею і одним подарунком для вас. Але ви так зайняті, так захоплені думками з вашим бажаним умом, ви так наповнені вашими думками, що ви відторгуєте всі ці подарунки. Бог приходить постійно; а ви продовжуєте відмовлятися.

Якби вас спитали, щоб ви зробили в новому житті, ви внесли б невеликі зміни, такі, як ця. Муж з трошки іншим носом, дружина з трошки іншим кольором обличчя, більший або менший дім — але це не більше чим «прямий пробір», дрібниці, несуттєве. По суті ваше життя залишається попереднім».

Ця притча про порочний круг: Ми вступаємо в нього, коли починаємо думати про те, яке враження ми створимо на інших. Деякі так заклопотані цим, що взагалі не можуть жити. Кожен цікавиться тим, що інші думають про нього, і це так зі всіма. Вони тривожаться про вас, а ми тривожимося про них. Ми боїмося інших, інші бояться нас, і життя стає запутаним. Відкиньмо цю нісенітницю, відкиньмо цей ганебний круг. Припинімо думати про інших і про те, що вони думають про нас, бо це є судженнями нашого ума, це визріває осуд, який часто стає зупинкою нашого духовного розвитку.

« Імператор Яо тримав путь в царство Хуа і його помітив страж кордону. Страж хотів привітати імператора.

— Довгих років життя, пане! — крикнув він.

Імператору не сподобалось, що його відволікають від роздумів, і він велів стражу замовкнути. Але той не вгамовувався:

— Та хай буде мудрець найбагатшим!

Імператор знову наказав стражу замовкнути, але той не підкорився і на сей раз.

— Та буде у мудреця багато дітей!

Імператор знову спробував вгамувати стража, але той сказав:

— Довге життя, багатство, багато дітей — ось чого бажає більшість людей. Але чому ти не хочеш цього?

Яо відповів так:

— Чим більше дітей, тим більше хвилювань. Чим більше багатства, тим більше тривог. Чим довше живеш, тим більше принижень. Все що не допомагає вирощувати в собі життєву силу Ци, тому я це відторгую.

Тоді страж сказав:

— Спочатку мені здавалось, що ти мудрець, але тепер я бачу, що ти просто знатна людина. Коли Небо дає людині життя, то воно також готує для нього деякі справи. Якби у тебе було багато дітей, кожному найшлося б заняття, так про що тобі хвилюватися? Якби ти був багатим і ділився з другими, то хіба настигли б тебе тривоги? Мудрець стоїть, як перепел, а їсть, як цапля, на своєму пташиному иляху не залишає слідів. Коли в Піднебесній є порядок, він радіє життю разом з усіма. Коли в Піднебесній нема порядку, він пестує силу в усамітненні. За тисячу років він насититься миром, і піде з нього, і вознесеться на небо. Він сяде в ту надхмарну колісницю і поїде в обитель царствених предків. Тяготи миру його не торкнуться. Нещастя життя минуть його стороною. Звідки ж взятися приниженням?

І з цими словами страж повернувся і пішов геть. Яо кинувся вслід за ним зі словами:

— Дозвольте вас спитати...

Але страж тільки махнув рукою, мовби відганяючи муху:

- Відійди!»

Однак добро, любов, щастя, краса, милосердя в тих, чи інших проявах творить Божу благодать в окремих індивідуальностях, в певних групах суспільства, бо саме це не дає зникнути такій біологічній істоті з її усвідомленням своєї сутності — як чоловік. Це усвідомлення ми отримуємо з дитинства від Всесвіту. Це вроджена якість кожного і відбувається при свідомому розумінні дій, при відповідальності за свої дії, які і формують у нас справедливість у нашій поведінці.

Пізнання психічної енергії має покликання допомогти людству серед невіршуваності його проблем. Так, саме в таких міркуваннях і є мій **путь** просвітництва. Я згоряю сам, несучи цю свічу пізнань. Та це є зерна мудрості для роздумів, засіву у свої уми для облаштування своїх життів, леліючи у кожному дні життя якостей позитивних. Я лиш той, хто готує ниву життя для цих зерен. Виростуть і сівачі із вас наші читачі. В добру путь вам!!!

Процес пізнання йде від і до духовних начал через споглядання і відчуття своєї діяльності та за участю об'єктів довкілля та себе і наше ставлення до означеного через

усвідомлення істинності пізнання. Іноді пізнання починаються з якогось морального досвіду (зазвичай ми такий досвід бачимо в позитивних результатах від ситуацій в яких ми відчували докори совісті, а ще частіше в стані горя, розпачу і по милості Творця в життя такої людини надходять стишуючі енергії милості – єство чисте і прозріває). Він уже є нам знайомим і таке розуміння вже є рух в русі, в житті без страху до отримання відчуттів волі в діях.

Можливо, не кожному слід брати на себе негативну енергію з інших, як дія допомоги. Слід навчати таких, які уже шукають допомоги. Навчати самим виходити з потоків негативних енергій – і це вже буде їх частиною позитивного зростання. Це добре і краще ніж забирати негатив в інших. такі дії є неправильними. Вони оправдані, коли ці бісівські енергії виганяють з тих, хто взагалі втратив здатності ума. Бо такі забирання по суті є тим грубим пожиранням з подальшим розчиненням негативних енергій завдяки своїм позитивним.

Такою обдарованістю слід навчати так, щоб самі потерпаючи виводити себе з негативних потоків. Тільки остерігаймося самі шукати різних ясновидящих, святих старців. БОГ сам пришле, коли буде така істинна потреба і Він бачитиме, що ми готові таку допомогу прийняти. Це має бути серйозна праця над собою з обох сторін, як духівника, то так і потребуючого. Бо такі грубі забирання є теж чималими навантаженнями і фактично такі святі зупиняються на певний період на своєму путі, проходячи важкі випробування у протистоянні демонічним енергіям. Хоча в основному залучають енергію із загального потоку позитивних енергій, з їх джерел, отримуючи їх від Богородиці світу, від Отця-Творця-святого Духа, від усіх сподвижників Духа святого, яким і сьогодні люди в знак подяки посилають благодаріння, посилають енергії радості і замилювання. Вони лиш прохід цей на Землі, але як важко їм. Тож з такого розуміння будьмо всі творцями позитиву, щоб ці потоки не мільчали, щоб цим сподвижникам було де брати енергію святу для допомоги людству.

Так, це зміцнює самовираження, яке є прямим доказом дії Духовності і ці факти зміцнюють довіру в слабих духом. Хоча ми знаємо, що за цим буде стрибок. Тоді такі дії оправдані, бо йде процес просторового збільшення носіїв довіри. Та все ж самопожертва завжди енергетично знищує тих, хто доторкнувся знаннями, відчуттями, діями до цієї ідеї, як визначення напрямку і способу життя. Це називається місією. Та кожен поступ все ж є непередбачуваним і ми не можемо стверджувати про прямолінійність **путі**. Тому ідеї завжди небезпечні своєю кінцевістю, як зупинкою на певному етапі розвитку.

Такі пізнання в підсумку приводять до відмови від моралі суспільної і дозволяють співналаштуватися жити відповідно природному співжиттю з усім навколишнім середовищем в мирі та взаєморозумінні. Спочатку буває, що плоди пізнання гіркі і є якби підтверджуючим фактом вигнання з райського саду життя, бо пізнаючи відторгається суспільством. Відчуття гіркоти ґрунтуються на попередньому суспільному досвіді нашого ума. Тому ми усвідомлено сприймаємо таку дійсність і готові до прийняття таких ситуацій, які допомагають духовному зростанню. Шукаємо такі місця, ситуації, де ми відчуваємо позитивну енергетику і це буде зручним місцем для входження в цей стан прийняття. Вчимося розуміти, що стан радості не є нічого нероблення, але двері, що відкрилися до скарбів Всесвіту і ключ гори готовий дати прохолоду кожному хто підійшов.

Живе пізнання завжди буде поширювальним, але не обмежувальним. За цією ознакою можна відрізнати істинність знань.

Треба звикнути до усвідомлення певної значимості знань в нашому житті. Володіти знаннями не так просто – це може бути дещо обтяжливим, особливо на початку. Краще зберегти всю тяжкість знання, ніж перебувати поза дійсністю.

Нам слід визнати присутність психічного світу, а й насититися відчуттями його дій в земному житті. Багато твердять про існування чогось невідомого, але водночас відчувають як би присутність в нашому житті, тому ми в своєму побуті не допускаємо присутності потужної психічної енергії.

Тим часом прийшов час, коли людині слід прислухатися до своїх настроїв, наснаги, тривоги і деяких больових відчуттів тіла і страждань душі, бо ці відчуття стану душі і тіла

можуть бути результатом порушення рівноваги, чи врівноваження психічних енергій в нас саме із розуміння насиченості потреб для духовного розвитку.

Демони, як і дияволи є енергіями лихими, які вселяються в тіла людини саме з допомогою ума і це засвідчує вкрадена стаждаюча Душа.

Душа одна на все життя і лиш зріючим умом, ми здатні бути чоловіком, а тіло йому є помічником. Бо це умова для всіх життів леліяти якості духовні, звіряючи свої дії свідомим умом, які приводять всіх в Душі каплю-дім, щоб з'єднати нас зі святим Духом. Не можна злетіти Духом у духовному зростанні, бо це і буде фактом закінчення нашого перебування життям тут, на Землі. Це і буде завершенням місії всіх життів з цією Душею. Це прекрасно!

Утверджуємося в цьому за допомогою нашого ума, якому для цього буде потрібно усвідомлено споглядати позитивні прояви в предметах, у всьому живому і не живому, у подіях в проявленому житті, як способом. Такий збіг устремлінь істинного Духа та практичного Ума на підставі довіри, через наш досвід і складає основу творчої праці. Таке з'єднання також є основою проявлених енергій Творця. Вчимося приймати дійсність, яку знає Душа, яку чує і споглядає ... Ум є як помічник у збиранні енергії Любові, Доброти і тепер уже усвідомлено. Утвердження базується в нашому пристрасному світі в Надії - і це дає енергію на нейтралізацію зневіри, а отже відбувається процес пожвавлення ества і ми починаємо діяти. Ура! Цей шлях ми проходимо легко, а іноді з певними труднощами, бо на підсвідомому рівні наше ество знає цей шлях і ці Знання прийшли до нас з Душею, або зі здатністю брати їх саме на цьому періоді життя.

Як би не ховали в обумовлених словах сакральну суть руху енергій позитивних в артефактах, в тих чародійствах лихих, та вони у цих діях диявольських не сховають їх від людства. Вони й користуватися ними не будуть, бо Знань для цього у них нема. Ми й тепер уже бачимо намагання маленької частини людства підпорядкувати його уми для своїх цілей, та навіть та корона нового князя світу цього не будуть довговічними (декілька років), бо ця корона призначена для жінки, як уособлення мудрої, чутливої, інтуїтивної, бо на її суті материнства-богородиці, як продовжувачки роду, милостивої м'якості, здатності управляти цією сім'єю – людством на цілу еру розквіту духовності у взаєминах, яка триватиме більше двох з половиною тисячоліть.

Хоча це черговий завиток в цьому потоці-ріці життя теж зазнає краху, як це було не раз через звабу людьми до споживацтва, користолюбства при зростаючих технічних можливостях із за втрати кмітливості і бдіння при оберіганні сакрального Джерела Життя.

Бережімо жінку, бережімо символ жінки. Прошу також прощення, що деколи повторююся в думках, та це лиш для нагадування, для пильності усім за своєю поведінкою, за збереженням у собі чеснот життя. Сим-вол – є засвідчення цим волі Всевишнього і нашої волі в діях творчих, позитивних.

Збережемо якості життя, якщо будемо берегти ті сакральні енергії, які є у символах Всесвіту, як згусток цих енергій живодайних.

Людство досить сильно узалежене своєю поведінкою від ЗМІ, які поширюють ідеології від людей злих. Ідеологія символізує ІДОЛА. ЗМІ є змі-я, як змінена суть моя, якою ми послуговуємося і донині. Сам символ змії ототожнював мудрість і вона запрошувала людину до пізнання мудрості, як в плодах добра і зла через пізнання, як плоду із забороненого дерева. Людина не прийняла мудрості, а прийняла лицемірство, тому Творець дав їй можливість життями шукати цю мудрість маковими зернами, видаливши за межі саду, бо не певен був Творець в такій істоті, як людина, лишивши змію у саду.

Людина при своєму існуванні є наплodжувачем великої кількості зла і вона шкоду робить усьому живому. Не може чогось людина прийняти з довіри Всевишнього, Природу, а постійно створює ідолів для поклоніння, бігаючи потайки до них. Це поєднання штучне людини і ідола-ідеологій з допомогою ЗМІ і засвідчує такі темпи наповнення спільноти злом по сей день.

Нам слід видалити таку змію із себе, зі свого життя. Подібне видалення збережене у Біблії. Однак людина пізнавши плоди добра і зла не спромоглася пізнаннями підійти до

видалення зла зі свого життя. Не спромоглася побачити у відкритихся можливостях при пізнанні доброти і прийняти її як стан, як суть мудрої поведінки. Зло енергетично в діях збережене по сей день, бо ні Творець, ні людина не видалили змія-мудрості з саду-життя.

Ми зберегли лицемірство першолюдей, а воно сприяє тихому наплодженню зла. Чимало людей бахваляться, хизуються тим своїм мнимим успіхам, яких вони до-ся-гнули при житті, в основі їх лежать негативні дії. Ми є жертвою зла у цих війнах, ми є жертвоприношеннями цими життями на плаху зла ось таким способом. Ми чогось не здатні усвідомити ту дію подяк за позитивні прояви енергії в собі, в інших; не здатні творити їх во благо всім. Ми всі повторюємо долю-життєвий путь Адама, Єви, Ісуса і ще багатьох таких прозрівших, та все ж не здатних змінити своїм життям, тими знаннями, які вони мали, і мають, основну масу людства. Тому для багатьох життя є лиш тяжким виживанням. Ми і далі не міняємося в поведінці і шукаємо плоди зваб, впадаючи утом в гріхи-помилки щомиті свого коротенького життя.

Знання не доходять енергетично в наші уми для мудрих дій, для життєвого досвіду, який би могли передавати іншим, своїм дітям. Чогось, майже, кожен життя починає і продовжує, повторюючи помилки попередніх поколінь, попередніх цивілізацій, приймаючи чародійство, зло легше ніж можливість творити справедливо доброту з любов'ю. Чого ми такі? Чого легше приймаємо зло у дії свої ніж доброту у бажанні вдосталь того матеріального добра, яке нам дає злорадість і напругу в його охороні. Добро в потрібній якості і кількості приходить саме до тих, хто творить доброту. Зрозуміймо, що це є нашим покликанням на Землю. Усе, що є у кожного зверх потреби не дало щастя, не дає радості у житті і ніколи ніхто з негативом не увійде в райські потоки – ні краплею, ні струмком, ні через вушко голки.

Покликання людства життям, як набором певних енергій, на планету цю є здатність і можливість культивувати якості життя і саме ці енергії й потрібні на цій планеті і для Всесвіту. В іншому повторився, хоча і не читав цих праць, цих людських пізнань. Та все частіше приходжу до думки, що кожне покоління шукає відповіді на питання одні і ті ж... В чому річ? Ми, що стоїмо на місці? Ні ми рухаємося і розвиваємося далі, а нові покоління є черговою ланкою в еволюційному розвитку в цих енергіях, які ми обумовили людство, чи окремих чоловік... Нам не відкрилися масово Знання, бо ми ними і по сьогодні із великою засторогою відносимося. Ми не маємо здатності бачити майбутнє, тому ми і нічого не знаємо про ті позитивні поступки енергій Душі. Ці залишки артефактів і та пам'ять про предків надихають лиш на відтворення подібного. Не здатні ми вийти за межі. Тому і присутнє відчуття, що кожне покоління стикається з тими попередніми проблемами, а люди в організації життя не виходять з якихось шаблонів. Милиш певна відстань, яка називається життям. Одні ідуть далі, а величезна маса по колу повертається назад у цій же ланці ланцюга всецілого Життя. Відкриється певна ніша до змін і її тут же замулюють. Ми бачимо лиш боротьбу, а не дію мудрості.

Починаймо змінювати себе з такого розуміння. Творімо Життя, дбаймо про нього, про життя інших. Дбаймо про життя минулі, бо вони були у тата, мами..., споминаючи усе хороше з подякою, а погане прощаємо і все ж вони носили душі у собі, які і сьогодні ждуть від нас подяки і хороших справ від нас живих, бо ми з'єднані із ними енергетичними ниточками невидимими. Життя вічне у тих енергіях душі, навіть без одержі-тіла і без того президента-старости, якими є наші уми при живому тілі. Та і нас ці енергії понесуть далі, а ми не маймо страху у цьому, бо тільки Рух-Дух здатен творити ці якості милості, правди, доброти, любові, навіть при різності можливостей. Знаймо люди, знаймо всі, що усе живе має потенційні енергії у собі і несе цю іскру любові.

Люди вмирають щодня: рідні, друзі..., але вони лишали після себе сліди ділами, які є у наших життєвих просторах споминами про їх діла і в тих речах, які ще бачать наші очі. Бо саме так родина, рід цю мудрість береже, полегшуючи нам життя, а тим поганим деколи труднощі несе.

Люди різні, та птах щастя прилітає до кожного і саме це є мотивацією для дій позитивних.

Життя знає конкретних людей, та ми не знаємо тих, хто поряд; та ми не знаємо себе зі своїми мирськими бажаннями, з їх душевними шуканнями. Дійсність знає істинність духовну, але не суспільну, бо фактично ні одна людина не може сказати, що вона робить правильно, а що ні. Тобто вона може думати, що говорить, діє, живе правильно, а оточуючі думають в більшості, що ні, або навпаки. Бо основна маса живе в стані пристрасті і скеровує свої зусилля на отримання благ і від цього задоволення «блаженствує», ще й показує свою радість від того, що щось вкрали, що когось обманули і т.д. І така людина успішна в суспільстві.

Але, якщо ми в стані духовного піднесення, і опинившись в ситуації, що в нас щось явно вкрали, то відносьмось до цього як до милості, як до дару, який ми мали передати комусь і на деякий час затримали в себе до пори, до часу, чи своєчасно не віддали. Ця річ ще до моменту вкрадення вже була не нашою. Тому не горюйте, а дякуйте сущому, що не все вкрали, чи загубили. Бо саме страшно, коли ми загубимо свою душу, заблукавши в житті; страшно, коли нашу душу вкрадуть матеріальні предмети.

Ніхто, або майже ніхто не бажає зрозуміти про наявність далеких світів, так званий рай в нашому земному розумінні, відкриється лише тим, хто пізнає суть земних умов і усвідомлює їх призначення в нашому житті. Багато слів придумані людьми не з розумінням смислу життя. Вони говорять про світ потойбічний і тим розсікають моноліт єдності. Але чи можна уявити щось потойбічне? Люди, в примітивному мисленні, придумують ритуали, як символи переходу в інший світ, але ритуали бувають шкідливі, бо своєю барвистістю вони врізаються в свідомість і не легко витягуються, щоб замінити їх чимось більш правдоподібним. Однак світ влаштований так, енергії духовного плану є плодами усіх наших життів. Ми проживаємо земні умови з прив'язкою до норм суспільства. Бо вирощування елітного насіння є тривалим процесом.

Та і людство не особливо турбується про духовне, про якісність життя, бо якби було навпаки, то не було б цих криз, цього геноциду. Прийшла пора для зменшення числа людства, та воно не шукає розумних і гуманних способів зменшення, а так грубо і важко взялося до цього, що стало мішком Пандори – стільки негативу висипалося в людські уми!

Та длань цілісності не в нас. Її нема і в князя світу цього, нема таких потуг і в сукупності негативних енергій на планеті. Всі вони разом не здатні її опустити до низу. Всевишній стільки попускає діяти негативним енергіям, доки люди, чи залишки їх не візьмуться до відновлення культури своєї поведінки; доки молитвами і добротою з любов'ю і благоговінням не почнуть відновлювати якості життя.

Длань і далі буде віддзеркалювати надії Землі через Космос. В цьому наше спасіння, наша здатність продовжити життя.

Ми не станемо заперечувати взаємозв'язок. Він існує і зараз, і постійно - споглядаємо і відчуваємо. Бо у розвитку зміст руху, насамперед, психічних енергій людства і усвідомлюємо це як нашу нам даність. Тільки через земне вдосконалення ми опинимося хорошими подорожніми в безмежність.

Ми говоримо про Всесвіт, то нам слід погодитися насамперед про наш земний стан. Душа спрямовується наверх і показує в підказках нашому уму, як найоптимальніше облаштовувати життя. Та не завжди так є.

Людина знищує усе, до чого торкнеться умом своїм. Бо не усвідомлює рівності всіх учасників Життя, не розуміє того, що БОГОм створена, то Він і подбав про неї у плані забезпечення необхідним у житті. Лихоманка ума хоче побільше і не може стримувати себе, щоб жити з потреб. Тому таке велике соціальне розшарування в одному виді, як особини - людини.

Однак, ці можливості мати все і завжди часто повертають людину до подоби лютого звіра. Коли людина у гонитві за всім і за можливістю маніпулювати всіма, то так вона стає найбільшим джерелом зла на планеті.

Ум людини бажає стати головним і так панує і так гвалтує свій земний будинок – Природу, що, ймовірно, може залишитися без дому. Слід не забувати, що ми

вдосконалюємося в кожному прояві земному щодо певних якостей, між тим, інші накопичення перебувають як би в стані забуття. Тому нерідко люди дивуються, бачачи, як хтось досягає успіху в одному і спить в іншому через неможливість відчувати Всесвіт.

Людина і є надія творців, але вона є і можливою погибеллю для них. Ось така роздвоєність в людині є, яка має дар БОГа вибирати способи дій для досягнення результатів до тих пір, коли в неї не почне зріти ум до розуміння того, що душа є її провідником головним.

Наявність життя, чи множинність його частин з життями у них - це і є зміни проявів між паралельними світами, як гарантія збереження Життя. Можливо й повністю зникне цивілізація ця, та в інших паралелях життя збережеться. Та все ж подорожі в паралельні світи потрібні і подорожуймо при можливості, виходячи з того, що є така потреба Душі. Так, це її потреба, бо ми своєю присутністю не зуміли організувати життя у радості, то в пізнанні інших потреб, зможемо знайти ту, яка відповідатиме її стану. Тому подорожі в інші паралелі є нагородою Творця тим, хто матиме можливість жити в цьому Тихому, Атлантичному, чи іншому океані енергіями своєї Душі після неповернення в тілесні форми енергій.

Та все ж оці наші намагання допроситися, достукатися до ваших умів є з відчуття великої небезпеки нами із за того, що ми на сьогодні не здатні зупинити на Землі процес зростання негативних енергій, особливо людством. Хоча шанс є і є ті, які цим займаються. Та чи зміниться людство? Це велике питання.

Так, більша половина людства зневірилася в можливостях наших, як окремих індивідів, як окремих особистостей; зневірилися й люди, щоб домовитися про мирне існування таких особин життя, як людина. Ми з цим цілком згодні. Однак такі можливості є в керівників держав, але й вони не бажають домовлятися. Вони у змові? Так! Вони діють з особистих і своїх економічних інтересів – зберегти життя своє і тим, по можливості, хто їм потрібен для роботи на підприємствах і, майже, одноособово, чи родиною втримувати всі ті багатства, які є в межах країн-держав. Для цього вони мають технічно, нібито винищити у кризах, війнах асоціальні особини людської подоби (це їх діючий лексикон). Їм достатньо до 20% населення. Інші мають бути знищені. Це біда. Чому ми її не відчуваємо? Бо ми уже мертві, ми ходячі мерці, ми не є рушіями позитиву і тому людина при такому житті не має страху померти. Людина не здатна в смерті бачити здатність стрибнути в іншу ланку ланцюга. Смерть сприймається, як справляння фізичної потреби з поверненням в цю ж суєту.

Деколи ми путаємося у своїх висловлюваннях, коли хочемо донести людям свою життєву позицію, своє розуміння життя.

Тому я вирішив для вас ці слова тут лишити зі свого розуміння ума і Душі: “Любов’ю проявлене Життя, а смерті не слід боятися, бо вона лиш мить у житті. Навіть, якщо йдучи із життя ми хворіємо, мучимося від болей, то ці дні, місяці, роки страждань ми здатні скоротити любов’ю до прожитого життя, бо й там було багато хорошого у нашому житті і ми багато дечого творили з любов’ю і добротою і такими споминами Сущий полегшить нам муки, чи скоротить ці терміни.

Якщо поганого щось наплодили, то каймося і прощення просімо. Для чого це? Для очищення Душі, ума і тіла від енергій злих. Коли ми під час відходу Душі всралися, обісцялися, то це засвідчує, що ми не зробили нічого для очищення свого і понесемо таку ж долю в інше тіло своїй рідні. Ось в таких випадках рідні слід сильно молитися за Душу померлої.

Полегшення перед виходом духу життя із нас засвідчить, що ми здійснили ритуал очищення і його прийняв Отець-Творець-Дух святий.

Знаймо що саме легкота смерті засвідчує, що наші життєві енергії Духа в такому стані життєлюбства понесуть ці енергії радості і любові далі у світи, далі у рідню, примножуючи ці якості Творцю.

Ці застереження, можливо, перебільшені, та вони вкрай потрібні у підготовці суспільної думки для об’єднання всіх позитивних можливостей у великих і мізерних кількостях для того, щоб розпочати відновлювальний процес світового масштабу. Тож

прошу не опускати рук байдужих, не стишувати поступів добродіячів і всіх носіїв позитивного.

Єднання позитивних енергій є умовою для нашого спасіння, як спасіння святого Духа Всесвіту. Бережімо енергії БОГа-Життя, як основу всецілого руху. Бережімо іскру Духа. Зникнення руху засвідчить про припинення Життя. Бо рух думки, рух енергій у живому є ознакою наявності життя. Де ж джерело енергій??? Чи здатні люди наповнювати Його в ці кризові періоди? Чи здатні вони пам'ятати про цю потребу у всі часи?

Знаймо люди, знаймо всі, що життя є енергіями одноразового застосування у такому нашому сприйнятті на даний момент у цій Цілісності, як, можливого, його краху. Тож, чи готові ми до цього?... Мабуть дописуватиму далі...

Біда й в тій нашій зневірі і байдужості до такого їх плану, як і до наших прохань для кардинальних змін своєї поведінки. Інша частина людства від зневірених-байдужих плекає іще надію вижити. Хоча часто просять доказів. Люди хочуть доказів, відповідей на всі їх побутові, чи життєво важливі ситуації у мислителів всесвітніх, у святих старців, хотіли і у відомого багатьом Ісуса Христоса... А навіщо? Їх уже й так проявлено у житті предостатньо, що у світі щось відбувається не так. Та пізнавати і розуміти не бажають.

Тому, щоб подолати глобальну кризу цієї цивілізації, яка проявилася з 1985 року, в основі якої лежить світоглядна криза свідомості, нам необхідно звільнитися від егоцентричної, матеріалістичної моделі свідомості, що і породжує всі ці проблеми... і повернутися до духовного світогляду у всіх його якостях і завжди застосовувати основний принцип гармонії буття – Душа має бути провідником нашим у житті, а в суспільній саморганізації зберегти соціальну гуманність.

Тож почнімо всі змінюватися на краще і відповіді прийдуть самі у наше життя. Так от скажу, що без участі усіх ми і прийдемо до погибелі. Доказів, зазвичай, вимагають не знаючі, або ті, хто вірить в канони і закони безальтернативно. За-кон, за колом енергетичним ми можемо бути більшістю своєю, коли ідемо за писаними, чи неписаними нормами, які пропагують насильство, пропагують вивищення окремих груп громадян по їх статусах, чи по кількості їх матеріальних статків, то так і окремою особистістю, коли ці особистості є уже поза колом від своєї природньої суті і відокремленої самостійно від божественного проявлення в діях своїми психічними, духовними енергіями.

Знаймо це. Бо люди хочуть вірити в ці проголошувані символи. То де ж довіра ваша люди? Не осуджуймо, не паплюжмо імена таких, коли в житті їх веде істина. Пере-вір'яймо істинність і цим ми вирушимо в пошуки істини. Це є мудрі правильні міркування і правильно визначені орієнтири розвитку людства.

Люди досить сильно зациклені на символах, які часто суспільство продукує саме для тримання людини в покорі і в стані страху, або з оманливою метою, щоб маніпулювати людськими умами. Абсурдні речі, які до суті й змісту життя не мають відношення до самого, що не є життя, а тільки для самоорганізації цих відносин.

Ці ж взаємини можна організовувати на справедливості, на соціально-гуманних взаєминах, на добродіяннях і любові. Ні гинуть і біжать в нестямі за шматком тканини і відносять ці прапори у всіх державах, як символи, які вивищенні більше, ніж саме життя. Так не має бути. Але вся минувшина з часів утворення племен “диких” до такої “освіченої” людської хижої спільноти свідчить про руйнацію культури поведінки. Гинули люди і гинуть по сьогодні в світі і саме вони є “творцями” гніву, зла за ім'я Ісуса, Будди, чи проти них і інших лідерів держав, за суспільні ідеології...

Нема розуму в людей. Хіба таких можна називати людиною розумною? Ні! Якщо суспільні ідеології, заклики до війни роблять наше життя нещасним, то нам не потрібні вони саме такі у тих програмах, нормах, моралі, “культурі”.

Чому мир таким коротким є поміж війнами? Бо кожна війна залишає по собі багато зла, а в часи миру нема ума, щоб творити любов і доброту, а все ще шукаємо винних. Або ті глупі намагання у накопиченні побільше матеріальних статків з великими психічними напруженнями. І головне, що без усвідомлення потреб своїх і інших. Сила, чи кількість енергій на організацію життя майже однакова у всіх.

Так, минувшина, яку ми знаємо із суспільних аналізів, з тих звичаєвих і релігійних традицій, впливає на наше життя. Прекрасне воно, то прекрасним є і сьогоднішня. Погане передає негатив. Тож прошу всіх: усвідомлюймо своє життя тепер з мудрості людської. Тепер, як ніколи...

Окремим абзацем напишемо, що це зло, прокльони, бідування людей у війнах, кризах прийдуть організаторам енергіями до них і вони теж загинуть. Далі й почнеться переосмислення життя тими, хто залишиться живими і вони почнуть у своїх діях, поведінці творити той позитив, який і створить умови для істинно райського життя на чималі покоління. Тобто вони сьогодні є потенційними творцями майбутнього людства. По трошки, по чуть, чуть – і процес зрушить з місця. Кожен читач уже долучився до цього процесу.

Так, це не просто в цій суматосі без охорони духовної. Чому ми заговорили про можливу духовну охоронюваність саме в цій частині людства? Та тому, що серед них є чимало дозрілих духовно і вони можуть мати таку охорону з космосу і з усього оточуючого нас задля збереження основ життя в цій його частині, яке ми обумовлюємо людством. Хтось може шукати логічне, аналітичне і у свідомого ума, але все одно він діятиме від істини. Навіть, якщо ця логіка, аналітика буде напрацьована професіоналами в лабораторних спеціальних установах, бо і тут вона є частиною істини. Ось така здатність охоронюваних енергій Духа істини.

Відсутність страху і є підтвердження знаходження нас в раю, як підтвердження прийняття нас Сущим в райську дійсність в тій, чи іншій її паралельності, перпендикулярності, в атмосферній, чи земній пошаровості. Та і це, мабуть, лиш здогадки, уява, чи міф. Бо, для прикладу, хмари по всьому світу плывуть, звук іде безперешкодно всюди, як і життя, тихоплинне, чи суєтливо брехливе і кордонів між собою не мають.

Тож і тут засторогу люди вам пишу, що якщо ми з цього часу, чи в оці років три не почнемо змінювати себе очищенням від поганих вчинків, думок, слів, а поряд з цим станемо активніше боротися за місце у житті негідними способами, то це свідчитиме про збільшення енергій зла, гніву, жорстокості, брехні..., то цілком є ймовірність, що цим носіям негативних енергій вдасться розпочати ядерну війну.

Ця війна уже не буде війною за життя, а війна на знищення планети. Битися, воювати в суті є наслідком не душі, а корисливого ума і є по факту спаленням, травмуванням енергій життя. Тому добротою і молитвою з благоговінням і любов'ю захищаймо істинне життя. Це БІДА, Біда велика, коли нація уся у війні - на полі бою і в собі. Знаймо люди, знаймо всі, що цивілізації гинуть не внаслідок воєн, стихійних лих, а через те, що кожен починає думати лише про себе, тільки про те, щоб брати, а не давати...

А основний принцип гармонії – це є обмін енергіями добродіяння, як віддавання енергій; дарування, як частина процесу віддавання духовного і матеріального зі стану любові. Саме так, наша готовність до віддавання, дарування є тим видимим і проявленим у діях процес, який лежить в основі якості життя – доброти. Бо вона дійсно будить ум, відкриває душу і ми радіємо зі своїх дій.

Періодичні прояви добродіянь наповнюють єство, бо ми усвідомлюємо те, що ці дії нам привносять енергії радості в життя. Вони в позитивних наших діях, як енергії позитивні, мають здатність повертаються і наповнювати додатково нас енергіями позитиву без наших напружень, без наших устремлінь у прийнятті цих енергій.

В цілому такі дії вводять нас в стан щастя, а щастя дозволяє нашій душі показати уму ці промінці любові, які в подальшому освітлюють нам життєві путі, зігрівають енергії життя у тій активності і мудрості до розуміння себе, як частинки БОґа, як частинки Цілісності у творіннях Творця.

Я це пишу, щоб кожен розумів цей благодатний процес і тут не слід налаштовувати себе на подібні дії дарувань, давань з очікуванням від обдарованих зворотніх їх дій, як очікування вдячності і певних їх дій у потрібний нам час і потрібним нам видом допомоги. Оберігаймося від таких думок, слів, а тим більше, корисливих дій, бо вони не привносять

енергій радості. Тому нам, людям, як ніколи, слід зробити усвідомлений вибір до добродіянь, до щастя, до любові між усіма.

Нам сьогодні не слід ділитися на конфесії, на нації, держави з їх різними ідеологіями у цей не простий і важкий час, бо ми усі люди на Землі є сестри і брати, ми є одна велика родина. Скажу для всіх, що не зважаючи на труднощі ці тимчасові, ми маємо жити там де Творець дав нам кожному Душу, бо тут корені нашого Життя і ДУХУ.

Якщо ми відриваємося життям від того місця де родилися, де зростали, то ми відриваємося від родового коріння. Ми є як би сказати: перекотиполе. Диявол цього хоче і це буде в нашому майбутті. Не помруть, а загинуть на чужині такі. Я вас попередив.

Ми сьогодні не бачимо небезпеки від війни, а про такий би дріб'язок і не хочемо розмірковувати. Але це дрібнички. Рід - це потужне джерело енергії. Так сьогодні Роди майже зруйновані і руйнували їх віками.

Ще півбіди, коли ми їздимо по заग्रаницях на заробітки, та коли ми на життя збираємося туди, то це ми вже обрізуємо коріння. Нас там ніхто не буде духовно і в прямому розумінні захищати. Дерево одним коренем держиться землі і дає життєві соки всьому дереву. Таке розірвання зв'язку бідою аукнеться. Знаймо про це люди!

БОГ-ЖИТТЯ – одне на всіх, а ми є лиш малесенька частина цієї Цілісності. Апостоли, пророки, духовні отці, духовні вчителі не належали і не належать ні до однієї окремої конфесії, чи певної релігійної організації. Вони послані сюди життям для всього людства.

Так, скажу я вам, друзі, що єдине і усвідомлене бажання у мене є – то це навчитися добродіянням, а також мати можливості творити їх у житті. То так і ви долучайтесь до таких діянь і цим ми творитимемо Благодать собі і Благодать на цій місцині де живемо, і в цих просторах, де дихаємо і воду п'ємо.

Загинуть люди не всі на планеті, а будуть місця благодатні для життя, то там і залишаться люди. Частина з них сьогодні має емоційну і чисто щирі складову; частина з них має здатність і бути її творцем щомиті у своєму житті, а сама можливість навчати, дарувати приходить після цього. Тут і малість навчання, малість бдіння, а навчати інших і дарувати іншим приходить звідкілясь у це життя з часом нашої зрілої готовності.

Так, це дар Всевишнього. Думаю, що я на вірному **путі** у розкритті цього дару. Часу не знаю, можливо, й в наступному житті. Ще досить об'ємна праця має бути звершеною до цього стану. Більшого поки не знаю.

Цей абзац мною написаний для тих, хто відчув поклик до пошуку джерел Духовності. Долучайтесь, єднайтесь, бо потреба в таких сьогодні є і так будемо спільно створювати умови для зміни культури поведінки чоловіка.

Одного разу я вирішив викинути із життя усе те, що робив без любові, то несподівано для себе зрозумів, що я жив у неволі, я був рабом у житті, і залежав від своїх хотінь, залежав від багатьох – друзів, колег і батьків.

Так це був мій страх, а де присутній він, то там відсутній позитив. Я себе змінив і вже без любові не хотів починати будь яких дій. Ось так я вперше у житті відчув легкоту у тілі й гніт в умі, а Душа з радістю прийняла моє рішення таке. Так відчув я волю дій і легкість ту приємну, бо до чого б я не взявся, то виходило все чудово і я діями такими любувався. Мабуть це щастя стан.

Кому ж дякувати мені за це? Хто ж мене до розуміння привів і саме ось так я свою поведінку змінив.

Однак тепер я радий, що вже дещо спізнав і досвід є життєвий у даруванні іншим, є певні дії, які я застосовую уже як вчитель, хоча можливості іще невеликі. Та все ж саме за це завдячую Життю, бо саме за ці вміння й здатності і можу духовно рости.

Я щасливий, що долучився до тих, хто творить позитив. Це стан щастя у відчутті цієї затребуваності. А почав я зі щирості в розмовах, з правди, справедливості, з дбання за суть і зміст слів при спілкуванні, при поширенні їх енергій у простори.

Хай інколи були перешкоди і я мав займатися очищенням долі каяттями, прощенням і в цьому **путі** значима роль у вмінні не плодити негативу. Подеколи така поведінка дивувала старих моїх знайомих, інших насторожувала, дехто відсторонювався від розмови,

або й проявляли ворожість, зло і доводилося просити вибачення, що деякими словами потривожив їх уми і їх світогляди. Та все ж я в місії і при подорожах стверджувався на цьому, що хай ця правда буде й гіркою, але вона дає умову задуматися співрозмовнику.

З чого такий висновок? Правди ні з чим не змішати. Навіть лицеміри її ховають, наповнюючи її іншим змістом і словами, та правда виходить у своїй чистоті. Правду легко розпізнати, коли на зустрічне запитання буде відповідь швидка і повна. Вона зі знань, бо в ній істина. Правду можуть говорити ті, хто вміє її до серця нести, а не для ума і не в чисте життя. Перш навчаймося самі справедливо жити, а потім, якщо зможемо, то й інших навчаймося правди повчити. Творець надію на нас таких має.

Другою основою для таких стверджень визнаю, що мною не організовуються спеціально зустрічі, чи спеціальні розмови. Життя тече і ми в житті зустрічаємося з собі подібними у праці, в обміні думками... Тому це так було приємно бути в цій місії і в цих подорожах. Саме це задавало смак і сенс життю. Поряд з цим усмішку щиро дарував і "Доброго дня" усім у вітанні такому позитив посилав. Потім вчився дарувати і вчився подарунки приймати... з благоговінням тихим, чи в емоціях окрилюючих.

Та основа дару іншим, окрім рідні, має нести таємність у собі, у діях давати. Знаймо це. Яка то радість – вміти. А скільки позитиву у собі, а скільки позитиву від цих дій інші додому, на роботу понесли...

Даруймо щиро, даруймо з теплоти, щоб ці якості змогли кожного духом піднести.

Тому внутрішні енергії такі потужні і саме в єднанні здатні цю планету зберегти. Не зважаймо, що їх носіями є один, чи два індивіди від Всевишнього, бо саме Він дає через них такий шанс і можливості всьому людству долучитися до цієї місії бути будівниками гармонійних взаємин зі всім живим на Землі.

Такі не бажають статусів суспільних, не бажають матеріальних статків більших, ніж тих, які задовольняють їх потреби, задовольняють ті умови, які дають їм можливість бути щасливими. Їх життєве кредо: щоб усі в світі жили краще і це життя було в радість.

Ви ж тільки подивіться, як в БОГа все влаштоване: усе живе має своє житло, має умови для життя (тепло, воду, харчі-поживу).

Звідки в людини ця тяга, ці бажання ума мати у житті більше усього, ніж дійсні потреби є – все про запас, який прив'язує всі наші дії до створення умов зберігання, охорони, догляду постійного; на чорний день і це в дійсності ми даємо пропуск у наші життя чорним, сумним дням. Хто так іще діє окрім людини? Хто навчає нас такими ставати заздрісними, жадібними...? Ось так ми втрачаємо енергії життя, втрачаємо в собі лик духовний...

Сором, сором так мені і так боляче на Душі. Болить тіло з умом, що не хочемо усі гуртом подбати про себе і світ, світ Життя і про радість в нім. Так, я просив вас, люди, молитися, творити доброту з благоговінням і з любові, а ви навіть не повідомили мені, що вас цього ніхто не вчив при житті... Та я знаю, що багато з вас до цього здатні, та збайдужіли, зневірилися ви, а ще й сором за тих, які бояться помолитися і посміховищем не виставлятися... А ще й гірко за тих, хто вміє й може, та вважає за краще постояти в стороні...

Щасливий може бути розумним. Розумний може бути щасливим. Умний не може бути ні тим, ні тим - він хоче стати і щасливим і розумним. Тож стояти, чи жити - то кожному слід вибирати.

Тож сором, соромно мені і так боляче на Душі. Болить тіло з умом, що не хочемо усі гуртом життя гідно й гідне вибирати, а також подбати про себе і світ, світ Життя і про радість в нім. Не хочемо цього всього... А як заплачемо усі, коли зрозуміємо ми, жителі Землі, що могли планету зберегти, зберегти і себе, не зробили ніч нічого..., а МОЖЕМО ж все таки!!!

МОГЛИ, МОЖЕМО, АЛЕ НЕ РОБИМО НІЧОГО...

БІДА З НАМИ, БО ЛЮБОВІ НЕ СПІЗНАЛИ...

Іще не пізно, люди всі, з молитвою до Всевишнього підійти... відкиньмо статуси, гординю, залишмо позаду образи, гнів, злобу і хай у серцях ваших любов засія; хай доброта прийде в кожне серце, ум; хай повниться благоговінням кожна сім'я, кожен дім!!!

ХАЙ ЛЮБОВ БУДЕ ПОМІЖ НАМИ,
А МИ ЄДНАЙМОСЯ ДУШАМИ І УМАМИ,
ТА І ЖИТТЯ СВОЇ УСІ
НАПОВНЮЙМО ДОБРИМИ ДІЛАМИ,
БО ДЛЯ ЦЬОГО МИ СЮДИ ПРИЙШЛИ,
ЩОБ ВСЕСВІТ ЦЕЙ СПАСТИ.
ВОЗРОДИМО В СОБІ ЛИК СВЯТИНИ
І БЛАГОДАТЬ НА ПЛАНЕТІ БУДЕ ВІДНИНІ.

Добре є устремління свідоме таке. Бо воно хоча і родиться в умі, та коли воно єднається з енергіями душі, то це відчує кожен сам, відчує свою приналежність до творців Життя. Знаймо й те, що коли ум застосовується для організації зlodіянь і себе цим тішить, то саме поведінка така і збільшує кількість енергій злих у таких. Вони це знають по тому, що збільшуються їх можливості покращувати своє матеріальне становище. В них уже є досвід, вони мають до цього завзяття... Це пропащі люди і ми не берімо з них приклад.

А це я пишу для того, щоб ми розуміли ту маленьку злість, гнів, чи брехню..., з яких виростають великі люди-монстри. Тому саме вміння розуміти ці явища у наших спільних життях відкриває очі на небезпеку, яку ми іще здатні пригальмувати на корні і переосмислити свої наміри лихі. Зупинитися і не коїти дій лихих. Це теж духовний подвиг. Це теж є рух ества до духовного зростання.

Ось тим так значимі здатності входити в інші паралелі для набування досвіду. Якщо це **путь** у менш розвинуті цивілізації, то і це уже ми знатимемо у подорожах саме в такі паралельні життя, де ми відчуємо той добросусідський прийом, як позитивного відвідувача. Це вчителі, творчі працелюби.

Якщо хтось Духом дозрів у можливостях бути при престолі, то він буде в тому більш розвинутішому паралельному світі уже як цілісне джерело, як ядро позитивних енергій.

Так, це вільні, сміливі, добрі і люблячі індивиди в минулому. Тому всі, які іще є живими, мають знати про це, бо в кожного закладена здатність продовжити життя цієї цивілізації, як шанс, як можливість. У цьому весь сенс Цілісності.

*

Зазвичай, наша проявлена розкіш є із зневаги інших, з нехтування потреб у житті іншими, з устремління до зваб, що зародилася в поведінці вже є початком деградації тіла, ума і душі. Розкіш була і є ознакою занепаду і затемнення духу. Ланцюги розкоші найжахливіші і для душі.

Більшість народонаселення бідне і вони у своїй масі виробляють оновлення земних сил, тому особливо негідно зневажати бідних і вважати їх чимось нижчим.

Кожен може перевірити на історії людства, наскільки не міцне, так зване, багатство. Усвідомлюємо, щоб уміти зрозуміти, наскільки шкідлива кожна така дисгармонія. Нерозуміння гармонії веде до неподобства життя, але в такому невігластві полягає найбільший злочин, бо так люди самі руйнують зачатки життя. До того ж слід запам'ятати, що серед бідних деякі усвідомлено приймають доручення побувати серед народу, розділяючи його долю. Зазвичай це люди з багатою душею, але в попередньому тілі трошки схибили з **путі** істинного. Для прикладу скажемо, що такий шлях проходять душі, які були в тілах, які ум скерував в русло розкоші, чи в інші негативні прояви. Показовим є прояв розкоші і, зазвичай, люди в такому суспільному статусі ще при житті потрапляють в соціальний статус бідняка, щоб зупинити подальшу деградацію душі.

Так, біда вимучить, та все ж і навчить, як потрібно у світі жити. Та якщо ум не змириться з такими потребами душі, то, зазвичай, для тіла знаходиться тілесне каліцтво і навіть передчасна смерть тіла. Знаймо, що невідомими дорогами-**путями** ходять брехуни, п'яниці, заздрісники, злі..., тому спільнота і окремі особистості не шукають їх, бо безумців таких диявол водить по манівцях тих, які й залишаються невідомими, бо кожен живий не бажає своїм дітям такого життєвого путі.

Та все життя сьогодні не просте. Досить багато людського зла у світі, яке поширюється просторами. Від цього страждають не тільки люди, а й усе в природі. Так, скільки хмарних, темних днів у добі, коли ми, нібито відчуваємо і знаємо, що це день, а так темно на душі, бо у цьому дні так активно плодиться зло і інші негативні енергії. Це гнітить, затьмарює ум, ми неспокійні. Так не має бути.

Ось що написав мені психолог суспільний: “Чим більше страждань зазнає людство, тим довшим буде мир”. Це що - заклик до збільшення страждань заради віддаленого миру? Чи це дії для того, щоб люди не реагували на дії керівників-чиновників, які проводять над людьми досліди грипу, економічними кризами, відключеннями електроенергії, тими вилученнями по вулицях хлопців для війни.

Знаймо люди всі, що якби війна була справедлива, то люди би активно піднялися б на захист своїх країв. Але якщо хлопці є тільки програмне м'ясо для війни і можливість обкратати цей люд і ці краї, то чесні не поспішають голови за крадіїв класти.

Такі слова про введення людства в стан страждань можуть поширювати ідеологи після закінчення криз і війн для згуртування нації на відновлення життя.

Ми ж можемо зменшувати усвідомлено кількість негативу і цим усувати причини таких жорстоких і злих дій уже тепер. В духовному плані ці страждання несуть у собі розпач, гнів, зло на тих, хто цю війну і кризу запланував. Та і цього не треба, бо цим ми і далі плодимо негатив.

Слід розуміти, що війни кризи є результатом нашої ж поведінки, наших дій злих, а наявні страждання є з наших недбалих умів, які і займалися організацією наявного життя – життя в стражданнях. Тому то ці страждання, як результат дій нашого ума є примарою для майбуття, є затемненням життя, як наслідок нашого ж маразму, із не розуміння ж нашого, що ми схибили з істинного путі і є ознакою хвороби особистості і спільноти, яка приймає таку ідею страждань.

Чогось людський ум вважає, що тільки біда, страждання зможуть людину спрямувати до змін у собі, щоб стрес побудив її до активних дій у протистоянні злу.

Відчуття неминучості страждань дозволяє віднайти у собі усі фізичні сили і здібності ума, щоб зрушити себе, щоб зрозуміти небезпеку для всього живого і для планети.

Катастрофа проходить не в одночасі, а ми віками плодимо ці негативні енергії, які при критичному наповненні вибухають кризами, війнами, природними катаклізмами.

На жаль, отаке відчуття неминучості спрацьовувало у цих енергетичних вибухах і при заміні цивілізацій. То я питаю Вас, люди: “Для чого очікувати, коли ми зримо відчуваємо, що людська спільнота досить сильно погрузла у твані негативних енергій? Вже чується небезпека апокаліпсису”.

Ми все людство не розбудимо від сплячки, з того стану зневіри і байдужості. Не послухають нас і послідовники диявола і тому вони мовчки приймуть смерть.

Так, це крайня точка і то на неї відважиться незначна частина людства - це десь один, півтора процента. Та такі люди все ж без вибору і без усвідомлення можуть піти на лихі дії для реалізації своїх планів.

Така ж кількість може свідомо піти на зміни у собі і у своїх життєвих просторах помірковано і загодя, не доходячи життями в переддень кінця світу. Тому я і інші сповідують саме цей путь виходу з кризи. Це путь і устремління до творення позитивних енергій ми маємо почати з сьогоднішнього дня в стані любові і благоговіння. Це і є культура життя. І саме ці книги, які пишуться з нашою участю, книги інших мудрих духовних людей і запрошують до дій, до творіння милості, доброти і любові.

Не стражданнями ми маємо спокутувати свою негідну поведінку, а очищати себе від негативу в думках, словах і діях.

Зрозуміймо сьогоднішні події і сприймімо їх, як наслідок нашого минулого і як те, що ми маємо змінити свою поведінку і прийняти чесноти життя, як стиль добродіяльності.

Також маємо розібратися й тими проблемами і негараздами – як і чого ми життями увійшли в ці війни і кризи? Це нам покарання за вчинки, чи як порада вищих енергій про настання періоду переосмислення свого способу життя.

Так, це різні підходи до цього прояву у житті. Вони нам посильні і саме з такого розуміння ми маємо почати очищення себе і просторів, то саме такими діями ми можемо внести в життя енергії миру і благоденства.

Будьмо обережними з таким твердженням, що страждання дають очищення, бо вони можуть нас вивести і на переосмислення, а можуть налаштувати на пониження устремління до життя. Життя – святина. Ми маємо дбати про його чистоту, про його наповнення позитивом.

Ось які мудрі слова написав побратим Орест для мене і всіх: *“Для того, щоб була присутня гармонія взаємин, щоб була рівновага між позитивними і негативними енергіями, то жива істота має не тільки отримувати, а й виділяти і віддавати енергію... Якщо енергія не виділяється, то жива істота починає залежати від якогось зовнішнього чинника, чи середовища, втрачаючи лик чоловіка, втрачаючи енергії життя.*

Але, якщо ми віддаємо на фізичному, чи енергетичному рівнях, то ми самі маємо тоді десь брати і поповнювати власні ресурси і запаси....

А брати ми можемо енергію і, ні від кого її не забираючи, лише безкорисливо на Божественному рівні, ... де вона є у необмеженій кількості.... Ця Духовна Енергія проходить через нас, якщо ми відновлюємо усвідомлено свою Божественну сутність і вона проявляється в нас і через нас якостями Життя.

Бо це і є найважливіше! І коли відбувається відмова від Любові та зречення від єдності з усім, в тому числі і з Богом – виникає глибокий дисонанс з деградацією особистості та руйнація найкращого, що є в людині.... Тому докладаймо усіх зусиль, щоб якнайшвидше позбутися егоїзму і користі... і якнайшвидше згадати про основну і справжню сутність всього - про Чисту і Справжню Любов!!!...

Зверніть увагу, що наша цивілізація живе під гаслом: «Споживай, споживай, споживай!»... При цьому кількість щасливих та здорових людей зменшується з кожним днем...

І кількість людей, які хворіють на «синдром хронічної втоми», збільшується з кожним днем... А хіба може бути по-іншому у такому випадку?.. Адже просвітлені мудреці всіх часів і сучасні прогресивні вчені стверджують: все, що йде від хибного розуміння его, з корисливих спонукань, навіть якщо зовні виглядає як добра справа - веде до руйнування та страждань... А все, що йде від душі, тобто від почуття Безумовної Любові - веде до блаженства, здоров'я та повної гармонії особистості та її оточення!...

Отож - припиняймо концентруватися на якихось власних чи суспільних негараздах та проблемах... А творімо власний шлях позитивного розвитку та світ Любові, Добра і Щастя!!!...

І тоді ми відчуємо, як ця велична і величезна Божественна енергія тече через вас, наповнюючи нас і оточуючих Любов'ю, Блаженством, Щастям, та Гармонією!!!

Наприклад, давно помічено, що першими у критичних ситуаціях, наприклад, у концтаборах, залишившись наодинці з жорстокою нелюдською природою і надважкими випробуваннями, гинуть люди егоїстичні і агресивні... У сталінські часи був навіть такий указ, щоб розстрілювати, насамперед, віруючих людей і священнослужителів, бо вони якимсь дивним чином не те, що не вмирали в пекельних умовах концтаборів, а ще й дбали про інших в'язнів і до останніх хвилин життя випромінювали сяйво та блаженство....”

Так, по факту серед нас є святі і чисті, є і одержимі злом, брехнею, ненавистю. Останні є пожирачами енергій, які є теж надмірними і не контрольованими споживачами, як і багато з нас. Вони споживають позитивні і негативні енергії, або ж подібних носіїв. Тому ми фіксуємо, нібито, раптові смерті з людського середовища. Інколи їх душі не встигають вилетіти з тіла у своїй немочі духовній, чи з обтяженості негативом.

Можна, і то лишень в умі. Такі душі здатні знищити пожирача зсередини, або мають шанс бути викинутими назовні для продовження свого путі в новому житті. Тобто, ми засвідчуємо, що пожирач є представником і носієм негативу. Що ж виходить з цього висновку? Ми, люди, подібні буваємо до пожирачів, але хочемо кращого, позитивного у більшості своїй.

Цей невидимий пожирач є, нібито, санітаром, а от людина із нерозуміння того, що жити слід з потреб, без надмірних бажань, то по факту вона є знищувачем позитивних енергій у собі і в навкруги. Нам це слід усвідомити всім і жити з потреб і з можливостей, бо знищуючи позитивні енергії, ми збільшуємо додатково негативних енергії і водночасі зменшуємо кількість позитивних. Тобто ми подвоюємо кількість негативу. Ось чого ми фіксуємо сьогодні стільки багато зла, жорстокості, війн між людьми ніж інші учасники життя.

Сильні душі свідчать про наповненість позитивом і саме їх пожирачі не здатні прийняти повністю. Нашим захистом від зла є в наш наявний позитив, який уже в нашому житті був і його дія проявляється тоді, коли ми зміцнюємо його у собі, відновлюючи спомини про ситуації ці і уже по новому зміцнюємо енергетично його у новому позитиві спілкуванням...

Так емоції наші є щитом і маскою. Таку дію ми можемо назвати лицемірством, тобто зовнішнім обманом і вони діють не від Душі(психе), а в більшості випадків від ума, від його мнимих налаштувань, образ, гніву на себе, за себе. Думаю, що всі стресові ситуації. негаразди слід шукати, як джерела негативних наших дій у собі і ми самі здатні виходити з них... Так, правда нас цього сьогодні не вчать. В забутті лишилися знання предків наших

Чи у дитини і дорослої людини "відключаються" емоції під час трагічних подій саме тому, що вона лицемірить?

У такому випадку тут присутні є і інші емоції, а є і дійсно лицемірні - люди звикають так до біди і бажаючи привертати умом до себе енергії співчуття, жалості, маючи потребу і матеріальної підтримки. Не всі ж зможуть і вміють справлятися зі своїм горем-бідою, і не вміють шукати джерела їх появи у житті. Це. якщо для розуміння, то є наслідки наших дій, дій батьків, предків...

Дитина може бути чиста до семи років. Цей період сьогодні в пристрасному і злому суспільстві скорочений. Дитина дорослішає раніше. Так от щодо емоцій дитячих - вони практично на них не реагують, бо вони їх не знають. Знати починають, коли у них починає працювати ум і саме умом вони здатні лицемірити. Ось тому ми не спостерігаємо в духовних людей лицемірства, як і в дитині-ангела Духа святого.

Старші люди вміють користуватися емоціями, а от на дітях добре видно ці прояви чистоти. Тому я і зробив цей відступ.

Дитячі хвороби, проявлені в тій частині тіла-храму Душі, які мають ту ж суть і зміст негативних дій, від яких потерпала душа в попередньому тілі від негідних дій ума і не були при житті виправлені. І тут ви схочете сказати, а як же наука трактує спадкові хвороби. Генною пам'яттю? Ні це прийшло в дитину з Душею, бо Душа якраз і була у цій родині.

В іншому, щодо кармічного вантажу Духу спільноти, як і Душі істоти, то і тут є ця послідовність, бо ці енергії позитивні, чи негативні збираються не раптово, а по трошки, капля за каплею в струмочки, потічки, річки, моря, океан. Духовні стягання і дають бачити те духовне зростання, той духовний розвиток в мудрості-духовності окремих носіїв, то так і великого - націй. Такий же процес накопичення негативних енергій: маленький обман, маленька хитрість..., а потім гнів, зло... бійки, війни і сьогодні ми в передні великого катаклізму. Велика "заслуга" людства.

Чого я тепер сказав людства, бо воно має змогу змінювати свою долю, її може змінювати Творець, та ми відгородилися від нього... Тож у накопиченні зла і притягнення до планети подібних енергетично зірок, астероїдів, інших планет зі зміною русла-траєкторії бере участь все, що має у собі енергії життя, як і той концентрат негативних енергій у неживому.

Дитяча Душа не здатна впоратися, цим може впоратися духівник, а найкраще рід добрими ділами і з любов'ю і іншими діями, бо мало сьогодні здатні люди знайти в роду подібність помилок в родині до симптоматики хвороби дитини. Лікарі і психологи у взаємодії з батьками, родиною затрачають досить багато часу із незнань - і отак з проб і помилок спільно очищають Душу дитини і зникає хвороба дитини. По окремої дитина при

невмінні є невиліковною. Хвороби дитячі приходять для батьків, щоб вони кардинально змінили свою поведінку. Буде зміна, то і реалітолог пригодиться.

Є помилкою те, коли ми думаємо, що підсвідомість людська, то є Душа. Підсвідомість - це є пам'ять ума. І психологи застосовуючи різні способи і дії (гіпноз, транс, логіка) і цим визначають, як входження в пам'ять ума, щоб виявити причини того, що сьогодні через роки часто турбують людські уми (пацієнтів) ті події з минулого у житті, створюючи подразнюючі умови поведінки, проявляються сумом невідомого походження, незвичною поведінкою, болями, приступами нервових проявів.

Це добре, що вони відновлюють в пам'яті ті ситуації і реакцію ума пацієнта, даючи можливість спокійно знаходити путі виходу сьогодні при спогляданні уже відсторонено. Тобто, ліквідовується лиш реакція ума на цю подію. Допомога ця є доброю дією і пришвидчується тим, що пацієнт сам хоче вийти з цього стану.

Практично ніхто не дивиться в корінь події: чого ця дитина-людина попала в неї, про що вона хотіла сказати учасникам події...?

Подія ж не створена в цю мить умом. Вона накопичувалася потерпаючою Душею в житті цієї дитини, чи в попередньому житті і ось заявила в цій ситуації саме так – це мова Душі до нашого неусвідомлюючого ума. Якщо це важкі наслідки, то знаймо, що Душа уже раніше піднімала ці питання, щоб ум в житті почав змінювати свій спосіб життя, щоб очищувався від помилок.

Звісно ніхто не звернув на це уваги. Ум егоїст, гордий егоїст. Як і чого він буде звертати свої очі, вуха, відчуття на розмови інших, на прохання інших...

Тому доля (програма) Душі буде не розвиваючого спрямування, а буде в стані зупинки. Ніякого духовного розвитку, духовного зростання ми не засвідчимо в цьому роду(діду-бабусі, мами-тата, дітей). Допоки сам пацієнт не візьметься за виправлення цієї помилки, помилок.

Ум може активніше працювати, пам'ять ми здатні розширювати, якщо ми опиняємося життям в тих умовах, які вимагатимуть цих даних.

Реалітологи (ті, хто змінює, чи відновлює початковий стан при допомозі ума хворого), психологи, які неправильну назву написали собі і нам для означення тих дій, якими займаються вони, бо "психе" є душа із мови грецької і людство саме так її обумовило, а "логи", це ті що логічно своїми умами здатні через запитання в стані гіпнозу, трансу, чи співбесід відновлювати не психічний(душевний стан), а нервові страждання тіла і ума хворої людини. Логі є для лохів, а мудрість і духовність для здоров'я і душі.

Тому ці дві назви, які засвідчують таку діяльність можна застосувати, як неврологи, бо саме вони працюють з нервовою системою людини, через її ж ум і коли така людина хоча би трошки іще бажає, щоб займалися її пам'яттю ума, то результат буде позитивний. Якщо бажання у хворого нема, то це вже остаточно хвора людина і її лікувати неможливо з допомогою ума. Тому їх і колють і таблетують під час загострень хвороби, які часто провокуються навколишнім середовищем, то так і тим енергетичним впливом небесних світил, чи то пір року.

Так, саме природою закладена можливість в тіло і ум, щоб самим справлятися з хворобами. Якщо ми не справляємося, то вони розширюються, стаючи постійними і накопичувальними. Таке ж відбувається з тваринами, деревами, рослинами, комахами, птахами... - і вони відмирають частинами, відторгуючи хвору частину, або помирають.

Так от людина має здатність бути здоровою. Всі хвороби є реакція (розмова) Душі через тіло з умом, або й з тілом і умом одночасно, щоб ми припинили плодити негатив (гниль) своїми діями у своєму ж житті. Тоді й хвороб не буде в тілі, тоді й докори сумління і нервові розлади не будуть турбувати це наше єство.

Так ні ж, бо означені організації віками і цілеспрямовано займаються тим, щоб людство було хворе і помирало, створюючи все, щоб людина приймала у свої дії негатив (обман, кража, заздрість ...). Окрім того додатково і спеціально вирощують в лабораторіях нові штучні віруси, бактерії... саме для знищення людей. Працюють, працюють..., а над чим?

Отак “науково” за словами ховаються старі як світ зміст і суть ті корисливі дії, якими можна впливати на уми людські і ними керувати: чи то шамани, чи то ксьондзи і попи, чи то партії різноманітні, чи й держави (це система способів і методів, щоб окремим особистостям держати вас в покорі і страху).

Цю ж функцію сьогодні застосовують і реалібітологи, і психологи, бо попередні почали втрачати свій вплив на уми людські. Їм активно допомагає та частина із творців (письменники, художники, театр, кіно...), а це чимале число, бо це три четвертих з їх усіх, які чепчики кидають і пишуть оди сатані, коли вихваляють ці релігії, партії, держави, які спрямовують при допомозі ЗМІ до мнимої радості в різних шоу, до оманливих цінностей життя, до криз і війн, бо в підтекстах тем є пропагування нищих, негативних вад кожного і суспільства у цілому, бо саме так ганьбляться доброта, любов, справедливість, воля, гідність. Так, саме масовою підготовкою займаються означені такі.

Тому означені інституції усі бажають при відсутності в людини природних емоцій, так активно наплodжують у життєві простори шоу, які дають фальшиві, оманливі емоції, щоб це спонукало їх створювати події кожним на таку злу потіху всім. Ось так самі стаємо клоунами у житті і інших тішимо цим же – своєю духовною бідністю. Чого ти бідний? Бо дурний! А чого дурний? бо бідний! Одного привчають думати, що інший дурний, а той же й сам сміється з дурості його, бо лиш дурний дурного здатен бачити. Ось до чого ми дожилися всі своїми навченими умами.

Тільки подумати, що до цього нас привчають з трьох років до двадцяти трьох. Третина життя коту під хвіст. Та й батьківська інституція до цього навчена, а там уже уся державна махіна працює на оболванювання нас. В них є дослідні інститути і спеціальні люди, які збирають інформацію усю в одне місце і для маленької групи людей, які є при керівництві, бо саме в них бажання є, щоб з найменшими затратами для себе вміти маніпулювати умами і тілами підлеглих людей.

У них є ідеологи і потрібні інституції в тих же ЗМІ і вони здатні людство вести до благ всезагальних, то так і до погибелі. Чогось всі старання їх ведуть до криз і війн і тому думка є така, що саме цим у них зайнята їх голова. Тож вказуючи на ворогів мнимох, а вони уже вирощені у нас. Тож “фас!”. Знищити незадоволених і відволікти їх уми від негараздів і проблем, до яких самі невмілі керівники і привели.

Де ж джерела цих захворювань, що вони так вражають людей і спільноти? Чому так знервовані люди? Чого неспокій в їх умах і діях? Що є причиною цієї епідемії сьогодні? До чого ми сьогодні дожилися умами такими поінформованими, та все ж є жорстокими і злими, і готові є одне одного вбивати, бо батіг почали вважати за стрижень всіх законів і канонів, а видовища, пряник і безоплатний сир при великих розкритих природних ресурсах є хитрими звабами до накопичення без реальних потреб у змагальництві, заздрощах і тому гнилому споживацтві, де людина втрачає совість свою і довіру до правди, довіру до собі подібних???

Тому уже в котре я повторююся, що людство все є наплodжувачем зла, чи творцем тих якісних можливостей. Бо саме з того, якими ми енергіями наповнюємо середовище, то такі ж деструктивні, чи турботливі і керівники. Подивімося усі на себе і зрозуміймо що від кожного залежить наше суспільне благо, бо від того, які енергії у нас (позитивні, чи негативні), то таких же і керівників і маємо ми. Точнісінько, як і ми, своїм прототипажем.

Так і я, поряд з іншими, ось так же стараюсь впливати на уми людські, щоб показати всім істинне покликання чоловіка життями сюди, щоб вони відчули у собі здатність будувати самим гідне і щасливе життя, де доброта і любов не тільки лозунги, а й широкі дії. Вся надія на вас, читачі, що ви самі проявите бажання до змін у собі, а ці книги лиш полегшать вам знаходити ті повчання, які будуть посилені вашим умам. Фізично я не здатен маніпулювати багатьма умами, бо для цього такої потужної пам’яті не маю, та отак з намірів своїх і зі знань, які до мене прийшли, хочу поділитися досвідом своїм і мудрістю віків, щоб побільше навчилися в радості жити, навчилися доброту творити, навчалися любити і щасливе життя творити. Фактично і я через навчання ума веду до творіння любові і доброти, хочу управляти умами так, щоб ви свідомо самі могли управляти своїми життями, маючи з цього емоції радості.

Таке розуміння спонукає кожного до змін життя і творити ті умови, де справедливість, доброта і любов будуть умовами прекрасних взаємин між усіма учасниками життя; таке розуміння й дії формують свідомий ум в людини і вона не буде рабом життя, а його активним творцем.

Людям потрібний спокій, як і всьому живому на Землі – і це основна умова для створення умов, щоб поміркованим і мудрим був люд увесь і такі ж були між ними взаємини. Давно люди говорять: “Де здоровий дух, то там тілом і умом здорові ростуть!” То це умова бути всім здоровими, бо де міцні Духом живуть, то там є і дитячий щасливий сміх.

Прозріння умом, осяння ума тоді можливе, коли Душа мала можливості зростати на отих два проценти щожиття і на цей момент зможе так впливати на ум у своїх розмовах (негараздах, проблемах, подіях) до початку дій умом, як організатора життєвих приземлених умов для життя до цілком свідомих дій.

Так, цьому передуює досвід і з неповторенням подібних помилок, потім мудрість у розмірковуваннях, коли ми починаємо чути мову всіх (людей, дерев, вітру...). Ми вже є пошуковиками істини. Одні вишукують ці путі якостями життя (милість, доброта, любов, справедливість...); інші шукають духовних вчителів, навчаючись в них технік, чи самопізнанням і присутністю в цих просторових енергіях, з їх поведінки.

Тоді лиш ми зрозуміємо, що іще хтось присутній є в нас (Душа), що навколо нас є рівні і подібні до нас учасники життя, що ми уже здатні вибирати не з варіантів, а з потреби і правди ті дії, які нестимуть радість, щастя зі знання того, що вони відбуваються з нами і ми є співтворцями доброти і доброти зі стану любові, зі стану залюбованості життям. Це і є факт осяння.

Тож нікого не слухаймо, бо тільки ми здатні знати, як нам слід правильно своє життя організувати. Бо ми усі у собі носимо це насіння справедливості, доброти, щастя, любові і тільки десь нас хтось торкне струн Душу, совісті думкою проголошеною в слух, чи ось так написаної спеціально для тих, хто стрепенувся від цих слів, пробудився до того, що ми здатні бути щасливими і наш ум є придатним допомагати в цьому. Ми вже побачили орієнтир і залишилося підучитися сприймати усе у собі і в оточуючому середовищі свідомо.

Радіймо, бо цією думкою торкнулися світового Розуму. Він відгукнувся до нас. А жити усвідомлено, то є завжди велика радість. Тож допускаймо в себе ці Знання, шукаймо їх, навчаймося застосовувати у житті і світ відкриється для нас своєю красою і добротою... Щастя і любові всім!

Розумні люди постійно покращують себе в усьому: у великому, то так і в дрібничках. Не вдалося щось, то у спокої відходить зі знання того, що якщо воно уже нам потрібно з нашого стану прийняття, то воно обов'язково повернеться у наше життя.

А люди прочитають, поміркують і цю ідею понесуть зі своїх храмів у спільний. Люди шукають для Душі і для Життя... І такі дії ми схвалюємо і вони приносять радість цим читачам і писарам таких рядків. Та в першу чергу ця енергія радості з благоговінням прийметься БОГОм-Творцем-святим Духом.

Ось тут значимо не зупинитися і зрозуміти те, що з цього часу ми маємо змінювати свою поведінку дій. Так, уже усвідомлено, без корисливої мотивації і без вибору варіантів, а саме так у цьому місці і в цей час, що це якраз задовольняє наші потреби і забезпечує умови, що цим ми нікого не потурбуємо, не викличемо заздрощів, гніву, чи зла. Досить часто ми все це робимо із наявного, тільки переставивши щось у наборі нашої діяльності і вже радість зближала в очах. Ми побачили цей процес по іншому і трошки змінили, а результат прекрасний. Можливо й затрат уже буде менше і ми нікого не потурбуємо. Цю зміну зробили ми своїм умом – родилася думка, проаналізувалася сама ідея, почалися мрії і плани набиратися енергіями здійснення їх.

Щось тут не так. Ми ж і раніше все це бачили і нам відомий результат. Хто ж побудив наш ум? Так Душа. Відкрилася Душа, бо ум уже є свідомим і він йшов саме до світового розуму, а Душа підказала у якому напрямку слід іти, щоб потрапити в потрібний потік енергій.

Ось такі дії при такому умі дають можливість зберігати у своїй пам'яті цей досвід. Повторно перевіривши себе в такому, чи подібному процесі ми надбаємо мудрості. Справжній мудрець той, хто зрозумів дію якостей життя і тоді приходить усвідомлення, що зовсім не ум має повноту повноважень організатора в нашій життєвській буденщині, а є ще щось, що організовує свято радості кожного дня. Це розкрилися у нашому єстві можливості Душі при допомозі ума. Він свідомо пішов з посади керівника на посаду виконавця (умовно говорячи і лиш для розуміння процесів).

Душа не ототожнюється – гнів чи співчуття; не прив'язує всі енергії до зберігання придбаних речей: вона залишається поза судженнями, як процес нераціонального спалення енергій життя, а ще й цим дає заспокоєння уму, щоб він не сердився.

Душа в людини функціонує, як маленька капля Духу Всесвіту. Вона є спостерігач, вона вчить ум діяти свідомо докорами сумління і болями тіла, чи негараздами у житті. Тож свідомий ум так облаштує всі питання, ніби в цьому був присутній сам Творець. Так воно і є.

Це знакова подія у житті чоловіка і людство обумовило цей факт і дії в процесі свідомого ума, як осяяння, як прозріння. Ми часто чуємо тоді від себе самого. Ми ж той самий, чого ці думки не відвідували мене раніше. Та тому, що нас не мотивували до такої поведінки у житті і

більшість людства тисячоліттями, чи мільярди років жили і живуть ототожнюючись з наявним суєтливим умом.

І от ми зрозуміли нову роль свідомого ума, то починаємо привчати його і все єство до стану мовчазного спостерігача. Ось тоді і поступово ця енергія, та інерція сплячого ума втрачається і ми умом приходимо до сомоусвідомлення в будь якій думці, слові, чи дії, втомившись від непотрібної діяльності, зосереджуючись на доцільності у житті з позиції дотримання кругообігу енергій цієї великої цілісності навіть у тих параметрах, яким є наше життя – ми і наш життєвий простір у спільному і прекрасному триєдиному єднанні - тіла, розуму та душі. Це наше єство.

Саме з цього дня, коли ми умом зупиняємося від звичної суєти, то це є нова путь у нашому житті. Окрім того, це наша нова подорож Душі при житті у цій троединості. Ми починаємо вивільняти велику кількість енергій життя від безглузвих бажань, змагальництва, лідерства, суспільної статусності. Ми ці енергії приймаємо, як дарунок Творця і цьому благоговінні і благодаті.

Ось яка здатність однієї і тієї ж людини в різних станах нашого ума. Насправді, це дуже просто і водночас приємно. Така глибина можливостей розкрита для змін у собі. Здається все просто. Воно так і є, бо радість додала нових позитивних енергій і цей ум звільнив єство від негативу. Тому й відчувається легкість і ця радість у піднесеності.

Саме тепер ми починаємо діяти свідомо, саме тепер ми впевнені в наявності Творця, творчого начала всього і вся, як Єдиної Цілісності всіх енергій Всесвітів. Тепер ми починаємо діяти свідомо творчо, щоб не зашкодити нікому жити, щоб не турбувати умів інших і по совісті (сповіщаючи), тобто погоджуючи всі дії з Всевишнім, з тими потоками енергій позитивного спрямування.

Так ці путі у кожного різні і лиш прозрівання умом засвідчує, що ми виходимо на той путь, по якому подібні йшли, йдуть, чи буде йти – хтось іде в паралелі, хтось трошки ззаду, хтось спереду. Ось так такі подібні і є свідомими співтворцями позитивних енергій тут, на Землі.

Кожна Душа несе свою долю. А от чистота може проявлятися на наявному фоні. Саме з цього слід починати, коли ми можемо спілкуватися з Душами батьків для пошуку коренів хвороб у новонароджених дітей...

Гіпнотизер, психолог здатен працювати з умом людини. І у їх середовищі є духівники, та саме духовний зв'язок без фактажу звільняє від вантажу.

Тут є пояснення людському лицемірству. Це ж не тільки емоційна маска, а й зміна мислення, зміна психіки, це і раптова зміна поведінки, це нас змінює і та споживацька (зжерта) енергія. Так як нас до цього стану готують фактично державні інституції, а ми б мали гідність, мужність у собі і з усвідомлення себе, як співтворця, то саме цим напрямком

енергетичним, ми би змогли покращувати ситуацію на краще. Мудрі люди знають, що ці емоції є результат нашого ума і він “творець” їх, і “творець” нашої поведінки, бо саме він формує наш такий стан єства і засвідчує смутком, тривогою, злом, байдужістю, відреченістю наяву в діях. Така наша поведінка сприятлива для збільшення негативних енергій, енергій руйнівних і вбивчих. Тому ми здатні своєю поведінкою наявні енергії зла давати одне одному і навіть у простори дальні, збуджуючи до активних злих дій. Так, можна дати те, що є. Якби ми у собі вчилися вирощувати доброту і любов, то їх наявність сама би нас спонукала роздавати її іншим і в простори дальні. Тоді б і мир був би на планеті.

Ось чому явні вбивства є великим споживанням енергій. І саме вбивці, забираючи життєві енергії, забирають і всі психічно негативні поведінкові енергії вбитого. Вони обидва (і вбивця, і вбитий) є подібними енергетично. Так, це суспільні вампіри і цим вони живляться і цим продовжують своє існування в нас і серед нас. Тому то повторимо вкотре, що видима і невидима смерть не є кінцем існування енергій.

Самовдоволені своїм егоїзмом вбивці у своєму бахвальстві і від того зла, яке іде від них і стають героями, стають нахальними у своїй вседозволеності, а ми у своїй відстороненості допомагаємо їм бути в керівниках державних.

Тобто ми є “творцями” диявольської пільми, ми затемнюємо такими наплодженнями негативу свої душі, свої уми, яка здатна при нашому такому ставленні до життя, до якостей життя, зникнути у ній – в цій пільмі суцільного негативу. Пільма холодна, а вогонь життя світить, гріє і є умовою для росту. Ось чому остерігаймося пільми, остерігаймося темних справ, бо вони свідчать про скорий кінець. Не варто віддавати енергії тіла і душі у пристрасті творіння з виснаженням. Дозволяймо Творцю ангелами і демонами врівноважувати далі усі енергії світів.

Але стільки розмов про кінець світу і все з позиції залякування, а не пропозицій. Що ніхто не займається питаннями збереження планети. Займаються, та якось із наявних знань минулого. Ми і досі сліпі і глухі, бо не відчуваємо, не бачимо пульсацій енергій життя, які здатні до відновлення рівноваги. Їх би єднати. Та в цій пільмі важко їх зібрати.

Я дякую всім за ці публічні міркування і може ми так утворимо це енергетичне поле, яким зможемо відновити рівновагу, а далі ті гармонійні взаємини, які б змогли забезпечувати те умиропорене бажання людей, щоб нейтралізувати фіктивні самознищувальні ідеї і цим понизити їх енергетичну міць хоча би на два-десять процентів (це для розуміння, бо і це висловлювання відносно і теж не є вимірним).

Сьогодні є цей трирічний рубікон і лиш прийняття людськими умами усвідомлення небезпеки далі так жити і не змінюватися у поведінці, то явно людству прийде ще більше півтора століття на те, щоб знову вийти на сьогоднішню відмітку енергетичного протистояння. Як розбудити людство і от у письменництва теж чималі можливості по впливу на людські уми, та чогось вони так активно включилися в мильні бульбашки і в це шоу-війну, як панацею для спасіння. Ні, війни цього питання не вирішать, а плодять ще більше негативу... Не буду більше й говорити...

То чи скоро кінець світу? Чи так скоро ми здатні до творіння позитиву? На жаль, ні. Тому така небезпека існує до тих пір, коли ті, хто лишиться живими, зрозуміють, що потрібно негайно очищати себе і родові джерела. Нам негайно слід цим зайнятися. Далі, в наступних рядках, ми і залишимо орієнтири, щоб кожен зміг зрозуміти свої можливості і вкажемо напрямки діяльності.

Вісім років я такої тривоги не знав, не вмів розмовляти з вітром, не чув біди Землі, а тепер вона просить допомоги у своїх ворогів – в людей. Так, саме люди привели своїми негативними енергіями її до стану загибелі, та все ж є вона - стогне, плаче сохне з горя, сумує, закрившись від Всесвіту хмарами, плаче часто дощами, а нестачею кисню у повітрі підкошує ноги людям, щоб стали на коліна, до молитви-розмови зі Всевишнім і просити допомоги відродитися. Зважмо люди і навертаймося до молитви і доброти з любов'ю і благоговінням, бо це шанс зберегти життя на Землі.

Та справжня і остаточна погибель, кінець, смерть на Землі і самої Землі прийде зі Всесвіту, якщо людство так і не усвідомить себе як джерело енергій життя і з відповідальністю прийме цей статус у цьому коловраті енергій, як значима ланка, яка є

єднавчою, з'єднувальною частиною позитивних енергій на Землі з позитивними енергіями Космосу.

Смерть приходить тоді, коли наші негативні енергії за життя набули таких розмірів, які уже неможливо нести певному єству. А от болі, негаразди різні, проблеми і є листами-повідомленнями нам про збільшення нами боргу негідною поведінкою думками, словами, чи діями зовсім свіжими.

Так, біль є повідомленням про новий борг. Так, смерть є сума боргів перед життям. Так, зло і інший негатив є сам борг, є тілом боргу, є тими енергіями, що обтяжують наші життя.

Так, доброта, милість, любов є тими дієвими енергіями, якими ми зменшуємо борги і є свідченням достатку і умовою духовного зростання.

Смерть – це завжди борг, який сплатувати мають люди, це результат діяльності людини у житті. Так, смерть теж частина життя і вона засвідчує наші борги перед життям, або дає можливість злетіти ангелом у світі зі своєї чистоти.

Основна маса людства є такими боржниками і ці борги слід повертати у життя своїми добрими ділами. Є смерть легенька: при сні, чи на ходу, бо ходак такий без боргу і легенько духом відійшов. Це свідчить, що така людина була в потоках енергій безсмертя своєю поведінкою.

Смерть однієї людини тілом, болі..., радості... не є результатом дій однієї істоти, навіть такої, як людина; навіть у такому їх складі, як суспільство з його керівництвом, бо все це є лиш частина того безмежного простору, де є присутніми інші учасники життя. Тому ми не є володарями над смертю. Та ми не є володарями і над життям. Ми тут життями тимчасові істоти. Одні трудяться, інші творять доброту і красу, інші поводяться, ніби у гостях, витрачаючи життя на гольки, або навчаючись кращого у господаря цього Життя.

Розмовами-молитвами з творцями цього світу, прощення, каяття, очищення від негативу, добрі діла дають право БОГУ списувати борги. Ми це здатні відчувати всім єством. Нас наповнює радість за прийняття від нас цих наших розмов і дій. Так нам дається така можливість пізнати божественну Благодать, то і далі милуймося життям і наповнюймо його добрими справами.

Звільнитися від негативу завжди є чудовим вибором путі і поступом в духовному розвитку.

Так, ми не тільки проявлені у житті фізіологічно, чи психологічно, як істота відтворення життя з усіма потребами для виживання. Ми ж бо маємо задатки бути свідомими творцями всесторонньо і бути відповідальними за все на планеті не тільки за свої дії, а й дії інших учасників життя у всіх стихіях проявлених життям. Ми маємо здатність творити позитивні енергії в тих проявах доброти, справедливості, радості, щастя, любові, маючи здатність бути вільними у діях, як усе живе і водночас відповідальними. Хоча відповідальність є, нібито, гальмом дій, є обмежувальним заходом. Так і є. Вона пригальмовує, обмежує з розуміння істинних потреб і є умовою для налаштування гармонійних взаємин зі світом. Саме так вибудована культура поведінки.

У житті є деколи біль у тілі, є деколи докори сумління, деколи страждаємо душею, деколи віддаємо енергію життя для вирішення проблем, негараздів, які так часто кличуть нас до смерті. Але ж вони є у кожного при житті і є частиною наших життів. Не зациклюймося на них. Це вони є нам підказками, що ми щось зробили не так, або готуємося для негідних вчинків і нам слід зупинитися і обміркувати причини їх появи у нашому житті з розуміння того, що є істинними потребами для гармонії нашого життя в умиротворенні.

Добре, коли людина живе так, як підказує їй совість, серце, душа, бо вони і дотримуються тієї програми-долі, яка закладена у кожному творцями. Лиш зі смертю тіла від людини відходить дух її, тобто припиняється рух енергій, як ознака життя в умі і в діяльності тих життєвих процесів в тілі.

Такий дух може тривалий час перебувати в цих просторах, в яких ми були проявлені тілом. Про це свідчать сни, спомини і ті їх слова і діла, як прижиттєві сліди для наступних

поколінь. Енергії духа людини є негативними, є і позитивними. Вони і є притягальними силами подібних душ у нові життя онуків, правнуків, які ж продовжують їх подібну долю.

Тому так значимо у людському житті усвідомити це, бо саме так ми формуємо і дбаємо про родові енергетичні джерела. Будемо позитивні, то залишимо цей позитив у роду. Будемо негативні в діях, то такі ж долі формуємо своїм нащадкам. Помилку-гріх ми здатні виправляти при житті, та коли нам соромно за такі дії і ми, як факт намагаємося заховати їх у собі, то вони є тими магнітами, які збирають з оточуючого середовища подібні енергії і тому ми досить часто в житті сильно втомлюємося, є виснаженими в старості. Немає живчика в таких людей. Тому скоївши погане, то шукаймо раду, щоб виправити погані помилки. Хоча ми часто говоримо, що старість не в радість – це не так. Бо вона є радість, бо це вона спасаюча нас необхідність, бо саме в ній ми здатні і маємо час переосмислити життя в прощаннях і каяттях.

Аналогічно ми можемо сказати і про багатих, які теж є предметом споглядання за їх добролюбіє. І тих, і тих не так багато на Землі і ми можемо назвати їх посланцями Суцього - це люди з багатою Душею. За зовнішнім виглядом такі посланці не відрізняються від натовпу. Потрібно підійти до них близько, щоб зрозуміти їх внутрішнє багатство. До Миру Духа такі люди будуть дуже чуйні. Може бути, вони є провідниками насущних знань серед найбільш знедолених, як Будда, як Ісус Христос та інші?

Пихатий багатій не увійде під бідну покрівлю, але якщо і увійде, то не знайде спільної мови. Для бідних цей земний проміжок життя присвячується устремлінням до майбутнього, а для багатих він вже минуле.

Людей багато - нові підходять і багато підростають. Ми вимагатимемо просування та постійного вдосконалення духовних якостей і це не так просто, але все настільки і легко. Явні захаращення не призводять до наступних воріт царства Духа. Так є.

Досить повчальна притча Ісуса про шанс багатого пройти через вушко голки. Так, ми втратили багато і втратимо іще більше із за глупоти нашого суспільного ума і ми маємо свідомо готувати ґрунт чеснотами життя для носіїв позитивних енергій Життя. Це наші духівники, святі. За ними майбуття, за ними і у них це прекрасне життя.

Бережімо його цими якостями, про які ми уже всі поінформовані, про які знають лиш деякі. Будь ласка, не збільшуймо з цього часу негативних енергій цими нашими негідними проявами у зрадах, у брехні, у пустих обіцянках... Хай буде світ таким, коли двоє живуть у мирі, у гармонії зі всім, з милосердям і гуманністю до всього живого.

Знаймо люди, знаймо всі, що наше життя залежить від нашого вміння, від наших спроб, чи можливостей бути милостивими, життєлюбними, добрими у гармонійних взаєминах між людьми, між людьми і всім живим. Покращуймо мову спілкування, її змістовність і суть, бо тільки спільний пошук, наша здатність жити і любити допоможе тим, хто буде відбудовувати світ.

По факту нас багато що розділяє, розділяє з лукавої надуманості, тому є потреба зближуватися на чеснотах життя усім. Ми маємо єднатися, єднатися, як істоти, які мають назву – чоловік. Чоло, як символ, образ розуму у лобі, як здатного носія часового виміру у вік.

Бережімо життя чоловіче, бо саме ти центр Всесвіту і тому Він і Творці так дбають про нас із тої малості енергій позитивних, бо ми не були гідними творити свідомо при житті в отому щирому “дякую”; у тому прийнятті мудрості, яку вони так нам несли; у тій любові, яку мали леліяти. Бо тільки так ми здатні є життя спасти у цих якостях Божественних.

Але, навіть, ці міркування в основі часто є оманливими, якщо ми будемо стверджувати, що пізнали Життя. Цього дійти у житті не здатна людина, якщо вона послуговується своїм умом у ствердженні, навіть, якщо ми свідомі в тому, що пізнали, що нам відкрилися Знання і ми їх прийняли. Так ми їх прийняли лиш для себе, свого ума для продовження **путі** цим тілом, а далі у нас зникне потреба в них.

Для основної маси людства при їх стані ума знання є непридатні, бо вони не вмітимуть їх застосувати. Тому Знання приходять для потреб, а не для зберігання в пам'яті ума, де вони можуть стати вірою. Знання теж є рухомими енергіями і ніяка наша віра не

втримає їх в нашій пам'яті. Отож ми знову збирач енергій. Ми звичайний накопичувач. Ми зупинилися у розвитку – тож є непридатними для руху в цьому **путі** до Океану. Хоча віра на початкових стадіях базується все одно на довірі і є, нібито, відкриттям для себе, даючи поштовх до позитивних дій. Це прекрасно.

Якщо є тривала віра в знання, то вона стає перешкодою на дорозі до наповненості чи пустоти, перешкодою перебування в стані іншої духовної якості, як доброти. І тому все, що стосується невідомого, що стосується істини, таке знання марне. Чим більше ми навчені бути свідком свого знання, чим менше ми ототожнюємо себе як знаючого, тим менша ймовірність того, що наше єго стане власником цього знання.

Той, хто згадує, відмінний від згадуючого; той, хто знає, відмінний від пізнаючого. Якщо нам ясна ця різниця, то ми все ближче підходимо до розуміння того, що ми як би знаємо, що нічого не знаємо. Ми можемо досягнути такого стану, але його не можна створити. Якщо ми створюємо його, воно неминуче буде породженням нашого старого ума, нашої поінформованості. Ось чому в духовному зростанні до такого стану немає ніякого способу. Відчуття такого стану буде нашим творінням, як уміння прийняття цього стану і бути підготовленим до прийняття в тому сенсі, щоб розуміти марність і безглуздя всього, що ми щось знаємо.

Мізерний ум буде досить слабший від енергій Душі, навіть коли він професійно потужний в певній ланці суспільних відносин, чи в системі суспільної самоорганізації, або проявлений своєю хитрістю і лихими здібностями не може все ж протистояти тому дару миротворця, життєлюбця, святого старця, які є творцями якостей доброти, любові. Бо вони є під захистом святого Духа.

Я відкриваю двері всім із року в рік уже вісім літ, та суть в тому, що читачі не відкривають своїх, щоб спілкуванням єдналися ми. Я є там, де є життя, а не сукупність суспільно спрямованих енергій, що продукуються з користі при використанні підлих і брехливих способів.

Правда, справедливість у житті є умовою, щоб вийти на путі, на яких ми вибираємо єдино свій і вже свідомо шукаємо той дім, в якому щасливо зможемо жити. А його збудувати маємо тільки ми, бо будівельні матеріали ми кожен носимо у собі. Ось ступили на поріг, а він є наша доброта собі і всім; піднімаємо очі – двері..., якщо відкрили, то ми щасливі і заходимо в кімнати, де любов наша має зростати у цих стінах, які ми мостили з совістю і свідомо; роззиралися навкруги, а там у стінах дірки-вікна, то наші очі на світи, якими ми разом із любов'ю дивимось на БОГа; а під ногами підлога-опора, яка від щирості і милості виблискує; а зверху стеля, яка стримує в кімнаті благодать і тепло сімейне. Отакий наш дім, макет якого в нашому олтарі-душі, бо там ми і взяли цей проект.

Багато попросили б навчити їх, як підійти до шляху в пошуках Істини, але вони не знають, як запитати, щоб не здатися смішними. Все таки страх спрацьовує. То нехай такі книги поширюються по світу, нехай їх читають крадькома. Нехай насміхаються вдень і читають вночі. Щиро дякую за читання, бо лиш читаючі пізнають інших людей і інші світи, де часто і самі навчаються по іншому жити і любити.

Можна пробачити ці помилки, бо ніхто не давав цим людям звичайного напуття. Скільки існує людство, то весь час релігійні традиції лякали їх, держави в садках, школах присипляли свідомість, ведучи від Істини, але ніхто не вказував на прекрасний перехід до пізнання смислу життя, до Вершин Буття, ніхто не вчив правди життя.

Природа нашого існування, як носія душі з її властивостями, як би укріплена у свідомості, але тим більше люди не знають, як обійтися з цими фактами і як примирити їх з рутиною життя. Намагаються обійти мовчанням те, що кричить само собою - ми іноді відчуваємо поклик Духа.

А починати слід з очищення душі і тіла - і так крок за кроком рухаємося до засвоєння стану людинолюбства, до яблука для пізнання доброти, як добролюбства. Нехай гігієна духу займе своє місце в школах, бо це прекрасна тема для співбесіди. Запрошуємо і батьків розмовляти зі своїми дітьми на дану тему.

Тіло з його умом допомагає ростити душу. Коли вони перебувають в гармонії, то це і є радістю життя, є щастям. Бажаймо його всім, коли ця радість, цей стан щастя наповнює нас. Ми можемо дарувати, бажати щастя іншим тоді, коли ми маємо його самі.

Радість у житті проймає тоді творця і всіх, коли вони бачать поміч з результатів. Тоді це й наснаги додає. Та поряд хай іде тихоплинна радість, щоб не збунтовувала ум. Про це ж знають всі, що позитив у дні допомагає духом рости. Якщо ми співучасником є, то творцю допомагаємо, а він добавить енергій нам, а ці потоки позитиву будуть в нас і понесуться богам.

Ми ж бо маємо здатність цю, коли єство наповнене любов'ю і кожен поступ їх є із творіння доброти. Ми ж здатні показати всім і вся на Землі і своїм життям навчати, як своє щастя будувати. Хай і наша цеглина доброти приложеною буде теж у вибудові щастя і любові повсякчас і без меж.

Щастя можна знаходити навіть у найтемніші часи, коли ми світлом своєї Душі зуміємо бачити путі, які вимощували самі енергіями доброти. Та коли у собі нема радості і доброти, бо не зуміли очистити себе і свої простори від поганих дій, то й нездатні є відкрити свій ум і душі для прийняття радості у щасті.

Такі уже є ми нещасні, бо не долучилися самі щастя і любов творити, тому і виснажені. Дух БОГа нас залишає, коли ніхто про Нього не дбає. Знаймо люди всі, що лиш поміч наша Йому виведе нас на путі, на яких ми відчуємо жагу жити і любити себе і всіх. Дійсно, чим більше у кожному із нас щастя, тим менше на планеті зла - золоті слова.

Суть нашого існування полягає в пошуку істини. Душа розвивається і тягнеться до Істини, до Божественності при пізнанні цих якостей духовності при житті.

За будь яких обставин нам слід свідомо зберігати рівновагу і спокій, здоровий глузд, позитивний усвідомлений погляд на все, що відбувається навколо в даний момент і робити все те, що відповідає глибинним прагненням кожної конкретно душі. А душа кожного завжди прагне до проявлення Любові, до пізнання цієї якості Життя.

Ми не хаотичний набір різних енергій, різних фізичних і хімічних сполук, а все в нашому тілі, житті досить чудово й розумно облаштоване і коли ми приймаємо благочестиву поведінку у свої простори, то розуміємо суть Творця і свій дар творчий. Це прийняття, як момент відбувається з кожним. Хоча дехто приймає і демонічну поведінку і в цьому злорадіє. Це їх життєвий вибір не від серця, а від ума, ума корисливого. Така вже доля в них. Та все ж як приємно усвідомлювати, що всіма процесами-проявами цих різноманітних енергій хтось керує, нібито ми запрограмовані Всесвітом ізначально.

Хай там як є, та одній людській істоті і малість ця непосильна. Однак людина часто відчуває у собі боротьбу при здійсненні вибору результату своїх дій. Тому й приходится це визнавати як факт, коли ми свідомо відчуваємо обмеження в можливостях, коли відчуваємо тяготи життя, як результат накопичених таких енергій у роду, у цих життєвих просторах попередниками. Є й чимала частина людської спільноти, яка змиряється з цим станом речей і відмовляється від пошуків і від боротьби. Та все ж і з їх середовища виростають іще більші демони, виростають і святі.

Та основна маса людства все ж свідомо, чи несвідомо втручається постійно, чи періодично в це керівництво. Одні демонічно у злі, гніві, брехні, убивствах стають лідерами у суспільствах, стають героями, гуртуючись між собою, перетворюючи життя на поле битви, де горе, біда, плачі, затьмарюють світ і така спільнота животіє у пільмі. Цьому сприяє наше відсторонення від правди життя у відмові від основ справедливості, прийняттям покори таким і страху у свої життя. Так ми помаленьку втрачаємо дар творити доброту, радість, життєлюбство...

Прийшов сьогодні той час, щоб обмірковувати цю ситуацію, бо це шлях в нікуди. Нам слід знати всім, що тільки якості життя здатні творити умиротворення і любов між людьми. Так, на Землі є краї де це розуміють, де віками тчуть якості духовні, де янголами живуть їх діти, де люди є творцями кращого життя і саме вони продовжать задуми Творця.

Життя дає завдання не просте через досвід, мудрість пізнання, яке воно по справжньому має бути і яке воно фактично є.

Тому ми маємо показати всім: наскільки багато в БОГа є хвилин, щоб дійсно мати стільки їх, щоб кожен мав життя гідне. І з кожним новим втіленням - є вільний вибір у Душі обрати певний стан пережиття із безліч варіантів свого буття ...

Тому щоразу свідомість людини на перших етапах пізнання, у кожному черговому житті у фізичному світі, можна сприймати, як один з можливих варіантів прояву Божественного промислу, в якому кожен проходить свою місію, свої завдання, які потрібні для переходу з одного стану буття до іншого.

Таким чином, від народження і до смерті тіла на усіх планах фізичного виміру, - кожна Душа знову і знову продовжує свій шлях сходження на ті вершини, які є на такому рівні розвитку, який не здатний зрозуміти наш обмежений людським сприйняттям ум. Ум починає організовувати перешкоди, щоб і далі бути організатором-начальником у житті, як оправдовує спокусами диявола, чи як певні випробування на путі духовного зростання. Та Душа уже знає свій путь і уже буде тримати ці орієнтири до злиття з океаном Духа.

Завдання це грандіозне та неймовірно захоплює для кожної Душі і відкриває нескінченні простори за межами нашого світу та нашої людської буденщини боротьби, змагальництва, з тією кагортою негативних енергій.

Це є рідкісні квіти на ниві життя у розвитку земних цивілізацій, які уже підготовлені масою людства і часто під час глибоких політичних потрясінь та духовних криз, щоб врівноважити наявні позитивні і негативні енергії на планеті на благо цілого людства.

Зрозуміймо всі, що в наші життєві простори посилаються Духом Душі святих, святих старців, духовних вчителів, носіїв мудрості і ті сини БОГа постійно, як і поява Ісуса Христа і інших саме для навчання нас, щоб учили нас виправляти свої помилки, щоб навчали нас творити якості життя у своїх життях. Вони ж бо у житті є звичайними людьми з великою Душею, з мудрим досвідом, з просвітленими умами.

Це ті Душі, які захоплюють за собою світ і піднімають людську свідомість на осяжні висоти.

Коли у носія такої Душі в фізичному тілі і при зрілому умі відбується прозріння, як певне осяння з подальшим прийняттям цього стану, як другого народження, то в подальших тілесних переміщеннях Душа сама вирішує, коли і де їй проявитися тілом, що творити, бо фактично вона уже є творцем людської долі. Так проходить цикл свідомого життя цього єства.

Так, це титани Духу, які своїми задатками і можливостями свідомо займаються просвітницькою діяльністю, виводячи багатьох з невігластва та темряви на путі істинних Знань. Якщо їх активна участь у Житті підготує духовне середовище тієї, чи іншої спільноти до певного рівня самоусвідомлення кожним свого покликання життям на Землю, то вони разом здатні визначати майбутнє цілих народів, чи цивілізацій.

Хоча взаємовідповідальність усіх складових Цілісності і частково обмежує волю дій. Усе в окремоті є лиш частина всецілої енергії. І таким розумінням їх присутності серед нас знімається та полуда з очей, і ми маємо можливість очищувати свої єства, очищувати енергетичні джерела родові, бо вони своїм життєвим подвигом відкривають істину рівності всіх, відкривається значимість доброти, відкривається роль радості.

Це в цілісності і підтвердить те, що ми є одна родина, що ми є гідні діти Творця. Саме такі дії звільняють нас від цієї полуди і дає волю дій. Так, волю дій, яку має все живе у світі від народження до смерті. Родився вільним, то і смерть має бути мимовільною – без напружень у переживаннях за дітей, за упущені моменти із незнань для виправлення своїх помилок-гріхів і без втручання інших, без втручання нашого ума, але й з допомогою ума. Визнаймо, що кожна людина здатна нести Божественне, нести Життя у світі від Творця у віки.

Коли б ми розуміли, вчилися, вміли допомагати цьому невідомому керівництву своєю добротою, милосердям, життєлюбством, то як би ми цим змінили світ на краще? Зрозуміймо люди, зрозуміймо всі: які ж можливості є у кожного із нас, у цієї спільноти для

цього. Не опускаймо руки. Ми ж не можемо жити бездіяльно, то будьмо добродіяльними настільки, наскільки спроможні тепер. Все ж бо починалося і починається з маленького. Знаймо це і змінюймо себе. Це і засвідчить, що людина має здатність бути розумною і називатися розумною істотою і має право бути тут життям, як квіткою радості, як янгольським новонародженим дитям.

Та, однак, скажу я вам, люди, що створений світ досить продумано для еволюції Духа, як руху енергій і рух є ознакою життя – від простого до людини. Отож нам, свідомим і тим, хто є в пристрасті потрібно разом відновити рівновагу між добром і злом, між позитивними і негативними енергіями, починаючи з дрібниць і у великих дієвих проявах. Це і буде першим розумним поступом, а другим кроком мають бути дії на збільшення позитивних енергій на два проценти від рівноваги, що створить ілюзію гуманних взаємин, відновить спокій у наших умах, які і будуть умовами культивування якостей життя.

Так ведичні знання і знання індуїзму, як і всі перші пізнання людиною себе і світу є тим орієнтиром, до якого ми би мали повернутися. Це робилося не раз і їх спроби гуманізувати суспільні взаємини помаленьку ідеологізувалися до тих умов, які суспільство уже прийняло

Ці ведичні Знання мали би нести і ті люди, які оберігали би їх чистоту і ту світлість енергій Родів. Де вони є. Так формуються осередки їх, але на знаннях і способами недалекого минулого. Інститут Родів втрачено. Навіть втрачено уже інститут сім'ї у формуванні культури поведінки окремої людини, то так і спільноти.

Все це, що ми називаємо історією, уже є міфами переможців тих часів і опиратися на Київську Русь, що нібито при ній сповідувалися і дотримувалися вимоги ведичних Знань уже не можна. Ми втратили одну мову у цій цивілізації і втратили чоловіка, як ланку кругообігу енергій з тим обумовленням образу і подоби.

Я радий, що багато є поокремістості у світі свідомих людей, які роблять все із своїх можливостей для відновлення забутих істин. Та щоб створити умови для відновлення, чи сформувати нову перехідну ідеологію для повернення до істинної культури поведінки іще маємо спільно готувати це насіння в словах і практичних діях ще тривалий час.

Зло опирається і буде іще більше опиратися. Воно піде до самознищення. Та якщо ми відмовимося від зневіри в свої можливості і в можливості Творця, якщо відмовимося від байдужості, то можна буде активніше будити сплячі уми в людей до усвідомлених змін кожним - хто на скільки здатен. Ось у цьому є шанс продовжити життя цієї цивілізації у повному розквіті.

Саме самоусвідомленість створить умови єднання і цілісності планети і Всесвіту. Зникнуть усі релігійні традиції, бо в них є зерна істинних знань, та величезна купа непотрібних речей, які не єднують людство і не сприяють примноженню якостей духовних у житті...

Можливо, цього достатньо для розуміння всім, щоб розуміти суть життя, його структуру у взаємодії всіх учасників, як умову, як вічність самого життя. Самі поділи і саме ствердження в умах людини релігійних традицій засвідчило про те, що людина своїм Духом загубилася у собі. Так, християнство наклало на ці ведичні празники якісь у більшості свята сумні, щоб затьмарити енергії ЖИТТЯ.

Не в календарях же суть життя, а вона має бути в наших умах для пізнання себе і світу душею. Тільки, будучи живими, ми здатні збільшувати позитив у діях, розчиняти наявне зло, наявні жорстокі плани знищення природи і людства. Ці плани при застосуванні і є основна небезпека в тому, що почнеться стрімке збільшення різнопланового негативу на планеті. Бо саме цей не оголошений геноцид людства і є цією небезпекою, на яку нам потрібно буде чимало позитивних енергій для очищення і відновлення себе і просторів іще півтора століття, щоб утримати на цей період вказану рівновагу.

Найбільша небезпека для людської розумної поведінки є віками наплodжений страх від кари божої в канонах і у винності будь яких дій, які обмежені законами. Це теж поганій розплідник страху. В стані страху людина часто діє не розумно, а тільки заради виживання.

Окрім того сьогодні і сама надія, і мрія вижити за будь яку ціну рухнула, бо люди збайдужіли до життя, до наявних умов тяжкого виживання, до зневіри у попів і в політиків з їхніми гнилими ідеологіями. Байдужість засвідчує про те, що людина психічно готова віддати життя, чи шукає тих, хто б його забрав – убив, бо і тут страх є стати самовбивцею (з цим справляється ця безцільна і непотрібна війна. Це війна політиків усього світу і вона вигідна тільки їм).

Це ж тільки уявити – щоб так тотально знищувати грипами, таблетками, домішками вісімдесят-дев'яносто процентів людства...

Так тяжко буде не кругом, але світові демонічні сили руками деяких держав зробили в Україні, як і в інших країнах умови для стрімкого наплодження негативу; умови для самознищення. Ось чому ці слова до вас, до вашого розуміння. Бо все це є посиленням є для виправлення і є іще в нас такі можливості. Зцілюймо себе від зла, відновлюймо якості життя, творімо доброту, любов з правди і по правді, а не з користі. Не руйнуймо себе, природи, Всесвіту, а творімо з любов'ю красиве Життя, бо воно умова гармонії співжиття.

Іншого нам не дано і світоустрій ми кращим не зробимо, бо так має бути: і трошки боротьби, і трошки брехні..., бо вони нам не дають можливостей перенаправити свій ум для духовного зростання.

Така вже психіка людини і навіть минушина в окремих спільнотах свідчить, що і століття благополуччя зламали Дух людини. Людина лиш заготовка, лиш проект і майстри здатні їх готувати до цього путі духовного розвитку. Такими, якими ми є і такими були створені спочатку, якого, до речі ми теж не знаємо, бо ми і не є кінцем звершеності, не є ідеальним зразком Любові. Саме вона дає нам і наснагу, і мудрість до творіння. Що ми можемо на це сказати, любий читачу??? Скажімо щиро й мудро про усі свої дії цього дня на тлі одного життя.

Так, не вимірنا любов у світі, як і невимірне горе, пов'язане із тим, що зла, ненависті дуже багато. Хоч зараз протистояння зла доброті особливо активне, та іще зі зброєю в руках. Гинуть люди і гинуть у боротьбі зі злом, то і самі стають наплodжувачами зла, яке нікуди не зникає, а і далі залишається між нами. Тож прагнемо зрозуміти душею і розумом факти, які проходять в світі, звертаємось до Бога і до своєї совісті. Хай кожен робить свої висновки, хоч в цілому ми згодні - боротьба зі злом дає поступово результати. Проходить процес переосмислення кожним своєї поведінки. В час перемін особливо викристалізовується поняття доброти – наявної і діючої. Вона своєю здатністю проявлятися досить сильно впливає на уми інших, чим розширює можливості просторово для переосмислення. Саме доброта і любов здатні ліквідовувати джерела зла; саме вони змінюють уми в носіїв зла; саме вони створюють умови для самоусвідомлення умами тих, хто іще вибирає краще з кращого, гірше із гіршого – так проходить процес очищення людства, просторів від зла, боротьби, ненависті...

Тому я відчуваю відповідальність перед всіма і так ревно зосереджую увагу на збереженні загальнолюдських духовних якостей і це надзвичайно значимо для формування в людським середовищі світоглядних ідей доброти і любові, як засадничих умов для процвітання життя.

Живі мають дбати про майбуття. Хоча ми тільки хочемо хорошого майбуття, але чогось цим хотінням все й закінчується, бо не вистачає мудрості і чистоти для його творіння.

Ми й тепер забезпечуємо Всесвіт енергіями життя. Але тепер цих енергій поменшало у нас. Тому маємо усвідомлювати свою роль тут. Бо ми і цей життєвий простір і є весь скарб життя всього Всесвіту. Ми його центр. Будьмо відповідальними оберігачами Всесвіту і свого життя у ньому. То і ми матимемо шанс відновити гуманне, соціально облаштоване життя.

Турбота про себе є мимовільною турботою про інших. Тобто, ми усвідомлюємо такі свої дії при організації кращого життя для себе, а їх енергії в тих радісних турботах, в тому любуванні своїми результатами мимовільно поширюються в простори. БОГ радіє за таких і так влаштована організація життя, що ці енергії єднаються так без нашої цілеспрямованої участі – вони діють самі. Хай так і буде.

Бо інше, може у нас побудити чванство, гординю, зазнайство. Тож будьмо в бдінні. Ми творці позитиву тут, а інше, мимовільне є уже промислом всецілого Життя. То так діє і наявне зло, але це енергії на знищення основ життя. Наприклад, наша заздрість до інших є спаленням енергій, спалення паростків любові у собі. Злість, гнів в інших обмежує і твоє, і моє життя...

Щоб зрозуміти смисл життя, то маємо навчитися бути у стані прийняття якостей життя цілісно без поділу на милість, на чуття доброзичливості, чуття любові, на вміння порадіти за себе і інших, та навчитися і вміти творити милосердя, доброту, щастя; навчитися очищати себе від проявів негативних і розуміти, як з ними поводитися в кожній конкретній ситуації при постійному набуванні досвіду і це буде надбанням мудрості у всіх діях, словах і думках.

І природа бачить очима БОГа красу людини і між собою вона здатна це проявляти. Так людина найбільше сприймає світ очима - до вісімдесяти процентів. А от психічний стан людський то досить чутко відчуває все - її доброту, чи зло і це вчені фіксують приладами, так як і чутливі люди (святі) чують цей стан.

Сам стан святості і чистоти духовної є у багатьох носіїв, хто життя має і дихає серед нас. Такий статус іноді дають світські органи людям з наявних у них цих духовних якостей, або з чисто політичних суспільних потреб і часто саме зі своїх особистих інтересів, а не зі стану блага і во благо всім.

Розуміння взаємозв'язку з усім і вся у різності умов духовного зростання не звільняє нас від відповідальності за свої дії. Весь живий світ Життя проявлений у гармонійних взаєминах і лиш людська спільнота відійшла від гармонійного і радісного життя, взявши закони, канони нормовану мораль, лицемірство, двоєдиність у дії і саме це сьогодні досить сильно впливає на вільне усвідомлення людиною себе, як індивіда і таке ж бачення інших і світу взагалі. Людина втратила подобу чоловіка і навіть сенсу життя не розуміє, прив'язавшись умом приземлено до матеріального у своїй споживацькій викривленій поведінці...

Будь-яка спроба привнести до сучасного соціуму ідею справедливості, раціональності, гуманності та колективної солідарності, для спроби єднання на цих гуманістичних засадах нашо́вхується на видиму, чи потайну репресивну відсіч величезної сили і зустрічає розгромний контрудар від невидимого ворога.

Ось така взаємодія цих енергій відбувається у наших взаєминах. То як тепер ми будемо діяти з цієї миті? Міркуймо і приймаймо правильні рішення для дій. Бо сукупність дій і є картиною нашого життя, яку ми так пишемо роками. Щастя вам усім, пошуковці милі і родинам вашим!!!

Тож кожному бажаю нести теплоту доброти до кожного з милістю і благоговінням. У цьому і є наше спасіння, у цьому смисл нашого життя. Стяжаймо енергії святого Духа для моці своєї. Бо кожна наша дія у собі і для себе з добротою, милосердям, справедливістю, любов'ю буде в поміч і іншим. Ми ж не будемо серед людей кропивою жалящою, як ото на пустирі. Радіймо за інших у їх діях позитивних, то і самі повними позитивом будемо. Тільки позитив здатен зменшувати концентрацію зла в життєвих просторах, і саме він відкриває серця для радості. Радіймо життю, поки життя теплиться в нас. Постараймося зменшувати у собі гніву, злоби, жорстокості, брехні, то менше цих енергій вилетить і з нас і ми будемо у стані прийняття позитиву, бо єство саме цим відкриває наші серця для милості. Ось чому слово БОГ і слово ЖИТТЯ взаємозамінні, бо мають у собі той самий зміст і суть. Одне так обумовлене греками, а інше українцями. Не будьмо відстороненими, байдужими, бо надія БОГа на вас. Єднаймося усі на цих началах позитиву.

Сама дієва форма в пізнанні себе для здатності бути творцем позитиву у житті і найпростіший спосіб бути творцем є вміння дарувати і вміння дари приймати так, щоб ця дія була невеличким джерелом тихої радості, того щему задоволення дією такою.

Ці дії є першими у пізнанні якості доброти, а доброта і розуміння дії цих енергій відкривають нові можливості для пізнання Духовності, бо доброта відкриває істинну суть

дарувальника і обдарованого... Якщо людина просувається в путі духовного зростання, то вона це відчуває у собі за двома ознаками: вона з кожним днем стає все щасливішою та щасливішою. Її взаємини з іншими людьми покращуються. Такі зміни ми можемо спостерігати і в інших. Бо щаслива людина щастям світиться.

Якщо цих ознак не спостерігається, то якою б доброю суспільною, чи духовною практикою людина не займалася, то це напряду засвідчить про її корисливі дії її ума. Така людина фактично деградує.

Якщо готовність брати і отримувати є більшою, ніж готовність віддавати, то ми все ж таки залежимо ще від чогось, чим ми прив'язані умом до зваб, до матеріальних статків, до статусів з їх ганебною узалежненістю від вищих на цій драбині посад, то так певною мірою і від нижчих – ми заграємо з ними обіцянками...

Так є зі всіма якостями, коли ми свідомо починаємо їх приймати у своє життя, у свій спосіб поведінки. Та все ж всі пізнання дещо обмежують нас у цей період в діях серед пристрасних, настраханих і зневірених людей, людей заблукавших умом і душами.

Наведу коротенький монолог відомого світу духовного вчителя Ошо. Він дуже мені сподобався. Та і взагалі хорошу спадщину лишив по собі. Тому і тут дякую йому і в пошану для вас друзі ці слова пишу сюди. *“Настає в житті такий час, коли ви відходите від драми і людей, які її створюють. Ви оточуєте себе людьми, з якими ви смієтесь. Ви забуваєте погане і фокусуєтесь на хорошому. Любіть людей, які відносяться до вас правдиво, чесно і щиро і моліться за всіх інших. Життя таке коротке, проживайте його не інакше, як щасливо. Падати - це тільки частина життя, підніматися на ноги - це і є повнота справжнього життя. Бути живим - це подарунок БОГА, а бути щасливим - це наше вміння жити.”*

А фактично справжнє щастя приходить від усвідомленого віддавання та дарування. Перші кроки до пошуку чогось бажаного у житті, перші кроки до всього очікуваного від життя робимо тоді, коли ми самі почнемо давати життя, творити у житті те, чого хотіли від життя - і процес піде.

Один живе в рутині днів, чи тільки займається одним і тим, а інший уже вийшов за межі села, другий кордони держави минув у цім путі життя свого; а ще інший спізнав світи через книжки, чи й сам участь брав у змінах світу і став героєм знаменитим, або у досвідах мудрості набрав. Та скільки тих, хто кожен рік вирощує жито-пшеницю і цим одноманітним трудом годує світ... Та й кругом росте нове.

Мав сина немовлям, а тепер парубок уже... Я футбольний м'яч ганяв, а він сидить біля компа; я ще просо ногами м'яв, а тепер є для цього комбайн. Ось таке у житті є і життя на місці не стоїть. А от в стяжанні якостей духовних світ ніби на місці стоїть, а то й відчуття є, що кожен з нас гіршим стає.

Не змінюється суть доброти, радості, любові, хоча прояви їх зовнішність міняє, та й чогось, ніби то, соромно є творити ці якості, як дії звичні. Можливості ніби більші є у нас для пізнання Життя, а радості у житті чогось так мало.

Здавалось би: навіщо очі, коли не можна ними дивитися на милість, доброту, милосердя; навіщо руки, коли не можеш творити добрі справи, коли не можеш обніматися; навіщо ноги, коли нема квітучої землі; навіщо серце і душа, коли нема кого любити...., а може то ми і є тим нещасним, який не може проявляти милість, милосердя, доброту до ближніх, чи може сам не вміє любити....

Міркуймо, аналізуймо, робімо спроби, творімо усе в житті тільки з любов'ю. Виявляймо розуміння, співчуття і, звичайно ж, любов і до себе, і до інших, то світ відкриється нам.

Не робімо себе «винним» за будь яку проявлену дію в думці, словом, дії. Хай вони на наше розуміння є лиш негативним досвідом, який ми пережили, чи проживаємо іще у якомусь моменті життя. Ми не можемо картати себе, навіть якщо ум говорить, що ми цю дію «заслужили», чи «притягнули» у своє життя, особливо у тих випадках, коли нам так здається...), та все ж проявляймо до себе усвідомлене розуміння і не пригнічуймо себе зайвий раз і не будьмо занадто строгим до себе. Просто знаймо, що ми всі робимо, на наш

погляд, начебто помилки, в тій чи іншій мірі, у нашій життєвій подорожі - і це цілком природньо і нормально для нашої еволюції власної особистості.

Та все ж не відмахуймося від цього факту, якщо ми відчуваємо докори совісті, бо це по суті є нам підказкою, що ум нас веде не туди, чи що ми схибили з путі. Це подія нам є для навчання, для виправлення, і добродіяльністю своєю ми зможемо відкрити суть нашої помилки і тоді ми зрозуміємо як її виправити. Ця радість з такої здатності і легкота відкриває нам Душу і її свіча буде в подальшому освітлювати наші поступки у житті. Ми змінимося у поведінці до кращого розуміння будь чого зі свого усвідомленого уявлення про себе, вибираючи при цьому подальший напрямок власного розвитку у своєму новому уявленні про себе і всього іншого, що потрапляє у наш життєвий простір. Аж тепер можемо і є така потреба попросити вибачення, чи й іншими діями пом'якшити той біль, який вчинили.

Дух святий дарував людині внутрішню силу змінювати себе, свої спонукання, свою поведінку, свої зовнішні умови і саме своє життя. Тільки не закриваймо себе бажаннями ума і будьмо в бдінні, щоб ми не брали участь в поганих вчинках. Душа нам підкаже мить для зупинки, для міркувань на подобі: “Для чого воно прийшло у моє життя?, Чого Сущий хоче нас навчити? Як вийти гідно із цієї ситуації”. Тут ми наступної ж миті після того, як щось сталося, отримаємо відповідь, бо приходить усвідомлення (у нас з відома Духа святого) факту, чи дії, які відбулися.

Завжди знаймо, що ми уже є минуле у тій дії, яка була і ми вже не той, ким були вчора, чи навіть секунду тому. Любімо життя так, як воно прийшло вчора, сьогодні і у в тій впевненості в завтрашньому дні з розумінням того, що все залежить не тільки від нас одного і що ми жити можемо лиш у цю мить. Минуле, то пил слідів, майбуття, то лиш міраж мрій і надій. Так ми позбудемося негативного вантажу.

Нехай кожен день, кожна година і кожна мить знаменує новий початок. Все у світі міняється щомиті - і ми теж думкою, словом і присутністю, з усвідомлення, що в названому ми присутні рухомими енергіями позитивних, чи негативних енергій.

Однак свідомо прийнявши у своє життя устремління вийти на путь духовного розвитку, то ми уже прогресуємо. Коли ж ми не дбаємо про Душу, не усвідомлюємо свого покликання життям сюди, на Землю, то ми зупиняємося, або рухаємося, деградуємо умом і закриваємо свій духовний центр.

Ми фактично вже стаємо на службу до Диявола. Тоді дух диявола нас водить своїми стежками і ми є його руками у злочиннях. Хоча і в останню секунду свого життя ще не пізно проголосити про свою нову, величнішу сутність себе та ствердити її.

Так це фактично прийняте осяння. Йому передували певні наші дії – ми прийняттям засвідчили готовність ума і тіла на праведність, засвідчили любов до Життя в цю мить.

Для розуміння іншим, продовжимо такі міркування тими словами, якими послуговується людина у своєму житті. Тому тут можна ще зупинитися на розумінні такого поняття, як «доля».

Доля – це своєрідна освітня (та, що освітлює життєвий путь) програма для нашої життєвої подорожі у цьому житті, яка закладена в нашу Душу-біочіп. Коли ми умом в діях не закриваємо її, то ми гідно проходимо цей путь, який є у програмі. Кожна така програма має нас навчити трошки збільшити позитивних енергій для організації свого життя і трошки поширити в простори і у Всесвіті.

Долю можна змінити, змінивши рівень своїх устремлінь, прагнень, усвідомленого розуміння суті життя. Це позитивні зміни.

А скільки треба мати волі, щоб змінити долю? Хоча не побоїмося цього устремління, бо без волі ми самознищитися можемо. Тут є два путі – одні злом, зневірою ламають її і падають в тар-тари, а інші благодаттю вистеляють її, та все вимушені ховатися від людей, бо вони заздряють, ненавидять часто їх, але й часто вбивали і вбивають таких святих. Про це свідчить вся відома минувшина.

Тож, при усвідомленні своїх можливостей ми можемо вийти за межі цієї програми-долі. Така дія є свідомо і ми вже напругу спілкуємося з БОГОм-Творцем-святим Духом. Це, зазвичай, уже мудрі люди, це духовні отці людства.

Основна маса людства ігнорує цю програму, мучиться, плодить негідні вчинки, лишаючи для потомків у родове джерело енергій цю важкість, ці негативні енергії для нащадків, висушуючи ці джерела, лишаючи їм для виправлення тих справ, які мали ми гідно пройти на цім путі-долі. Хоча інколи щось благодіяльне проявить і вони ж посильними були.

Тож, програма долі змінюється, коли ми змінюємо своє ставлення до життя, коли відповідальні і усвідомлені, що якість життя є основою самого життя, яке дає радість-задоволення, бо саме в стані радості ми щасливі і люблячі. Це часто допомагає по новому подивитись, наприклад, на питання: “хто винен?” і “що робити?”, бо це засвідчує, що ми пізнали суть життя.

Нас держави вчать, що матеріальний світ являє собою своєрідну гру. Так, це гра з м'ячем і в одні ворота. А свідоме життя є на рівних умовах і всі є учасниками життя, бо кожен має свою роль. Це велика гра. То ж слід розуміти, що це досить мудра освітня система по облаштуванню руху всесвітніх енергій в цій Цілісності, то так і в цій маленькій триєдиній цілісності чоловіка – Душі, Тіла, Ума.

Проблема людства, як і окремої людини, в тому, що вони не хочуть брати до уваги дію Вищого Розумного початку, закладеного у цьому творінні, хоча принцип Його дії простий і цілком очевидний для тих, хто здатний відстежувати зв'язок між внутрішнім своїм станом і подіями, що відбуваються з ним у навколишньому світі. Хоча це прямо засвідчує нашу безвідповідальність у діях, а то ще й злимося, гніваємося, тобто є наплodжувачами у просторах негативних енергій. Ми так мішаємо поширенню духовним енергіям. Ми зловживаємо тим, що Творцем людині дано здатність ВОЛІ дій, як шанс, як можливість прийти життями у своїх досвідах до усвідомлення своєї присутності і усвідомлення відповідних дій, прийнявши енергії знань Творця.

Отож, результат наших таких розмірковувань про ці прості істини може бути такий - ми починаємо відчувати, що щасливі від розуміння того, що наша зміна і трансформація нас самих до кращого можлива протягом життя, та усвідомленням ми прозираємо в певну якусь мить і тоді ми відкриті і доступні Всевишньому будь якої секунди.

Життя фактично починається тоді, коли ми усвідомлюємо його присутність, коли ми залюбовані ним у всіх його проявах і гранях. Саме розуміння цього і спонукає нас дякувати Життю, що ми є уже придатні бути співтворцем радості у ньому. Бо щодня, щомиті – це нове життя.

Тому будьмо боголюбцями і любімо себе у цьому Житті. Подаруймо прощальний поцілунок своїм мнимим помилкам, фантазіям та прорахункам, пам'ятаючи, що якби ми бачили себе так, як бачить нас БОГ, то на нашому обличчі дуже часто сіяла б любляча посмішка. Це вже наш досвід, наша мудрість.

Буде доречним цим міркуванням-повчанням і розумінням того, про те, як ми діємо по відношенню до інших, бо все повернеться до нас рано чи пізно – і добре, і погано. Так діють енергії кінцевого повернення у своєму кругообігу. І це не має нічого спільного з покаранням або з винагородою. Так влаштований світ Творцем. Така природна взаємодія різних енергій. Ми отримуємо те, що посилаємо. І цього не уникнути нікому і ніколи. Не повернулося колом при житті, то залишиться у родовому джерелі для нащадків. Тому і огорчатися і проклинати когось за нещасну долю дітей не слід, бо такі погані енергії лишилися після наших предків. І ми ж колись будемо предками енергетичними. Тож життя і є шансом, і є можливістю любити і доброту творити на радість собі і рідні.

Секрет ще в тому, щоби жити усвідомлено. Постараймося побачити себе, свою суть; побачити, який шанс є у нас, щоб зробити іншим дар того, ким ми є по суті з розуміння цього себе, свого Суцього у собі, а в нашу програму все це закладено на кожному миті життя.

Подивімося, яка частина нашого дару, нашого вміння подарувати і скільки цієї частини оживить цю мить, або зробить її кращою і неповторно щасливою, бо саме в такі миті ми придатні звільнитися від енергій помилок минулих. І знаймо, що буде час, коли найкращий дар, який ми можемо зробити, то це дати можливість іншим так поступити і проявити свій дар любити, дар Бога – бути готовим діяти, як Бог. Тому навчаймося сьогодні

дозволяти іншим проявитися найкращим чином, навіть якщо ми знаємо, що зможемо зробити це краще, бо ми уже є наповнені любов'ю у всіх її проявах.

Приємно знати, що стан гідного Життя на планеті турбує не тільки окремих індивідів, а це значимо. Бо це саме так починаються формуватися структура побудови нового суспільства - гуманного з соціальною спрямованістю, де якості життя є способом життя, є культурою поведінки всіх.

Бути живим - це подарунок Бога, талант – це дар Творця, а бути щасливим - це наше вміння жити в гармонії з собою і з людьми.

Отже, зрозуміймо те, що сенс життя людини у тому, щоб усвідомити Цілісність, що всі позитивні і негативні енергії, тобто БОГ, у нас зміг би проявити і пізнати Себе на досвіді у діях, а ми, ця частинка БОГа укріпилась би довірою. Іншими словами, Життя - це Бог, Це ми і саме так пізнаємо Себе на власному досвіді, через все існуюче у нашому життєвому просторі.

Тобто, Бог у своїй Цілісності бажає пізнати і відчувати себе у всій повноті, та правомочності. Він бажає, щоб і ми пізнали і відчули, хто ми є в дійсності, чи ми іще на ранніх стадіях розуміння БОГа, як істоти, чи ми вже усвідомили суть Його і вже з цього стану здатні творити і відчувати себе так, як ми це бажаємо вибирати у своєму житті, або з розуміння потреб.

Він знає, що життя ми маємо пройти у своїх досвідах до мудрості, бо саме тоді ми уже розуміємо, що життєвий путь - це безперервна радість і те щастя, і та любов при творчому підході до будь яких справ, бо це дає розуміння, що ми здатні проявити себе, як духовну істоту.

Є досить точне пояснення суті слова і суті явища БОГ в Біблії: "Я ЕСМЬ, ТО ЩО ЕСМЬ", як перші заглавні букви цих слів-вислову на грецькій мові, яка і є основою сьогоднішньої Біблії. Тобто БОГ є все хороше і все погане у цьому явищі, прояві усього ЖИТТЯ. Ми всі є маленькими копіями БОГа-Життя. Всецілий БОГ самодостатній і живий організм. То так можемо сказати й про людину. Звісно, це не порівняльні енергії, та подібність повна.

Так це цілісність, яка не може існувати одна без одної і тому позитивні прояви доброти, любові... обумовили святим Духом, а погані прояви зла, брехні... у житті назвали Духом Сатани-Диявола. Це так є і Цілісність саме в цьому поєднанні здатна засвідчувати ЖИТТЯ, як Рух різних енергій в ньому. Ось чому у житті вміщена ця дуальність бога. Таке трактування небезпечне і воно веде і фактично привело до зникнення людини на Землі, бо людина стала ворогом життя, вона нищить його негативними ділами, вона і напругу вбиває безцільно і по сатанинськи іншу людину, як і все, хто здатен носити життя у собі. Навіть те дерево, рослина знищена без потреби є дією злого, бо вони ж бо несуть чоловіку життєві енергії киснем, поживою і є оберігачами і очищувачами води і повітря.

Ми до святих можемо відносити з розуміння умом Всевишнього, Творця, за творче начало, святого Духа, як рух позитивних енергій, ми можемо молитися і до Богородиці світу цього, яка у своїй частині є такою, яка продовжує життя вічне, ми можемо відносити усіх сподвижників святого Духа, якими є деякі святі-духівники, духовні вчителі, просто мудрі люди і всі, хто свідомо є співтворцем якостей життя. Однак прийняття цих духовних енергій серцем засвідчує, що це Вони входять в наше єство з тим прекрасним благоговінням для пізнання їх святості в житті

Не добре є що людство прийняло таку ідеологію, що БОГ – ЖИТТЯ має у собі поєднані енергії ДОБРОТИ І ЗЛА, що вони вміщують в собі світлого і чистого Духа і духа темного і лихого (святого Духа і духа диявола). І ця ідеологія дуальності є сьогодні оправдальною для боротьби. Де є любов і інші якості Життя, то там не має бути місця злу і його похідним. Така теза сьогодні звучить скрізь і вона вже є в програмі (долі) людини.

Приймати зло, як спосіб життя, чи вставати на боротьбу з ним, то це і ставати самому носієм зла.

Якщо у чоловіка нема свідомого устремління на ДОБРОТУ, як здатність до пізнання себе і світу, то всі логічні викладки про раціональність, про здоровий смисл, розсудок є лиш спосіб оправдувати наявне зло. Це має бути тим першим кроком людини після того, як вона змогла бачити відмінності між добротою і злом, прийнявши доброту, як путь до духовного зростання.

Так, доброта є якість духовна, позитивна, яку ми несемо кожен у собі. Покликання людини сьогодні на Землі відкрити її у собі, для застосування у житті. Творцем був створений чоловік, як богочоловік і от сьогодні він точно є відображенням по суті і змісту у тій мішанині різноманітних енергій (позитивних і негативних; енергій доброти і енергій зла) у цьому обумовленому слові, яке набуло поширення серед спільноти – Л-ЮДИНА, як характеристика носія злих енергій.

Так, сьогодні є біда, бо людство є проявом зла і наплodжувачем його у великій кількості. Тому Природі і Всесвіту не просто втримувати хоча би рівновагу, не говорячи, про очищення остаточне, бо сьогодні досить сильно змінена космічна програма в кожній людині. Мабуть така потреба є у сьогоднішніх творців.

Люди невідаючі, як і ті, які живуть у пристрасті часто послуговуються злом і іншими його сестрами і братами по негативу і саме вони на сьогодні є їх носіями, а ота ізначальна світла Божественність чоловіка, яка закладена в програму-душу і має очищувати Всесвіт від зла повсюди і повсякчас.

Так, це важко й трудно, коли основна маса не має цих знань - як очищувати себе, свої простори від негативних проявів у собі. Досить мало духовних вчителів, духовних наставників і, зважаючи на сильний спротив енергій зла - і цей спротив відчувається як тяжкість для сучасної людини, відчувається важкотою всім єством.

Людина роками, віками сама накопичувала цей тягар, та не хоче йти до пізнання, до прийняття Знань, віддаючись мнимим звабам ума і тіла.

Тому програма і передбачає еволюційну тиху зміну в життях. Тому зло сьогодні виставляється, як потрібне середовище. Людина навчена боротися у житті, за життя під Сонцем. І сьогодні це визнається нормальним явищем. Мови нема, щоб створювати умови, де людина би жила вільно і навчалася навикам самоусвідомлення щоденно. Доки ми свідомо не прийдемо до просвілення, як спосіб життя, як можливість жити в радості, то зло і буде серед нас. Воно підспудно задовільняє ум і він цим є активним у цій суєті. Ум є ди-я-вол (другий мій (я) стан(воля). Тому ми у лицемірстві відсторонюємося від відповідальності за себе, за свої дії, за Всесвіт, кажучи, що це диявол нас попутав. Досить хороша тема для міркувань і повчань.

Людство тягнулося і йде сьогодні Душею і умом за тими, хто був і є справедливим і добрим, бо саме такі здатні змінювати світогляд людства. Інші ідоли, ідеології зазнавали і зазнають краху, бо одна капля дьогтю-зла гнилого замарає цілу бочку меду.

Ось так я з благословіння Ісуса описав факти і події із життя, створивши типові образи для наслідування тих якостей життя, які люди здатні пізнавати з книг, щоб уже вміти свої життя облаштовувати, щоб жити мудро і позитивні сліди лишати по собі для родини, думаючи так, нібито дитина починає жити з чистого листка із тих знань, що даємо ми, батьки, суспільство.

Так частково воно і є, та кожна дитина приходить у життя, у цей матеріальний світ, зі здатністю приймати їх, а також несучи цю здатність і свої знання у тому таланті і в тому краю, та по Творця задуму, вона і здатна себе проявити, привносячи в життя чуть більше позитиву, якого би вистачало для натхнення їй, а також задавала би смисл життєвого спрямування батькам, та і нести його у своєму життєвому просторі іншим.

Такі простори є із можливостей дитини-людини. Один здатен жити і творити у своєму дворі, інший у домі, чи на гектарі землі, а інший шукає і освоює простори своєю присутністю і творчою працею, чи зберігає пізнання у пам'яті, або думкою з глибин життів, почерпуючи з пам'яті Душі, які старається зафіксувати для інших в книгах, чи лишаючи в речах – і теж для інших. Це можуть бути дрібниці в тій банці помідор, держак лопати, ліжко, це можуть бути певні відкриття. Та все ж ці надбання були і є для майбуття.

Зрозуміймо й остаточно ми, що людина не виокремлена в природі і не виокремлена у Всесвіті, а є частиною їх. Хоча чоловік періодично хоче пізнавати себе, свою суть, свої можливості фізичні і можливості ума, та все ж у ньому є більше від тварини, більше від суспільної особистості, чим духовної істоти.

Усе живе на Землі спільно з можливостей своїх постійно творить Благодать, тобто умови для життя і все ж у більшості врівноважено і саме ці якості життя, які ми обумовлюємо, як духовні. У природі є більше гармонійних взаємин ніж між людьми в їх спільноті. Творець всім ізначально дав рівний старт для спокійного урівноваженого життя.Дуалізм. Симетрія. Добро і зло. Покора й супротив. День і ніч.

Саме так навчені ми міркувати майже всі, і саме на таких міркуваннях вибудована наша суспільна культура поведінки

Цей список можна продовжувати до безкінечності для створення у людській поведінці напруженості енергій життя, що по суті є протиставленням, але саме цю позицію ми не можемо називати, як розвиваючою, як здатною поширюватися з творчих начал у цій місії людської істоти із задатками ума до самоусвідомлених дій.

Насправді людина переживає безліч емоцій і перебуває в багатьох станах, але наш мозок привчили усе спрощувати, та цілісністю, як повнотою руху енергій життя ми не можемо ігнорувати.

Тому я не погоджуюся з цим визначенням, бо це не є цілісністю життя. Це його частина і вона практично продукowana лиш людиною, яка є лицемірним політиком у своїй діяльності, окрім малесенької частини спільноти...

Цілісність життя проявляє себе у троединості, перш за все. Далі ми можемо викристалізовувати у поведінці живих істот інші багатовекторні напрямки розвитку життя, чи його самознищення, або і далі варитися у цій суєті споживацтва, але ніяк не з позицій людини розумної.

Так ми стверджуємо про присутність величезної маси у ЖИТТІ сірої, змішаної кількості енергій, які є і існують між цими двома надуманими полюсами. Саме тут і з цих енергій живляться полярні полюси.

Якщо ми з усього живого визначимо у цьому еволюційному ланцюгу розвитку людську спільноту, то і тут вона заявляє свою присутність енергіями життя на вісімдесят-дев'яносто відсотків.

Саме в цій частині можна черпати, саме з цієї частини ми можемо брати матеріал для збалансування енергетичної рівноваги полярностей, яка сьогодні так потрібна всьому живому.

Людина є з'єднувальною ланкою цього ланцюга кругообігу енергій. Саме ця ланка ланцюга є відповідальною своєю здатністю зберегти цей кругообіг, як життєздатність, як життєстверджувальну можливість - БУТИ, ЧИ НЕ БУТИ ЖИТТЮ на цій планеті. Чому ми так стверджуємо? Бо лиш людина здатна свідомо впливати на процеси рівноваг.

На сьогодні ситуація сильно змінилася із за корисливості людини. Людина стала активним наплodжувачем негативних злих енергій, хоча мала і має потенціал творити доброту, милість на справедливій основі задля збереження рівноваги між добром і злом. Визнаймо сьогодні, що людина активно порушила цю рівновагу, хоча й з самого початку була найбільш агресивнішою, тобто мала потужний потенціал до наплodження зла. Вона пішла цим шляхом, шляхом амбітної вивищеності. І от тепер ми наяву постали всі і вся перед питанням: бути нам, чи не бути присутніми життями тут, на Землі?

Є окремі індивіди, які розуміють цю небезпеку, яку створило людство саме собі і іншим учасникам життя. Тому визріло бажання написати тут добрим людям, які так залюбовані життям оце щире вітання-побажання: "З празником духовних оновлень щоденних Вас, добрі люди!"

Навчаймося любити все, що в природі є. Почнімо із тих, хто від нас не побіжить. А це рослини, кущі, дерева у саду, чи в лісі. Та й на полі послухаймо шепіт вітру, або полюбаймося голосним дзюркотом води серед перешкод з гілок-камінців в струмку, чи ріці, чи в тихоплинній ході на плесі, до яких ми наближатися почали на цю галявину-прилісок з

багатокілометрових польових доріг. Ми по коліна на м'якій подушці з минулорічної трави серед якої вже повилазили тоненькі стебельця цьогорічні.

А ось і величне плесо ставка, що його люди облаштували на цій річечці іще малій. Там далі видніється і дамба. Ось до берега біжать хвилячки чималі. Вітру ніби і нема. Ще мабуть спить. То це шука така велика подалі від берега фіззарядку робить, щоб хвацькість відновити, коли збереться йти в очерет-комиші карася піднімати зі дна, щоб омивсь і в рот їй попросивсь. Це так вона хвилі центричні посилає до берегів, будячи водяних павуків, насторожуючи водяних пастухів, що потривожили їх невидимі і дрібненькі стада різних живих істот. Та й красива ондатра, міддю шерсті граючи, сховала голову свою у воду, мабуть, попливе до входу у воді до своєї сімейної нори, що петляє у пісчаному березі.

Зайдімо й у ліс, де повно різних таємниць, які він так бажає показати нам, а потім з під крон дерев подивімося на небо у ту блакить бездонну, що чистотою манить і так же вчить нас в чистоті тілом, умом і Душею жити.

Пахне ліс весною, ніби, новонароджене дитя тими тоненькими ніжними запахами смолянистих бруньок, новонародженими липкими ще листочками, що такі ніжні на цій молоденькій гілці, яка сама іще, як мама молода грає зелененькою корою-пеленою, бо саме скоро вона і віночок з квіточок надіне, з яких восени виростуть плоди-дітки. Твориться життя тут у всьому й скрізь у тій любові Творця на цій матінці землі, де їй тихенько допомагають батьки-дуби, а рідна сестра-вода несе життєві соки.

Та й Всевишній не стоїть на своїй висоті і вітром віти їх колише, щоб були собою міцні і могли стовбуром-тілом й руками-вітами ці молоденькі пагінці, листочки, квіти поближче до небесного тепла піднести, щоб вони постійно могли вчитися посміхатися до сонця, бо воно цілий день усміхається до них ніжно, даруючи тепло живильне, і при сонці споживати вуглекислий газ, щоб дати його у воду-соки для їх здоров'я і для всього живого на Землі, щоб дихати усе могло і з любов'ю росло. Не дарма говорять люди, що ліс, то Земні легені.

Якщо ми в лісі зранку, то здатні чути відновлення повноти життя лісу і побачити той сон життя зі сторони: як просипаються дерева і кущі, піднімаючи віти для вітання з нами і з днем, до якого дожили. А там між вітами і промінці збуджено пробіжать, граючись тінями своїми, а то й злякають зайча, яке спить біля куща, чи розбудять ворона мудрого і він ліниво підніме крило, або й зробить круг до своїх подруг і збудить своїм тривожним "КАР-Р-Р" всіх, хто іще спить.

Привітаймося до всіх і окремо до тих, хто найближче стоїть: "Доброго дня Вам-Тобі ліс, берізка, дуб, крушина і ожина, мичка і мох, очерет і тонконіг, а там верес і безсмертник, який на галявинку втік!!! Здрастуй і аромат живиці, що сльозами-каплями на стовбурі сосни заплаканої, які заграли кольорами бурштиновими, засвідчуючи усім, що і їм подарувало сонце енергії свої!"

Обізвалися до нас усі різноголосі птахи. Це так ліс прийняв нас, як гостя, як рівного собі. Почався день і все пристало до праці. Комар на носа сів і крові насмоктався так, що живіт розпух, а ми дозволили йому, бо знаємо що наше тіло почне створювати нову кров і цим омолодить клітини. Тож подякуймо йому, бо і він бере кров лиш ту, яка уже не придатна є для кровообігу. Ось і дятел запищав і свою роботу почав: стук і стук в стовбур дзьобом, бо побачив дірочку малу, куди заліз короїд... Знає ж бо цей лікар лісовий, що цьому дереву іще слід рости й рости. Тому й короїда дістав та ще й на сніданок такий посмакував. А ось і синичка скик та скик і теж біля дятла хоче черв'ячка здобути.

Збудили й мишку шворну, бо ось і вона оченятами чорними з торішнього листя блись і блись. Мабуть там і її нора, бо чути її діточок писк. Я німий, мовчу, і лиш ось такі думки в голові плету для цієї книги. Аж ось і хвіст рудий лисиці між дерев. Не бачить і не чує мене, бо носом по землі слід мишачий винюхує. Все є у лісі для життя. І живуть усі стільки, скільки Бог їм дав.

Першолюди такі ж були учасники природи і жили по багато літ, та маючи ум і великі можливості забажали жити, як боги. Однак їсти забажали не з потреб, одягатися не схотіли в шкури і винайшли спосіб виготовляти шовк і полотно. Та страх все ж мали перед

природою і Всесвітом, а страх зменшував роки життя і вони почали шукати способи жити вічно.

Страх померти став початком для збільшення негативу на Землі. Будь яка діяльність людини наповнювалася страхом: вдається ця спроба зробити дизель, зробити верстат... А потім страх, що він комусь належати може, та і спати нема як, хвилювання, зло, заздрість, та й охороняти треба і щоб хтось до верстата вирощував льон...

Почалася війна між людьми за ресурси природні, хоча вони однаково енергетично є у колі для всіх і ми є тією з'єднувальною ланкою для них. Тому минувшина так щільно наповнена війнами і тепер до природньої смерті добавилася смерть в яку ми входимо своїм злом, своїми ж умами, руками і ногами, добавилася смерть насильницька у масових вбивствах. Почала людина духовно занепадати і цим ще в більшу прірву впала. Горе, горе нам люди окаянні!!!

Ось так почалася війна у собі кожним із нас і сьогодні цих енергій вистачає сповна, щоб засвідчувати уже, що прийшла та пора, коли людство готове і дозріло у своїх розуміннях до зникнення.

Той залишок нещасний, які себе вважають сурмачами у цій траурній музиці смерті, як князі на цій планеті, залишаючи лиш придатні їм працюючі уми і певні руки, які становлять від десяти до двадцяти процентів людства на час відліку, який почався ще в тому столітті згинуть, згинуть всі.

Залишиться до процентів двох із всіх двадцяти, які необліковані, які витримуватимуть життєву лінію чистоти духовної. Це близько трьох мільйонів на всій планеті. Саме вони залишаться з тою чистотою, яка була присуща першолюдям з тими можливостями добувати їжу. Це не важко, бо вони за ці сто шістдесят літ звикнуть жити з потреб. Ось ця духовна чистота і засвідчить золоту еру благодаті духовної на Землі. Маємо розуміти, що це не ера матеріального забезпечення, а саме духовна насиченість поверне людство Душами в лоно Первоотця-Творця-святого Духа. Ним забереться наша воля і воля сьогоднішніх творців.

Якщо вже так ума нема, щоб жити спільно зі всім на Землі помірковано і в радості, то йдімо до Природи, Богородиці благодіяльниці нашої. Заходьмо в неї в будь яку пору доби, в будь яку пору року і там знайдімо спокій для ума, щоб звільнитися Душа змогла від його планів, бажань і життєвої суєти – і лиш тоді ми побачимо путь, по якому зможемо до щастя йти, коли ми маємо час, чи здатні є до цього.

Спробуймо щонеділі, подихати на повні груди, розслабити ум і тіло, побажати собі і всім, і вся, ким наповнена Земля здоров'я, щастя, доброти, любові. Поговорімо зі всім і з деяким окремо, що змогло замилувати око й Душу, поговорімо з тим, хто підтримки і допомоги хоче: підіпрімо придавлене деревце, замажмо рану на стовбурі чорною землею, на мурашник накидаймо дрібненьких сухих гілочок, спустімо з калюжі на стежинці воду в сторону, покладімо камінь, палки на стежині-дорозі, щоб інші могли перейти, не намочивши ноги. Насінинку витруси з травини і посій на відгорнуту земельку, жолудь засунь у вологу землю і так спокійно походи на лоні природи. Злийся воєдино з нею і вона допоможе видужати умом, тілом і Душею на цілий тиждень. Зніметься напруга, страх відійде сам і на багато життєвих проблем отримаємо пораду.

Це дійсно будуть нашими істинними празниками у новому способі ведення життя. Спробуймо... і природа прийме нас саме за добрі наші справи. Бо люблять тих у житті, хто є добрим і доброту примножує діяльністю своєю. Навчаймося любити природу з дрібниць, а потім перейдемо з наявними знаннями у сім'ю, на роботу - і нам відкриється добротою світ.

Літом можемо прогулюватися босяком, а щоб прийняти ласки вітру й сонця, то і все тіло оголити. Особливо багато знань відкриємо влітку, відкриємо багато таємниць і скарбів знайдемо чимало. Початок літа цікавий цвітом рослин дерев. От спробуймо знайти квіти дуба – і насінина велика є і дерево велике... В цю пору потомство появляється молоде і можна подивитися, як батьки його вчать жити.

А вже восени можна допомогти в лісі, на стежках, річках порядок і чистоту навести. Взимку вигнати всю злість на холоді, наповнитися чистотою просторів. Туди уже не ввійде зло.

А я розкажу про свої подорожі, коли ходив по дібровах, болотах і в ліс, який охороняла держава. У мене там був друг, лісник – дід Миша. І я часто з ним і без нього ходив у його обхід, де знайомився з лісом, де навчався його любити. А він любив ліс без пам'яті. Ліс вмів у ньому все його життя, весь його смисл.

Декілька слів про нього. Мав зріст разом з кашкетом лісника і ще слід було підставити зимові ковзани, то було би метра півтора. В ліс ходив у формі і часто брав з собою пукавку-рушницю. Мав собі коня (влада тоді дозволяла мати свого коня лісникам і інвалідам війни) і до нього змайстрували йому маленький віз. Коротший за звичайні і драбини були вужчі, щоб ними не пошкодити стовбури дерев. Мав він і помічника маленького шавку. Тоді з ним не сперечалися. А як настали бандитські часи, то все ж і шанували за справедливість і опорою для цієї справедливості і життєвої позиції була наявна в ньому любов. Так, то була любов до лісу, природи і людей.

Він і охороняв ліс, коли мав інформацію, що хтось хоче вкрасти декілька сосен, чи дуба. Тому і часто примощувався на гілляці дуба біля дороги, прив'язуючись ременем і, бувало, там і засинав. При спробах вночі в'їхати в ліс стріляв вверх зі своєї пукавки. Поза очі корисливці сміялися з такої поведінки його. Бо будучи лісником, у нього дома часто не вистачало дров і жив у маленькій хатинці з сім'єю. Ото збирає понад дорогою сухі гілки, чи зріже суху деревину, підносячи до дороги з глибини лісу. Це було в нього у крові – не нашкодити, не поранити.

В лісі ходив тихо, ніколи під ногами не трісне гілка, щоб не сполохати звіра, чи птахи, особливо в час будівництва ними гнізд, нірок, стійбіщ, то так і при появі у них потомства. Лагодив дорогу без вказівок. Мав у своєму обході поле для вирощування саджанців дуба і сосни. Це була гордість лісництва. Керівництво йому довіряло і він дбав про розсадник, щоб була лосі, кози, чи дикі свині не пошкодили. Тому густий тин майстрував.

В нього були посадки якісного жовтого і червоного дуба (це колір деревини при розрізуванні) і він на всю Україну там вирощував жолуді для насіння. Цінувалася ця порода у світі за якість і красу. Були в нього і бурі дуби. Це велети крислаті, а такі родючі, що аж дух захоплювало. Були в нього в об'їзді збережені корабельні сосни. Коли були планові прорідження лісу, санітарні рубки, то він не відходив від лісорубів.

Самі лісники, лісничий і керівництво лісгоспу знало, що саме в нього ховаються лосі, кози, косулі і він їм будував годувалки біля води і біля ліщинових гаїв. Майже рядом було гало (відкрита місцина біля болота без зарослей і там росла чудова трава) де він скошував траву для своїх підопічних. Там її сушив. Складав у стіжки. Звідти при потребі привозив до годівниць. Кози зазвичай ховалися в лозі і він не вирубував її, а кози самі весною об'їдали її досить таки сильно, та до окоту швидкоростуча лоза закривала їх стійбіще-замок повністю в від людського ока.

Там, біля ліщинового гаю, було затишно всім і там вони були під охороною білок, борсуків (дика собака), лисиць бо вони теж у цій гущавині ховалися і були чутливішими. Там їм була їжа – горіхи і біля горіхів і виділень тварин збиралася маса дрібної лісової птиці і маси мишей, їжаків, на яких полювали борсуки і лисиці. Тут було маса птиці, бо там був послід цих звірів і оголена земля із захащеності, а там множилися черв'яки, гусінь і це було для них поживою. Ціла ферма. Так я казав йому не раз. Він тільки радо посміхався і інколи казав: "Так, таки так".

Сюди часто приходив скалічений на ногу вовк. З нього мисливець нікудишній, та при такій насиченості і йому попадала дохлятина. Так він мав у сосновому бору під корягою лігво. Деінде вовків не було – їх відстрілювали мисливці і лісники під зиму. Залишився лиш один цей санітар. Була велика кількість диких свиней, бо жолудь восени була їх основною їжею і поряд з об'їздом були землі-поля колгоспів, а тепер наділи земельні, де ростуть зернові і саме вони є поживою для тих ондатр, що родиною розрослися вниз по дамбі до

інших ставків. Правда їх останнім часом потіснили велети водяні – бобри, які як кабани дикі у вільності їдять рибу, роблячи невеличкі греблі біля своїх нір-ходів- домів, а то й хатинки вибудовують нижче – такі з гілок, трави завбільшки, як копиці сіна. Хатинки будуються там, де взагалі болото суцільне і там неможливо робити нори.

А от на самому кордоні була плантація полуниць і дві плантації кущів: одна з чорноплідної рябини, а інша з червоної. Малина і садок росли біля лісництва, де і починалося господарство діда Миші. За метрів вісімсот було урочище Горбач, де закопували здохлу худобу колгосп і селяни. Так що корму було вдосталь снігурам, синичкам, звичайним горобцям, шпакам, шулікам, воронам, галкам. Часом там блукали й лиси-самці. Такі куці і грязнючі, та й хутро у них нікуди. Тож замазури ці особливої й уваги не привертали, хіба що погавкають інколи. Так, вони лиш нору вміли будувати це все з їх обов'язків, хіба ще, коли лисенята появлялися у сім'ї, то охороняли входи в нори і хитрощами собак відволікали.

Так, що ці дикороси і садок великий біля лісництва були, як рай для пасіки чималої. А вже по ставках і цих болотах водилися буськи і черногузи, дикі качки й гуси. Їм вистачало зелених і коричневих жаб, та і риби було вдосталь у ставках. Це птахи мовчуні і лиш, коли збиратися починали для відльоту, то галасу було на весь ліс. Вони тут збирали два ключі, а гуси й качки зграями літали і себе до перельотів готували, як і буськи, коли збиралися в теплі краї.

А грибів було багато і він мені спочатку показав декілька грибних місць, та скоро я мав і свої, де збирав по чотири сім корзин за день в грибний рік. Я люблю збирати гриби – їсти не давай, а ходитиму. У мене чуйка на них була, а ще знав способи не розкрити своїх місць. Гнилі і червиві не залишав на пеньку, щоб черви не виїдали грибницю, а брав у руки, розламував на куски і розкидав по сторонах, чи відносив при нагоді і під листя ховав. Спора гриба виросте, навіть, якщо і через травний шлях черв'яка пройде. Такі тихі полювання є досить вдалимими. Так, це багато, бо з двох корзин був мішок з під борошна. Був у лісгоспі свій плодоконсервний завод, то там робили соки (березовий, плодоягідний з чорниці, брушниці, ожини, буяхів) і з грибів варили чимало, так, що по вагонів три за місяць відправляли на південь України. Ці полювання за грибами давали учасникам –доглядальникам, збирачам врожаїв цих прекрасних енергій позитивних і в цій продукції ця любов їхала повсюди до споживачів.

Ось такі дари давала природа нам усім: людям, птахам, комахам, тваринам у тій їх духмяності, де природа вирощувала серед музики лісу, де кожен вносив свою лепту, щоб росло все з любов'ю і без черв'яків. Та й черв'яки вміли ховатися і природа їх так розкрашувала, що кольором вони досить вміло маскувалися під колір листя, чи кори. Як подумаю, скільки праці, скільки енергій життя творилося у лісі?

Любімо природу, допомагаймо і оберігаймо, хоча б трошки, не мішаючи її самоорганізації. Особливо бережімо ліси від пожеж. Це атомна війна для лісу.

Природа любить тих, хто любить її. Ми лиш самі можемо своїм станом засвідчити цю любов. Вона відчує її по своєму і особливо, а любов дерева до нас засвідчить через датчики. Сьогодні це підтверджують вчені. Природа таку людину не покарає, не посилає йому затемнення в подорожах.

А все це бачиться нами на тлі того простору, на якому знаходимося ми. Бо не ми самі міняємо світи. А тут є ті, які живуть у байдужості, інші у пристрасті і захоплюються з можливостей своїх так, що діями своїми є руйнівниками, чи понищувачами життя свого і інших. Життя складне.

Життя складне і часто тяжке. А тяжкість у тому, що ми сердимосся, гніваємось з того, що не можемо фізично здійснити мрії, бажання свої; що появляється маса перешкод для їх здійснення, а буває, що стан здоров'я не дозволяє їх завершити.

В чому ж суть цього тягаря? Бо у нас знань потрібних нема, бо здоров'я нікуди... А де його втратили ми? Чого ж знань нема, коли інформацій повно всюди, а все ж з'єднати все до купи не здатні ми. Видать, що ці потуги є намарними і вони не потрібні нам у житті. Так, ума нема, щоб це зрозуміти і зупинитися, а потім зайнятися тим, що дає задоволення і радість... Тобто, ми можемо зробити висновок, що в нас не вистачає сил, не вистачає енергій

життя і ми чогось не розуміємо, що ці енергії ми маємо творити частково самі і в тій кількості, яких би достатньо було для організації свого життя, а то й надлишкові ті, які потрібні тим, щоб змогли піднятися і сходити в сад, життям дерев і трави помилуватися і цим енергій для життя додатково набратися.

Тому у підсумку думок створюється враження, що ми із покоління в покоління не здатні творити позитивних енергій стільки, щоб вистачало для свого життя і по можливості для інших. Бо вони умова для полегшення життя у дні наступному, у житті наступному. А що ж ми засвідчуємо?

Засвідчуємо що кожне покоління все більше й більше почуває себе виснаженим і навіть техніка не здатна повністю задоволити потреби, не говорячи про нескінченні бажання. Бо суть бажань завжди сконструйована на брехні, на силі, як метод бути успішним у житті. Мабуть не той орієнтир ми вибираємо у житті. Так, ми більше цінуємо життя по матеріальних статках.

Не розуміємо часто ми суті життя і того, що основні наші надбання у стяганні якостей його, у стяганні якостей духовних, бо то і є ті позитивні енергії, які і є джерелом життя у кожного із нас. Любов гаряча і цим теплом життєві енергії нагріва; любов – світоч, що освітлює єство і все навколо; любов живодайна, бо вона генерує рух єства і є, як зігріваюче сонце, як омиваюча вода, як тримаюча земля, як манливе небо, як замиловуюча природа, як єдина родина-спільнота- сім'я. Тому вона нам життя дає, вводючи на курси закоханості, кохання, на курси замилювання, ласки і вчить сім'ю творити, щоб у щасті зуміли жити.

Так саме вона вчить нас ЖИТТЯ, вчить якостями всіма минувати, розчиняти існуючий негатив, вчить усвідомлювати темні енергії злі в цьому коловраті ЖИТТЯ, як умову еволюції людини від піщини до гідної дитини Отця-Творця-святого Духа.

Щастя світле, бо путь до істини осяває; істина до пізнання гукає; в пізнанні чоловік прозріває; прозрівший добротою кожен день починає; а день кличе всіх до праці, щоб щастя, доброту, радість, справедливість у взаємини між усім живим ароматами любові наповняти.

Доброта тепла в суті, бо радістю наповнює; радість всім єством грає і все навкруг танцювати спонукає; справедливість всіх Духом святим єднає, гідність шанує всіх; воля дороги життя правдою вистилає; милість добротою всіх рівняє; милосердя довіру до БОГА відновляє; щирість до дружби йде, яка усіх до Творця веде; дружба добротою напуває; щедрість до жаги життя притягає; думка ними всіма поміж усіх витає, слово всіх єднає; діла і є результат життя, а в житті при якостях таких любов обов'язково зацвітає. Совість і свідомість направляє всіх до усвідомлених дій, міста будує, знедоленого врятує, зловмисника зупинить, спраглою правди до доброти приводить, мудрість і щастя при житті народить.

Тому у повсякденному житті кожен помилку свою постараймося виправляти.

То саме завдячуючи розумінню такому, ми при допомозі ума і тіла з участю родючої землі, повнотою повітря і при допомозі води з Благословення святого Духа і всіх сподвижників Творця, всіх люблячих Богородицю світу, ми і є присутніми на Землі оцим ЖИТТЯМ великим!!!

Любов це ключ до Джерела життя. Вона здатна збирати живодайні творчі енергії із тим завзяттям, яке любові лиш придатне. Бо єднання можливе лиш при наявності любові. Тому у людей і є це міражне розуміння того, що любов є вершиною всіх якостей життя, що з любові і створене усе у Всесвітах. Саме достатня кількість їх і дає наснагу, дає фізичні можливості здійснити потреби і жити в радості. Як змінити сьогодні цей перекося для творіння позитивних енергій.

Продовжуючи настанови ці, черпаймо енергії святі, щоб і розуміння було і здатністю могли зменшувати день при дні у всіх роках у житті певні енергії негативні і лихі.

Як все таки не просто буває любити інших, і все навколо, знаючи про одержимість злом, особливо людства.

Здається є всі умови для життя всім, та саме в середовищі людства є ті, які шукають, напружують способи і методи, що спільнота жила в напруженні, страху і була самим активним продукувачем негативних енергій. Вони й самі активно з надуманої пихи, гордині

готові своїми енергіями спалити будь кого, якби вони вміли користуватися цими енергіями. А так просто набрехав, поматюкався, образив, обікрав... і пішов пиво далі пити.

Особливу увагу хочу звернути вашу на те, чи знаємо який вантаж цих негативних енергій ми носимо у собі збираючи протягом життєвих років, а деколи ми носимо такі енергії наших батьків, дідусів...

Березі, лелеці цього не скажеш, вони не є членами партій, парламентів, вони не беруть участі у виборах, вони не дивляться телевізорів і не сидять днями біля комп'ютерів і в них нема цих проблем. Тобто тільки людина така дурна, що сама собі робить проблеми і негаразди, лиш вона здатна збирати зло, гніватися, брехати.... ЙОЙ!!!

Та все ж знаймо і про те, що як би ми низько духовно не опустилися, то Творець все ж посилає можливості, створює умови, щоб ми почали розуміти смисл свого життя, зрозуміли те, для чого ми покликані життями сюди... і в нас все ж є цей потенціал енергій доброти, милості, любові постійно. Ми можемо зламати цю негідну тенденцію зневіри, байдужості.

Починаймо з простого: будьмо у спокої і врівноваженості настільки наскільки ми здатні; привчаймося вітатися з усіма і скрізь, почавши в сім'ї, яблуні, kota, берізки..., а потім з людьми, особливо зі старенькими, а потім з іншими і діймо до вітань з дітьми.

Ми так цього уже навчилися і цією дією показуємо приклад дітям. В суспільстві має пройти психічний злам і ми маємо відійти від суспільної моралі, а прийняти любов і доброту, як основу для спілкування, під час праці. Ми ж всі маємо однакові можливості з потенціалу Душі. Тому навчаймося відкрити її, бо ми негідними вчинками закидали її так, що вже й не чуємо її у своїх докорах сумління.

Перш за все навчаймося нікому не помішати в житті, не привертаймо зайву до себе увагу з баночкою соку у зубах. Йде старенька ковилаюча людина, то дай їй простір спокійно і без напружень пройти. Дай їй місце для сидіння у маршрутці, пропусти в черзі таких за продуктами.

Не смітимо на вулиці і в Душі. Це все наш дім. Тож, якщо хтось кинув фантик, то піднімімо і побажаймо щастя йому. Ця енергія колись проб'є цей бронезилет холоду і зла у нього. Сміття, зазвичай, кидає той, хто життя не любить. Це явно свідчить, що любові у нього не має. Ця людина нещаслива, бо не довелося їй спізнати любов велику, та і вона до пізнання не шукала путі.

Такі вважають, що життя у них погане, чи що БОГ таке погане їм дав... А чи сам хоча би щось зробив, щоб таку долю змінити? А це ж можна. Для цього ми і прийшли життями сюди, щоб змінюватися, що виправляти. Це єдине у житті, що ми і тільки ми маємо і можемо виправити. Знаймо про це! То і спробуймо не смітити, спробуймо не сваритися і тоді у життя приходить хороша звістка – ми починаємо подеколи страждати за свої вчинки, за поведінку своїх дітей. Процес почався, то і далі так діймо В добру путь!

Якщо такі думки нас будуть налаштовувати на такі дії, то це засвідчить про наші зміни у собі. Знаймо це! Бо це наше друге духовне народження і ми утвердимось всім єством, що ми навчилися жити без зла. Це ж було не просто, але ж і можливо.

Перешкодою є наше минуле, бо нас не вчили творити доброту і щастя, а от зло було кругом і воно було плакатом для наслідування. Тому ми часто не здатні розрізняти енергії доброти і зла. Їх ми ж не бачимо і інколи думаємо, що маленьким обманом спонукаємо дитину до ввічливості, чи шантажем через цукерки, телефон... Ні, ми цим далі є таким поганим чоловіком, який продовжує наплodжувати зло.

Тому слід зрозуміти, що ми маємо змінити себе в середині, змінюючись думками, а потім відважимося і слідкуватимемо за тим, про що і як ми говоримо... Ось тоді прийде усвідомлення, що ми дозріли так діяти. Так починаймо щодня з доброї думки, з доброго слова і так до доброї дії. Хай це буде стиль нашого життя.

Ось у цьому весь секрет змін і так ми змінюємо свою долю, ми вже є щасливими. Так, ЩАСТЯ ЖИТТЯ ВИЯВЛЯЄТЬСЯ У НАШИХ УМАХ І РУКАХ! Вперед!

А щоб щось вам краще було для розуміння, то в наступних рядках я продовжую свої міркування, які я спізнав своїм досвідом і мудрістю людською. Можливо це буде орієнтир для пізнання своїх можливостей кожним і в їх життєвій ході.

Дерева, як і все у природі на нас не кричить, не нападають. Не нападає на нас змія, щоб вкусити, якщо ми самі на це не спровокуємо її. Хижий вовк не нападає, якщо не провокувати його своїм страхом, чи діями. То так і ми навчаємося жити так, як живуть дерева. Тихо, сумирно і тишею, красою милуємо оточуючих, себе і світ.

Так по природньому поведуться деякі люди. Тому знаймо всі, що саме у злому стані ми бачимо свою злобу в інших. Інші по доведеному факту є дзеркальним відображенням нас, нашої поведінки і так само вони здатні побачити в нас свої хороші риси і свої недоліки. Буває, що співрозмовник уже ніс у собі енергії зла з попередніх ситуацій, чи які виникли в нього при споминанні попередніх злих дій з вами, чи з іншими людьми ситуативно, тобто він був присутній, чи був учасником в подібній ситуації і так зустрілися два подібних віддзеркалення і саме це енергетичне бачення, бачення біополями провокує ум на сварку. Ми починаємо обоє сваритися.

Так, у нас є залишки гніву, зла, тривоги, страху... Ми іноді чуємо їх у собі і в момент, коли ми відчуваємо їх в комусь, то саме такий стан і створює часто конфлікт.

Перевіряймо себе не раз, коли чуємо, що, ніби, зло розпирає нас, то зразу ж ідімо в садок, парк, чи ліс, до водойми йдімо, чи водою себе омиймо – і все з розмовою з ними, чи з собою, шукаючи причину, що ж послугувало проявитися страху, чи злу в нас.

Фактично такі відчуття є застереженнями, попередженнями, щоб ми проявили бдіння і були обережнішими у висловлюваннях і в ділах, або як назрівшу потребу для очищення від помилок в минулому добрими ділами, бо вже так багато назбирали негативу, що Душа б'є тривогу і дає нам знати відчуттями, подеколи хворобами, болями, негараздами, чи тим, що ми не можемо щось зробити – щось, ніби, не пускає. То саме таке розуміння ситуації втихомирить нас і не допустить, щоб ми ввійшли в конфлікт, чи у сварку.

Якщо нас хтось хоче спровокувати на сварку, то краще промовчімо, опустивши очі і той другий виговориться, чи вдарить вас, а ми не проявимо відповідної реакції, то стишаються емоції, енергії і у нього. Ми ж не знаємо по суті, чого він був у такому стані. Хоча ця зустріч була не випадковою для обох сторін і її слід дослідити по всіх дрібницях обом і саме так досліджуючи себе, ми виявляємо те, що все таки було певне накопичення негативу і знайдемо його джерело і вирішимо, як діяти далі. Цей процес такий простий, як оце прочитав це речення, а в наступному знаходжу відповідь. Бо так влаштована психіка людини. Виникло у нас запитання, то в нас є і відповідь – тільки уважніше пошукаймо. З таким підходом маємо вирішувати всі затруднення, чи проблеми, чи то потреби і відповідь буде в нас і в нас є для цього кошти й сили, щоб зробити ту чи іншу річ, щоб щось відремонтувати. То з таким розумінням ми здатні відновити і хороші взаємини.

Та чи здатні, чи готові, чи вміємо ми своїм умом стримати себе від дій лихих? Я розповім вам таку бувальщину, яку я почув у розмові з однією жінкою. Про неї по її поведінці у житті скажу, що вона є мудрою. І цю ситуацію вона не вичитувала в книгах, а їй розказала її бабуса для неї. Якщо ти налаштований умом іти з кимось сваритися, чи до твоєї хати прийшов хтось вияснити сваркою попередні взаємини, то бабця радили, що скоріше знайди сухий свинячий гімняк і вклади собі у рот. Тільки не відкривай доки не стихне сварливий, чи не заспокоїся сам. Якщо сварливий розпалюється, то ти жує гімно, а потім плюнь ним в лице і сварливий оніміє, а тоді й почнеться мова про примирення. Ось так. Вік живи і вік вчися!

В людства є так багато мудрих порад і я з вами розгляну одну з них у повчанні з Біблії. Коли вдарили тебе в ліву щоку, то підстав праву. Це не є ознакою капітуляції, це є гідна відповідь мудрої людини. Бо злий, зазвичай ухиляється, або й хоче випередити у відповідь ударом. Підставляння другої щоки не є слабкістю, бо так може діяти лиш та людина, яка сильна духом. У цій ситуації потрібна тиша. Тут словам не має місця., бо навіть різкий поворот голови, як дія, щоб підставити праву щоку спровокує на агресію. Навіть запитання: "За що?", чи схочете спитати очима про це, то це спровокує до продовження руху енергій зла.

То якщо ми навчимося так керувати собою своїм умом, то і інші очевидці і друга сторона схоче так само випробувати цю здатність свого ума. Ми ж уже всі навчені вчитися жити, діяти, дивлячись на інших – і це є найдієвіша методика навчання в усьому (в організації життя, в побуті, на роботі, у здобуванні професії, і догляді за собою...). Це німе навчання: “РОБИ, ЯК Я”.

Так вчили жити в сім’ї, в Роду, вчили ремеслу. Діти вчилися в тата й мами, які розуміли вже тоді, що вони є вчителями для дітей, вони навчають їх жити по правді, з доброти і любові. Ця методика не зникла і сьогодні, тому діти теж засвоюють ази життя від батьків, тільки батьки забули про те, що вони є вчителями в поведінці і в духовному розвитку для своїх дітей. Якщо ми працюємо з любов’ю, то і діти цього навчатися в нас. А коли ми готуємо сніданок з обов’язку, змушуючи самого себе, чи тією відповідальністю і злимося, що суспільство і боги поклали на нас жінок стільки суспільних обов’язків, чи сопимо у дві дірочки незадоволено таким станом речей, або й лінуємося, бо тільки страх показати свою лінь перед чоловіком-жінкою, іншими змушує нас працювати, працювати напружено і проклинати свою долю.

Лінь – це теж самоналаштування себе умом і теж є свідченням про відсутність в нас любові. Так їжа буде несмачною, бо в ній любов не закладена, а дитина дивиться на таку нашу роботу ліниву, то так і вчиться ліні, а не того, як тримати в руках ніж і картоплину. Дитина не бачить в матері-батьку радості при приготуванні їжі, чи в іншому виді діяльності. Вони сумні, у них випадає все з рук, вони не пританцьовують. Тому вони так і не отримують в дитинстві ту кількість любові від батьків на своє самостійне життя. То так діти на основі пізнаної прихованої енергії ліні вчать хитрувати, обманювати батьків.

ЯКІ ПРОСТІ ЦІ ЗНАННЯ! Тож навчаймося самі і зменшуватиметься зла у нас, у наших взаєминах з дітьми, в сім’ї, на вулиці, на роботі, у світі. Тоді й не буде енергій злих, не буде їх і для війн.

Коли ми сердимось, чи сваримось, то зі сторони видно те, які ми стаємо страшними, не красивими. Та сердячись самі, ми провокуємо до сварки інших... То ось тут іще в спокої поміркуймо спільно: скільки життєвих енергій ми спалили в одній сварці, гніві? Тоді умовно зберімо так для потіхи і врозумляння усі ці енергії негативні за свої роки прожиті. Скільки там вийшло калорій, чи гекакалорій? Півтора тисячі! Ні, більше... Вистачило би на одну зиму для опалення квартири? Можливо... ЖАХ!

Подумаймо, що ці енергії ми вкрали зі свого життя і поставмо сьогодні значок “мінус” і це означає наші втрати життєвих сил, втрати умов для творіння доброти і любові. Це ж ми так бездумно і по дурному спалили стільки енергій, а в життя внесли той попіл і той чад смердючий. Хто з нами схоче такими дружити, хто схоче зайти в гості, хто схоче зайти допомогти при біді?

ЩО МИ РОБИМО З СОБОЮ ЛЮДИ??? мабуть цих енергій в такій кількості і не пошкоджених, а позитивних вистачило б на два, чи десять років щасливого життя. А, може, б не боліла б голова у нас, не болів би живіт від переживань за дітей дорослих, чи не болів би хребет, суглоби, бо стільки років носимо ці плохі вантажі в енергіях негативних в думках своїх, у тих діях-слідах, які ми лишили у житті, у своїх автобіографіях?

То поставмо вже на цей знак ще змолоду іще одну риску перпендикулярно по середині і буде “плюс”. Додаваймо всі позитивні енергії милосердя, доброти, радості, любові, щоб кількісно рівнялася попередній цифрі у наших таких дослідженнях над собою і в підсумку ми побачимо себе щасливими і радісними. Це вартує того, щоб отак поміркувати і переналаштувати свою щоденну поведінку скрізь.

Ви тільки подивіться, що добрі люди красивіші, вони привітніші і все у них ладнається, а у сварливих обличчя дрібно поморщені, якась статура кістлява і чорне піднебіння в роті, губи вузькі, зуби чорні і гнилі, та ще й з рота смердить. У них і одяг, як на опудалі в огороді, бо й тут і так вони цим невмінням елегантно одягатися хочуть злякати всіх своїм наявним злом.

Вони й ходять важко і голова до низу в них висить, та й очі ховають свої маленькі злі, бо не хочуть на цей світ добрий дивитися, та ще й надівають окуляри (діти втрачають зір за такі дії батьків, чи тих, хто їх Душу носив).

А щасливий чоловік іде-танцює легенько, а то й гідно і повільно в роздумах повагом доброту несе, щоб не згубити, і ніби пише дерево свого життя нащадкам. Бо він залюбований життям. Злий завжди спішить, щоб украсти, бо довіри не має до інших, думаючи, що хтось спритніший і першим вкраде.

Добрий на зло не звертає уваги, або перш поміркує, порадиться з совістю своєю: чи то слід реагувати – і в більшості випадків не звертає уваги. Може мовчки обійти, а то й з доброти і любові втрутиться, щоб не поширювати зла іще більше. Злий же відразу на зло закипає, та ще й отруйну слюну із рота по всіх сторонах випльовує.

Придивляймося і ми і навчаймося жити, бо, навіть, там де добрий і люблячий посить, то там і квіточка виростає, а де злий посить, то відразу трава чорніє, вигоряс. Отак у багатьох ділах. Добрий добротою дороги вистеляє, а злий по дорозі колючки розкидає.

У доброї людини очі живі і погляд щирий. А у злого бігають вони і прищурені для оцінки й суджень. У доброго волосся на голові і руках темнішає і вигляд насиченості проявляє і виблискує, а у злого воно сухе, тоненькі кінчики, ламке і бліде. Зазвичай, досвідчений лікар саме по цьому визначає стан здоров'я людини.

А стан волосся теж є показником того, чи ми по натурі є добрими, чи злими, бо й хвороби засвідчують завжди про те, що ми живемо не правильно і у житті користуємося обманом, злом.

Зло холодом віє і з часом Душу закрис; заздрість чорна очі туманить; пусті обіцянки, то бульки надувні – були й нема; обман брехуна плете, та і сам в ці сіті себе заплете; брехня з нас робить пустого пса; ненависть отруту у собі несе, якою отрує себе, та вкусити все ж боїться; жорстокість засвідчує втрату ума й душі і цим іде до втрати у собі людської подобі, вбиваючи часто подібних собі.

Гординя у собі дракона носить, тому такі не торкаються ногами землі, а до того ж вони сліпі, бо не бачать інших при житті. Гнів – це гниль, яка уже є у носіїв таких – гнилі умом і тіло загниє, а болі їх не дають таким, побачити те, що земля воістину любов'ю цвіте. Жадібність і марнотратство є дві сестри, які приводять їх до бідноти. Судження і осуд завжди є з ума, бо в таких закритою є душа і тому ум завжди у житті ходить в темноті, а свіча душі закрита, тому він судить і осуджує усіх з того, що має у собі.

Блуд у заміжніх, чи жонатих завжди є тяжкий, тому й часто серед таких хвороби гуляють венеричні, та і по суті вони у себе і в сім'ї крадуть щастя і залишки любові. Рукоблудство свідчить про те, що людина нещасною уже є, бо любові не спізнала у сім'ї. Тому й сім'ї страждають такі, бо взаємини у ній злі і члени їх сімейного тепла не мають і тоді його на стороні шукають. А причина тут в тому, що не вміємо створювати сім'ю із любові, або не бажаємо і цим лиш спаровуємо себе біологічно на розрахунках і вигодах.

Солодка зрада на смак і у відчуття, як і зла-радість за скоєний обман, за крадіжку, за перемогу над слабким, за жорстокість в діях (таке є у багатьох випадках) та гірка спокута таких злодіячів жде, бо кумир таких довго не сидить на лівому плечі, бо саме в них ум горить у пошуках злодіянь нових. Тому така підмінна солодка є досить гіркою у житті, коли ми мараємо нею любов святу, чи ту радість, яка сестрою рідною є для щастя і тому отак нутро злодіяча згоряє до тла, коли він мниму радість має при наплodженні зла.

Кража є дія таємна, і вона по суті на кредит подібна, та проценти при таємності семикратні від вартості їх крадій-боржник оплачує завжди в часи сутужні і незручні, а буває усе життя у крадія таке, то він у невіданні краде в дітей своїх, чи дітей рідні, бо рівноваження слід відновити. Так є в житті.

Тому у повсякденному житті кожну помилку, дію-помилку таку свою стараймося виправляти.

Ми вже ніби звикли бути споживачами і фактично ними є. А хто ж окрім нас буде збільшувати, чи надбавати ці енергії хоча би для життя. Уже лінуємося, а то й зневіра і байдужість в умах кидає наші життя до плах. Та й сил нема... А ми починаємо злитися і ці енергії вибухають війнами, де ми з такою ненавистю і жорстокістю знищуємо життя інших,

для яких ми не були і не є творцями, чи навіть тим проходом для появи у цей світ нещасливий і у творенні якого ми є учасниками злими.

Зневіра, байдужість, егоїзм, користь, споживацтво небезпечні тим, що вони руйнують енергетичну рівновагу окремої людини, певного простору на землі, то так і окремої частини людської спільноти.

Зради, брехня, зневіра, як і ще з десяток дій негативних можуть лишитися в минулому, аби ми лишилися живі, то й розуміння прийде, що Життя – основа всього. Ми були злі і погану поведінку мали, та життя у нас серед живих навчає, що там де радість і доброта зріє, там і життя є істинне. Через такі зміни у собі кожен проходить сам у собі і в кінець ми в житті починаємо шукати істинні путі.

Всьому цьому є причина. Ми з покоління в покоління не забезпечуємо себе потрібною кількістю позитивних енергій. Звідси і відчуття важкого життя-виживання. Ось чому ми й приходимо до самознищення, до так званого кінця світу. Ми винищуємо себе і багато чого навколо себе. Нищимо себе тим негативом, який плодимо постійно, знищуємо собі подібних, знищуємо енергії повітря, землі, води, дерев...

Чого ж ми нещасливі і таке життя тяжке у нас? В чому істина? Істина по суті й змісту є правда і її ми уже всі знаємо по діях своїх, або в інших. Тому ми часто нарікаємо на когось, на богів, що життя таке несправедливе. Ось і ключ – бо ми ведемо свій спосіб життя не правдиво. Тому і істина є свята, бо правда в ній закладена. Від правди формуються усі якості позитивні. Відступ від істини часто спокушає нас до обману брехні, як нібито, безневинної... Нема ж брехливої доброти, нема ж брехливої радості, нема ж брехливого щастя, нема брехливої любові, бо брехня вилазить скоро із єства. Вона, нібито, легка, повзуча, пронирлива і вміє торкнути струн душі, а то й без докорів сумління здатна полицемірити... і так починається усе з маленької брехні. Брехуни безвідповідальні завжди, а спіймані на брехні відхрещуються від кумира свого - що це він лихий так попутав нас у діях і цим вдовольняють своє его, виправдовуючись ось так. Це хворі люди. Це нещасні люди. Їм допомога вкрай потрібна, щоб поміняти стиль життя. Бо не спізнати людині щастя, коли доброта свята у життя не ввійшла.

Та як ви можете спати, хто умом просвітлів, хто духом своїм відчув ту можливість-шанс, щоб почати змінювати світ на краще.

Люди, люди!!! Чоловіче, чоловіче!!! Зупинись на мить!!! Поміркуймо спільно. Ми ж здатні і тепер з усвідомлення і можливостей бути співтворцями позитивних енергій, які є в діях наших при творенні доброти, справедливості, щастя, любові... Це є шанс дійсно полегшити життя.

Бо для цього не так багато й треба. А далі крок до добродіянь ступити і правдиво діяти. Потім крок за кроком до щастя вистилаємо стежки і для себе відкриємо смисл життя і свою роль в ньому. Лиш подумаймо... Зробімо добру справу, а потім іншу – це ж не важко, а лиш дві дії, два кроки значимі... Скільки кроків ми робимо у дні тих середньостатистичних, коли десять кілометрів проходимо, а це ж десть тисяч півтори кроків – і за кожним з них дія справедлива і добротна. Зважуймося до такої ходи, щоб пізнавати можливості свої, пізнавати і світи.

Людина не пазна істота і має великий потенціал енергій для праці – праці творчої і так собі. Тому маючи здатності творити доброту, любов, то вона здатна нею оновлювати усе до чого торкнеться її ум, Душа і руки.

Це типові узагальнені образи для багатьох. Ми бачимо ці зміни на краще-гірше у собі і в інших людях.

Тому у вишколі себе, спільноти так не обійтися без дієвої турботи. Працюймо над собою і щастя не за горою. Подивімося навкруги – воно ж бо сидить на правому плечі.

Нація не ідіоти, але й українців з їх родовим кодом лише 2%. Так, кінець березня засвідчує оживання природи і все живе починає засвідчувати це у Природі і до цього має повернутися усе людство, як частина природи. Тому у православ'ї найбільш поширені були празники для віншувань природи і людини в ній з її працею, як подяки... А дуб був

величавим, коли ми були малі, таким його і залишаємо при смерті. Він росте століттями, та й трава щороку ожива, буяє і в радості милує наше око у своїй щорічній незмінності.

Періодичні зрушення планети Земля і зокрема в сторону збільшення тривалості дня уже засвідчують про прибуття нових енергій для життя в природі, хоча в поведінці людей це не є чимось суттєвим і лиш оживання води дає їй людині бачити і відчувати оживання енергій води на Землі і в собі. Ось і СТРИТЕННЯ празник на носу – зустрічається зима із літом. Та лиш поява паростків, бруньок, остаточно свідчить про відновлення життя, про зміну активності людини в її устремлінні до праці, до участі в божественних творіннях. Ось з таких міркувань ми знову до питань підійшли. Що нам мішає так жити? Чому ми підійшли у розвитку своєму умами і можливостях впливати на життя їхні, а свого не здатні зберігати в таких проявах, щоб кожне життя окремої людини привносило і у наші життя радість за їх присутність, за їх позитивні дії?

Ось так я писав про духовний, соціальний, суспільний розвиток, чи занепад людської спільноти в окремих особистостях, індивідах і все на тлі маси позитивних і негативних вчинків, які ми усі лишаємо у життєвих просторах. Запрошував і запрошую до змін у собі: будьмо істинними дітьми Творця. Творець творив і дивився на результати, а потім говорив про них: “ДОБРЕ”. І знову творив доброту і тепер це здатен творити нашими умами і руками.

Та тільки подумати: на скільки повно насичене у кожного життя. Майже відсутні дні у пустопорожніх балачках, чи у непотрібних діях – скрізь мета, надія, мрія... Росте суспільство, росте інтелектом у звершених словах, у тих матеріальних помічниках... А важкотно відчуваємо ми із року в рік.

Та гортаючи сторінки давніх книг, приходиться засвідчувати про тяжкість життя предків наших. Так і в поколіннях нових є письменники свої і вони пишуть про те ж життя таке, лиш персонажі нові у тих же проблемах-ситуаціях подібних, з тими ж мріями, надіями, з тими ж помилками і тими ж відкриттями, наповнюючи світ небезпеками новими. А суть їх така ж стара, як і цивілізація ця. Ми горді, заздрісні, злі, гнівливі, гнилі, брехливі в діях, зраджуємо при бажанні всіх, готовим є вбивати і вбиваємо... Чи не пора покаятися прийшла, чи дійсно уже пора бути свідомими співтворцями доброти з любові?

Як би ми не вважали про свій стан, здібності і можливості, та розуміти маємо усі, що життя і смерть не підвладні нам, як основній масі від самого зачаття й усі роки.

Та одне ми можемо напевне, коли з мудрості життєвої, коли з років зрілих і через досвіди при завершенні життя уже свідомо підготувати свій відхід так, щоб це було у стані щастя. Бо саме наш такий відхід є визначальним для тих, кому ця Душа буде надана для життя.

Знаймо люди всі, що нічого іще не втрачено, поки ми є живі. Бо саме налаштування себе на позитив і сам відхід ми здатні самі збудувати за роки, а то й за одну мить.

Той, хто здатен змінювати майбуття, той і є істинним творцем.

Тому я запрошував вас постійно змінювати себе на краще, бо саме такі і створять прекрасне майбутнє.

Ми, сіра пристрасна маса, яка навіть в середовищі людства кількісно складає до дев'яносто процентів з усіх людських істот є лиш середовищем, з якого можливо в певному житті дозріють умами для прийняття духовного способу життя, як основи. А так вони колись і тепер не є творцями. Вони фактично є лиш споживачами того, що дано Творцем і іншими учасниками життя. Величезна частина з них постійно, чи періодично у своїх бажаннях приєднується до потоків негативних енергій, приймаючи зло і інші прояви його у своє життя, заради виживання. Заради задоволення своїх амбітних бажань, чи мрій. Роблять це часто. Не маючи у цьому нагальних явних потреб. Просто дивляться одне на одного, та ще й бажаючи переплюнути побачене. Суспільний статус дозволяє тільки плодити зло у великих кількостях, а так носіями зла є люди, які ловлять рибу і до президента. Серед них і є ті, які виготовляють ядерні бомби, які організовують економічні і політичні кризи, які організовують катаклізми в природі, а ця маса основна через ЗМІ, ідеології, партії, релігії є енергетичним паливом для цього.

Вони мовчать, бо це є і для них шанс бути в середині, чи й на верху у цій бочці зла. Мовчать і зневірені і збайдужілі. Тому таке активне сьогодні зло у світі людей, яке не гребує ні методами, ні способами для досягнення своєї мети.

До чого я пишу ці слова? Для вас, люди! Бо мені відомо, що оцей потяг людського ума і тіла до наплodження зла є закладеним в стиль їхньої поведінки, закладений і в їх долі (біочіпи) творцями, які є в паралельних світах серед нас, а також у Всесвіті.

Та, знаючи, що людина має задатки до вибору в діях ; має задатки усвідомлення своїх дій – хай і в маленьких кількостях, змінюватися до кращого.

Сьогодні людство збожеволіло, і про це свідчать його бездумні вчинки, для яких неможливо застосувати розумне пояснення.

Для чого ми такої великої шкоди завдаємо природі?

Для чого ми споживаємо понад потреби?

Для чого ми заготовляємо ресурси собі, авіть коли не здатні відповісти, що вони нам колись знадобляться?

Для чого ми йдемо за ідеологіями братовбивств?

Чого не шукаємо способів і методів гармонійного і розумного співжиття серед усього живого?

Ми споживаємо їжу, воду, повітря і інші ресурси природи – і так із дня в день. Ми шукаємо теплого місця. Ось в чому споживацька суть людини.

Бо навіть те, що я писав, що позитивні енергії, творимі людством від випадку до випадку, ідуть для життєздатності Всесвіту, то, мабуть є неправильно. Людина сама їх і споживає, та ще й в інших бере. Їй усе мало й мало... Ось чому люди постійно відчують голод, мало й позитивних емоцій в них. А ті, хто надлишок має матеріальних ресурсів, чи енергій негативних, відчують важкоту, важкоту життя. І все це є при наявній здатності у кожного – творити самим якості позитивні, бо вони насичують людину, вони й легко живуть.

Досліджуючи, пізнаючи поведінку людства на Землі, то так і хочеться сказати, що ми тут усі є варварами жорстокими і злими, і самими, що не є найбільшими хижаками.

А що ж ми даємо у світ Життя, чи що ж ми здатні давати? Бо всі означені в цьому колообігу енергій не є марнотратниками, та ще й не мають такого ума у собі, але ж уже скільки мільярдів літ людство забезпечене умовами життя саме ними.

Ми лиш відтворюємо собі подібних (дітей), вирощуючи собі подібних споживачів, та і не усвідомлено тягнемось виживати, знищуючи життя інших і навіть життя собі подібних.

Чого травознай збирає квіти на поляні і залишає кожен десяту для досягання насіння, для майбутнього урожаю? Розумний і мудрий. Так.

І так у всьому ми маємо діяти. Ці знання загублені нами. Тому і говоримо вам, що зрубавши дерево для своїх потреб, то посади два, а то і більше. Не забруднюймо повітря , землю й воду. Не кидаймо сміття... Не плодімо енергій негативних, бо й вони забруднювачами є цих життєвих просторів. Це ж наш ДІМ, в якому ми усі живемо.

А ми ж придатні у світ давати позитивні енергії свої з розуміння. Та і творити ми можемо їх без напружень великих. Я які ми є раді, коли ми бачимо такі результати. Ми й радіємо, чи правильно сказати – злорадіємо, коли щось вкрали, забрали в іншого. А тут з прикладу цього і видно суть людську кожного.

Хіба так важко творити милість, хіба так важко послати усмішку в емоціях приємних, чи побажати доброго дня всьому і вся???????

Подивися навкруги, бо саме так живеш ти, а уся і всі навкруги і є справжні копії твої. Можливо, чуть інший колір очей; можливо, чуть ширший ніс; можливо костюм більший у ціні... Та по суті, ми всі такі подібні.

Ось з таких дрібниць побудоване життя, бо ми так сприймаємо і приймаємо цей світ... А чи ми задумувалися хоча би раз самі, як можна жити в радості і доброті з любов'ю.

Можна і ми маємо ці енергії життєві, тільки змінімо ум свій, його налаштованість до самоусвідомлення свого покликання життям сюди, на Землю

Тільки свідомі зміни у собі здатні творити диво із життям нашим нами і для нас.

У сучасному світі вже і немає для багатьох справжніх дієвих основ, бо їх замінюють короткочасні інсталяції і для більшості не існує зрозумілих вічних слів. На місці яких нині присутні лише оманливі нотації, чи слова, які уже несуть у своєму змісті і суті руйнівні енергії

Здавалось би в середовищі людства є такі, які здатні продукувати ідеї, способи, методи змін в культурі поведінки, та все ж перебувають у нестійкому стані свідомості і стали зневіреними, збайдужілими в сучасних організаційних здібностях і можливостях держав і пішли шляхом звичайного виживання працюючи за конвеєрними верстатами, офіціантами та банківськими клерками та охоронцями, робітниками одноманітної та однотонної праці....

Чому все так навколо влаштовано? Неначе навмисно хтось планомірно веде цю цивілізацію до отупіння. Досить нераціонально, неприродньо і штучно все це! Огидно!

“Чи є у такої архітекτονіки суспільства - сенс?...

Питання самі по собі важливі та цікаві,... але виникають вони найчастіше - у вигляді ледь вловимого проблеску у чийсь голові - у зовсім малої кількості тих, хто шукає.... Проблема, тим часом, нікуди сама по собі не йде, та й нікуди не піде...

Без правильного природнього знання та розуміння того, як влаштовано все не може бути й мови про якусь раціональну дію з боку населення... І, звичайно ж, - без розумної, енергійної та сміливої дії нашого духу - не може бути визволення...від ілюзій....

Але плинність навколишнього світу — це не є ланцюжок випадкових явищ, куди ми вбудовані безладно, вливаючи свою вільну волю у струмки, річки й океани з мільярдів вільних волевиявлень... Оточуюча гнила дійсність проявилася у всій повноті і ретельно замішана на дріжджах віртуальності. Це творіння певної активної корисливої групи людей, що диригує нашим життям ззовні... А задум сценаристів та постановників на місцевому та глобальному рівні полягає у тому, щоб приховати справжню картину світу від проживаючих у ньому більшості людства; і щоб помістити населення всередину бутафорського реквізиту, який воно, більшість, і щиро вважатиме справжньою дійсністю....Ось такий цікавий фокус демонструють для нас,... щоб, очевидно, ми розважались....

При цьому дійсність, що навколо нас, фальсифікована тотально і фундаментально у всіх сферах суспільного життя... Перелицюванню піддані природничі науки та історія, культурне надбання та хронологія людства, економічні моделі та промислові технології, управлінські системи та технології масового впливу, фундаментальні закони та космічні польоти, медицина та антропологія, літературні імена та географічні назви, права власності, володіння, спадкування та генеалогічні дерева, династичні лінії, датування історичних подій та природних катаклізмів, географічні карти та так звані «священні писання»...

Сила впливу сучасних інструментів масової комунікації така, що навіть суспільній свідомості можна все, що завгодно...

Біля самого підніжжя ієрархічної піраміди можна побачити юрби напівсвідомих людей, прикутих на все життя кредитними і кар'єрними ланцюгами до своїх «споживацьких забаганок», і які щиро вірять, ніби живуть вільно.... Мільйони слабовникаючих у розумові процеси мислення і небажаючих самостійно мислити індивідів - дивляться на життя-буття і дивляться, але нічого не помічають,... нібито, знають, але мало що розуміють,... думають, але не розмірковують і нічого не усвідомлюють...

Переважає більшість людства живе несвідомо, під впливом чужої волі,... і лише тоді, коли у них трапляються короткі проблески деякої усвідомленості намагаються зрозуміти щось і тоді турбуються про своє майбутнє...

Але проблема у тому, що проблески ці занадто короткострокові і трапляються вони у всіх індивідів окремо,...тобто практично ніколи не зливаючись в колективний спалах прозріння і осяяння...

Люди живуть так, ніби їх переводять з клітки у клітку, але вони відразу забувають, де були перед тим, як і не здогадуються, куди підуть далі,... попутно не розуміючи також, де знаходяться зараз. Тим більше, вони не прагнуть зрозуміти, навіщо все це з ними

відбувається, бо, не встигаючи собі поставити це запитання, або встигаючи забути відповідь ще до того, як думка про це ненароком десь і можливо колись промайне....” Орест Байко.

Хороша тема для роздумів, хороша тема для гуртування і формування річок позитивних енергій тими, хто шукає істини, тими, хто готовий до змін на краще.

Люди не шукають способів гармонійних взаємин у створенні умов для творчого, спокійного пошуку. А з самого малечку вчать на уже впорядкованих законами, канонами норм поведінки, які скеровують уми не на розвиток у собі, а вчать жити так, як живуть інші – у боротьбі, обманах...

Вистояти, бути центровим у борні щодня, щоб щось творити з любов'ю? Так не вийде. Люди ведуть війну проти себе і в собі самі, проти правди і любові. Неусвідомлено? Так! Знищуючи усе те, з чим цей новий індивідд приходить у цей світ. Людством сьогодні керують де-мони, монстри, яких ми годуємо своїми енергіями лихими, а вони вішають лапшу на вуха всім, підмінюючи поняття і суть слів, організувавши через ЗМІ такі політтехнології ідеологічні, які уже знищили джерела енергій Родів, а тепер взялися за знищення світлих, позитивних енергій і у Всесвіті. Ми ж не виокремлені у ньому, та все ж носії зла неусвідомлено встали на боротьбу зі Всесвітом, з тими енергіями, які є умовою існування життя.

Ми втрачаємо здатність мати знання у собі постійно, бо зникає визначення “собі”. Архіву нема і в ньому нема потреби. Ми уже капля океану, яка має все, що має Океан, все те, що ми думали роками про богів, про Божественність, про саму Цілісність Життя. На цьому закінчується наш путь життя в тілі і з умом. Ми є Океан. Це закінчення є свідченням у цих розмірковуваннях, що я іще присутній є енергіями життя у цьому тілі.

Ми всі зараз живемо у непрості часи, і якщо ми ще тут пишемо і читаємо, то це засвідчує, що це такий вибір здійснила наша Душа і наш Творець разом з нашою участю.

Це своєрідний тест на людяність і відповідну зрілість кожного. Тож варто це сприймати з належним розумінням, щоб пройти це випробовування саме так, як і душа кожного вибрала, щоб допомогти тим, хто йде за нами, вони щоб мали можливість перейти на новий рівень власної еволюції.

“Сама по собі людина - це унікальна жива творча біоконструкція, яка, у хорошому сенсі, здатна створити небачене і абстрагуватися до незвіданого, проявивши колективну творчу волю, це мільйони і мільярди таких ось живих творчих створінь, які могли б посадити насіння духовних якостей на планеті для вирощення паростків гідного життя тут, чи на найвіддаленіших планетах і простягнути руку дружби та допомоги іншим розумним цивілізаціям”.

Миру та добра всім і вся для єднання Душами і Життями на справедливих, гуманних і вільних взаєминах між нами. Дякую всім, хто зі мною у цих подорожах був!!!

З шаною до вас, сестри і брати, лишаю словами ці сліди, живучи й пишучи серед боліт Полісся у 2023 році!

сайт <http://mikolin.com.ua/>
e-mail: sergiymikolin@ukr.net
сторінка на facebook (Сергій Миколин)
сторінка групи «Світ Духовності» на facebook
сторінка групи «Філософія життя» на facebook

ОГЛАВКИ

КРОКИ	3
ПОЧАТОК	8
СОН І СНИ	24
МРІЇ	27
МЕТА	29
ПРОЯВЛЕНЕ ЖИТТЯ	31
ПОДОРОЖІ	34
ПУТЬ	44

